

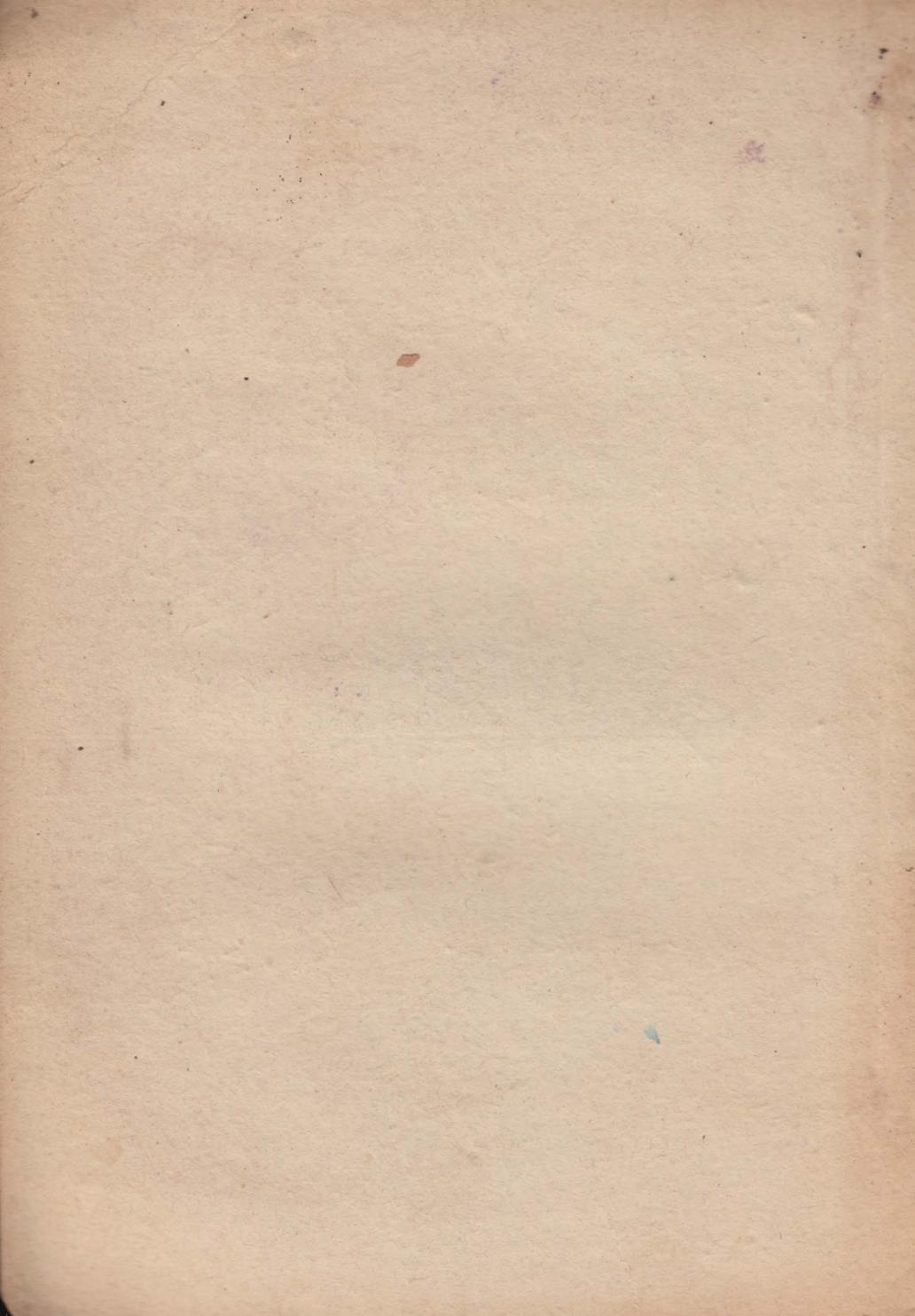
2

பொருள்கள் காத்திருக்கின்றனர்

விழகசரி
பிரசுரம்

கே.ராஜலால்

RAJESSEKEREN
14/2 STATION ROAD
WATAGODA

வீரகேசரி பிரசுரம்: 33

31 Rajasegaram
14/2 station road
Watagoda

போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர்!

கே. டானியல்

RAJESSEKEREN
14/2 STATION ROAD
WATAGODA

வெளியீடு

வீரகேசரி

த.பெட்டி 160,
கொழும்பு.

"Poralikal Kaththirukinranar"

by

K. DANIAL

FIRST EDITION
AUGUST 1975

COPY RIGHTS
RESERVED WITH
THE PUBLISHERS

VIRAKESARI
PIRASURAM 33

PRICE Rs. 3/40

Published by

VIRAKESARI

P.O.Box 160, COLOMBO,

Sole Distributors:

EXPRESS NEWSPAPERS (Cey.) LTD.

185, GRANDPASS ROAD,
COLOMBO-14.

புத்தக விற்பனைத் துறையில்

ஒரு புதுமுயற்சி!

வீரகேசரி பிரசுரம், ஜன-மித்திரன் வெளியீடு வரிசையில் ஏற்கனவே வெளிவந்த நாவல்கள் அனைத்தையும் வாங்கிப் படிக்க வாசகர்களுக்கு ஓர் அரிய சந்தர்ப்பம்!

ஒவ்வொரு முக்கிய நகரத்திலும்
கேசரி-மித்திரன் களஞ்சியம்
உண்டு.

கேசரி-மித்திரன் புத்தகக்
களஞ்சியங்களின் விலாசங்களை
உள்ளே காணலாம்

கேசரி -- மித்திரன்

புத்தகக் களஞ்சியங்கள்

எமது வீரகேசரி, ஜனமித்திரன் வெளியீட்டுப் புத்தகங்கள் அனைத்தையும் கீழ்க்காணும் எமது கேசரி—மித்திரன் புத்தக களஞ்சிய விற்பனையாளர்களிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்:—

கொழும்பு:

- இராஜேஸ்வரி ஹோட்டல்,
69 ஒல்கொட் மாவத்தை.

புறக்கோட்டை:

- வி. வடிவேல்,
மலர்விழி ஸ்ரோர்ஸ், 25 செக்கு வீதி.
- லீலா ஸ்ரோர்ஸ், 249 நொறிஸ் ரோட்.

கொம்பனித்தெரு:

- ரத்னா ஸ்ரோர்ஸ், 130 மலே வீதி.

பம்பலப்பிட்டி:

- கிறீன்லண்ட்ஸ் ஹோட்டல்,
3 A சிறபரி காடினஸ், காலி வீதி.

வெள்ளவத்தை:

- விஜயலக்ஷ்மி புத்தகசாலை, 248 காலி வீதி.
- ரிஸ்வீஸ், 114, காலி வீதி.
- டானியல் புத்தக நிலையம்
287, காலி வீதி

தெமட்டகொடை:

- எம். கிருஷ்ணபிள்ளை, மொறயஸ் ஸ்ரோர்ஸ்,
580 தெமட்டகொட ரோட்.

களுத்துறை:

- வி. ரி. சிவசுப்பிரமணியம்,
ரி.எஸ்.கே.வி.பிரதர்ஸ், 606 பிரதானவீதி,
களுத்துறை தெற்கு

யாழ்ப்பாணம்:

- வீரகேசரி கிளைக் காரியாலயம்,
82/2 ஸ்ரேஷன் ரோட்.
- ராஜன் புத்தகசாலை, 12 பஸ் ஸ்ராண்ட்

நல்லூர் :

- ராஜன் புக் சென்ரர்,
57 I ஏ, மொடல் மார்க்கட்.
- ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை, 234 K. K. S. றேட்.
- எஸ். பொன்னம்பலம்,
1, கஸ்தூரியார் றேட்.

பண்டத்தரிப்பு :

- கே. கிருஷ்ணநந்தன்
ஸ்ரீ முருகன் ஸ்ரோஸ்
254, பருத்தித்துறை வீதி

சாவகச்சேரி :

- கே சுந்தரம்பிள்ளை, சைவானந்தா கிளப்.

கைதடி :

- கே. கே. ஐயாத்துரை,
சரஸ்வதி புத்தக நிலையம்.

மல்லாகம் :

- ஏ. கந்தையா,
சிவசக்தி ஸ்ரோர்ஸ், கைதடி சந்தி

மாவிட்டபுரம் :

- வி. குமாரசாமி, கோர்ட்டு றேட்.

மானிப்பாய் :

- திருமதி எம்.செல்லையா, ராஜா ஸ்ரோர்ஸ்.

பருத்தித்துறை :

- கே. ரீ. நாயகம், நாயக பாலன் ஸ்ரோர்ஸ்

நெல்லியடி :

- எஸ். கண்ணன்,
வட இலங்கை புத்தகசாலை.

வல்வெட்டித்துறை :

- லக்ஷ்மி ஸ்ரோர்ஸ், கரவெட்டி.

சன்னாகம் :

- கே. அருட்சோதி,
கலைச்சோலை புத்தக நிலையம்.

கீழ்மாகாணம் :

- தனலக்ஷ்மி புத்தக நிலையம், பிரதான வீதி.

திருகோணமலை :

- வி. ஏ. சிதம்பரம்பிள்ளை சன்ஸ்
43, பிரதான வீதி

மட்டக்களப்பு :

- சக்தி நூல் நிலையம், 53 திருகோணமலை வீதி

கல்முனை :

- மணமகள் புத்தகசாலை, 29 பிரதான வீதி.

ஏறாவுர் :

அக்கரைப்பற்று :

கருவாஞ்சிக்குடி :

காத்தான்குடி :

வாழைச்சேனை :

வவுனியா மாவட்டம் :

கிளிநொச்சி :

முல்லைத்தீவு :

வவுனியா :

மன்னார் :

மலையகம் :

இரத்தினபுரி :

பண்டாரவளை :

பதுளை :

துவரெலியா :

ஹட்டன் :

நாவலப்பிட்டி :

கம்பளை :

மாத்தளை :

- சிவநடராஜா ஸ்டேசர்ஸ், 105 பிரதான வீதி
- கே. கந்தசாமி,
பரமேஸ்வரி ஸ்ரோர்ஸ், பாகாமம் ரோட்.
- வி. கந்தசாமி, பிரதான வீதி.
- ஏ. கே. மொகமட்,
டிவிஷன் இல: 6, 105, பிரதான வீதி.
- கே. முத்துராஜா,
நேசம் ஜுவல்லர்ஸ், 540, பிரதான வீதி.
- குமரன் ஸ்ரோர்ஸ்,
135, புகையிரத நிலைய வீதி
- பி. சுகதாசன்
ரேணுகா ஸ்ரோர்ஸ், பிரதான வீதி.
- ஏ. செல்வரத்தினம்,
கவிதா ஸ்ரோர்ஸ் 5, B பஸ் ஸ்ராண்ட்.
- ஏ. கதிரவேலு, கலாவதி சுபே.
- கே. வேலுப்பிள்ளை, 223 பிரதான வீதி.
- ஆர். கே. செல்வத்துரை,
பராசக்தி அம்மன் ஸ்ரோர்ஸ், 71 பிரதானவீதி
- மீனாம்பிகா நியூஸ் ஏஜன்ட், 235 லோவர் வீதி
- ஸ்ரீ ஜோதி விலாஸ், 12 மெசுடல் மார்க்கெட்.
- இம்பீரியல் பிரஸ், 96 பிரதான வீதி.
- எஸ். பொன்னம்பலம்,
ஸ்ரீ குமரன் ஸ்ரோர்ஸ், 1, கம்பளை ரோட்.
- ஏ. சுந்தரராஜா, 20 துவரெலியா ரோட்.
- எஸ். எஸ். அன்னலிங்கம்,
ஸ்ரீகாந்தா ஸ்ரோர்ஸ், 73 திருகோணமலைவீதி

கண்டி:

- கலைவாணி புத்தக நிலையம், 130 திருகோணமலை வீதி.
- வீரகேசரி கிளைக் காரியாலயம், இன்சூரன்ஸ் பில்டிங், 23/1, தலதா வீதி.
- பொப்பியூலர் ஸ்ரோர்ஸ், மூதலாம் மாடி, மத்திய சந்தை.
- யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரோர்ஸ், 51, யாட்டிநுவர வீதி.

ஆள்கரனோயா:

- எஸ். ரெங்கசாமி ரெட்டியார், ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஸ்ரோர்ஸ், 110, ரூகலை பலார்.

“நிலக்கீளி” பரிசு நாவல் ஆசிரியரின்
உன்னத படைப்பு!

‘குமாரபுரம்’ (சமூக நாவல்)

உழைப்பால் உயர்ந்த ஒரு பெண்ணின்
வீரக் காவியம்!

“உற்றவர் செய்த சதியால் காதலனைத் துறந்தாள்; இயற்கை செய்த கொடுமையால் கைப்பிடித்த கணவனை இழந்தாள்; இருக்க இடமின்றி, உண்ண உணவின்றித் தன் உடன்பிறப்புக்களுடன் உழைப்பையே தஞ்சமடைந்தாள்! அவளின் வளை குலுங்கும் கரங்கள் ஏர் பிடித்தன. அவள் சிந்திய வியர்வைத் துளிகளால் அந்த வரண்ட பூமியில் பொன் விளைந்தது! ஆனால், அனுபவிக்கக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே அவளுக்கு.

குடும்பம் வாழ, சுற்றம் வாழ, ஊர் வாழ உழைத்த அந்தத் தியாகி என்னவானாள்?

நெஞ்சை விட்டகலா ஓர் அபூர்வ

அனுபவம் இந் நாவல்!

படிக்கத் தவறாதீர்கள்!

விலை: 3/40

ஓவ்வொருவரும் படிக்கவேண்டிய

இரு அற்புத நாவல்கள்!

‘காலங்கள் சாவதில்லை’

(சமூக நாவல்)

பிரபல நாவலாசிரியர் தெளிவத்தை
ஜோசப் எழுதிய உள்ளத்தைத் தொடும்
மலையக வாழ்க்கைச் சித்திரம்!

உள்ளத்தை ஒப்படைத்தவனிடம் தன் பெண்மையையும் ஒப்படைக்கக் காத்திருந்தாள் ஒரு சுட்டிளம் கன்னி. விதி சதிசெய்தது. மணம் வீசும் அந்த நறுமலரைக் கசக்கி முகர்ந்தார்கள் காமுகக் சூண்டர்கள். பெண்மை இழந்த அந்தக் கன்னியை ஏற்றுக்கொண்டானா அந்தக் காதலன்?

உயிர்த் துடிப்பான பாத்திரங்கள்! உணர்ச்சி வசமான நெஞ்சை அள்ளும் சோகக் கட்டங்கள்! வீறுகொண்டெழச் செய்யும் வீரமான கட்டங்கள்!- எல்லாவற்றுக்கும்மேல், மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் இன்றைய பரிதாப நிலையை அப்பட்டமாக எடுத்துக்காட்டி, சிந்தனையைத் தூண்டும் ஓர் அற்புத அணுபவத்தை, இனிய தமிழ்நடையில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார் இதன் ஆசிரியர். படிக்கத் தவறாதீர்கள்!

245 பக்கங்கள்.

மலிவு விலை 3.90

‘சீதா’ பிரபல நாவலாசிரியர் சொக்கன்
எழுதிய சமூகச் சித்திரம்!

“பெண்குலத்தில் உதித்த தியாகத்தின் திரு
வுருவம் - அந்த அன்னை, கணவனின் அன்புக்காக
ஏங்கிய அந்த அபலை, தன் மகவுக்கென சுரந்த
பாலைத் தன் சக்களத்தியின் குழந்தைக்கு அளித்
துத் தன் உதிரத்தால் சீதாவை வளர்த்தாள். கட
மைக்கும் காதலுக்குமிடையே, பாசத்திற்கும் உரி
மைக்கும் இடையே தவிக்கும் ஓர் பெண்ணின் உள்
ளத்தைத் தொடும் கதை!

வீரகேசரி பிரசுரம்-25.

விலை 3.40.

அடுத்த வீரகேசரி பிரசுரம்:

நெஞ்சை விட்டகலாத உருக்கமான
கட்டங்கள் கொண்ட ஓர் குடும்ப நாவல்!

“பொன்னான மலரல்லவோ!”

உதயணன் எழுதியது

வீரகேசரி பிரசுரம் - 34.

பதிப்புரை

வட இலங்கையின் கரையோரப் பகுதிக்கு எங்களை அழைத்துச் செல்கின்றார், இந் நாவல்மூலம் இதன் ஆசிரியர் திரு. கே. டானியல்.

‘வாடை காற்று’ நாவலில் நெடுந்தீவுக் கரையோரம் உலாவி வந்தோம். அப் பிரதேசத்திற்கே தனித்துவமான இயற்கைக் காட்சிகளையும், இயற்கையோடு ஒன்றிணைந்த மனித உணர்ச்சிப் போராட்டங்களையும் உள்ளக் குமுறல்களையும் தரிசித்தோம்.

இந் நாவலும் கடல்கரையோர வாழ்க்கையைப் பின்னணியாகக் கொண்டது. அதனால்தானே, நெய்தல் நிலத்திற்கே உரிய ‘பிரிவும், சோகமும்’ இந் நாவலிலும் இழையோடி நிற்கின்றது.

ஈழத்து எழுத்தாளர்களிலே பிரபல்யமான திரு. கே. டானியலின் கண்ணோட்டத்திலே போராட்டம், நிறைந்த கரையோர மக்களின் வாழ்க்கையை நாம் கண்டுகொள்ள இந் நாவல் உதவும்.

புதிய அனுபவங்களையும், இலக்கியப் படைப்புகளையும் வாசகர்களுக்கு அளிக்கும் எமது பணியில், திரு. டானியலின் இச்சமூக நாவலை வீரகேசரி பிரசுர வரிசையில் 33 வது நூலாக வெளியிடுவதில் பெரு மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

பதிப்பாளர்.

தலைவாயில்

“போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர்” என்ற எனது நாவலின் உள்ளே செல்வதற்குமுன் சில கருத்துக்களை வாசகர்கள் முன்பு வைப்பது எனது கடமையாகிறது.

எனது இலக்கியக் கோட்பாடுகள் பற்றி மக்கள் நன் கறிவர். எடுத்துக்கொள்ளப்படும் கருப்பொருளை மைய மாக்கி, எனது இலக்கியப் பார்வையில் அக் கருப்பொருள் ளுக்கு உருவம் கொடுத்து, அக் கருப்பொருள் பிறந்த இடத்து, மக்களின் இயல்பான வாழ்க்கையைச் சித்தரித்து அவர்களால் பேசப்படுங் வழக்கு மொழியையே தமிழ் என ஏற்று இலக்கியம் செய்கிறேன். இதற்கு அமைய யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் ஒருபகுதியில் வாழும் மீனவ மக்களின் வாழ்க்கையின் பின்னணியில் இந்த நாவலைப் பிறப்பித்திருக்கிறேன்.

நீண்ட காலமாக இந்த மக்கள் கூட்டத்துடன் கொண்டிருந்த தொடர்பினால் கிடைத்த அனுபவங்களின் ஒரு பகுதியை மட்டுமே இந்த நாவல்மூலம் வெளிக் கொணர்ந்துள்ளேன். “தாம் உண்டு, தம் தொழில் உண்டு” என்று ஒதுங்கி வாழும் மக்கள் பகுதியினர் தங்கள் இயல்பான வாழ்க்கை முறையிலேயே தேசத்தின் ஒருமைப்பாட்டுக்காகத் தங்கள் பங்கைத் தந்துவிடுகிறார்கள்” என்ற உண்மையை இந்த நாவலைப் படிப்பதன் மூலம் வாசகர்கள் நன்குணர்வர். “தேசத்தின் ஒருமைப் பாட்டைப் பாதுகாப்பதும், அதை வென்றெடுப்பதும் படித்த கூட்டத்தினர்தான்” என்ற மாயை அகற்றப்படுவதன் அவசியத்தையும், மொழி, இனவேறுபாட்டை ஒழித்து விடும் பணியைச் சரியாகச் செய்துமுடிக்கக் கூடிய போராளிகள், கீழ் மட்டத்திலிருந்துதான் தோன்றுகிறார்கள் என்ற உண்மையும்; இதன் மூலக்கரு வற்புறுத்தி நிற்கிறது. இந்த நாவல் தொழில் அடிப்படையில்தான் வாழ்க்கை முறையில்—பேச்சு முறையில்—பழக்க வழக்க முறைகளில் பகுதிக்குப் பகுதி வேறுபாடுகள் அமைகின்றன. இந்த அடிப்படையில் அமைந்த ஒருபகுதி

கரையோர மக்களின் வாழ்க்கையின் ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தின் வளர்ச்சியை மட்டும் இந்த நாவல்மூலம் காண்பீர்கள். வெள்ளை மனம் படைத்த இந்தப் பிரதேச மக்களின் வாழ்க்கை முறையில் கணிசமான பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளமைக்கு, இந்த நாவல்மூலம் உலகவிந்த பாத்திரங்களும், அவர்களுக்கூடாக வெளிக் கொணரப்பட்ட வீர உணர்வுகளும் பிற சூழ்நிலைகளுமே கருவாயின. இன்று அந்த மக்கள் பகுதியினரிடம் சிறந்த கலைஞர்களும் உலகப் போக்குடன் ஒட்டிவரக்கூடிய வீர உள்ளம் படைத்தவர்களும் மலிந்துள்ளனர். சமூக அமைப்புமுறை காரணமாக அந்த மக்களோடு பின்னிப் பிணைந்துகிடந்த பழைமை உணர்ச்சிகளை தூர வீசிவிட்டு முன்னேறியுள்ளனர். இதனால் அந்தக் காலகட்டம் இந்த நாவல்மூலம் நினைவுக்குக் கொண்டுவரப்படுகிறது.

“சாதி என்ற பிரச்சினையை விட்டுவிட்டால் இந்த எழுத்தாளர்களுக்கு வேறு கெதியேயில்லை” என்ற கேலிகலந்த குற்றச்சாட்டு நீண்டகாலமாக ஒரு பிரிவு எழுத்தாளர்கள்மேல் சுமத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. இதைக் குற்றமாக ஏற்காவிட்டாலும், சாதிப் பிரச்சினையேற்ற ஏனைய மக்களின் வாழ்க்கை முறையோடமைந்த கருப்பொருள் களையும் இவர்களால் எடுத்தாள முடியுமென்பதையும் துணிச்சலுடன் சொல்வது அவசியமாகிறது.

சமூக அமைப்புமுறையில் அடிப்படை மாற்றங்கள் ஏற்படும்வரை சீர்கேடுகள்—சின்னத்தனங்கள் மனித இனத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டே நிற்கும். இந்த அடிப்படை மாற்றத்தைத் தோற்றுவிக்கத் தனித்து எழுத்தாளனால் மட்டும் முடியாதென்பது உலக வியாபகமாகிவிட்ட உண்மையாகும். இந்த உண்மையை ஏற்று எனது பேரூழலம் எனது சிறு பங்கை மட்டும் செய்ய முற்படுகிறேன். இதில், எனது வெற்றி தோல்வியைக் கணித்துக் கொள்வது எனது எஜமானர்களாகிய மக்களேயாவர்! எனது சிறுகதைத் தொகுதியை “உலகங்கள் வெல்லப்படுகின்றன” என்ற நூலின்மூலம் வெளிக்கொணர்ந்த “வீரகேசரி” ஸ்தாபனத்தார், இப்போது “போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர்” என்ற எனது நாவலை நூலுருவில் வெளியிடுகின்றனர். அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

தலைவாயிலைத் தாண்டி உள்ளே செல்லுங்கள்.

1-7-75.

76/2, கோயில் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

உண்மையுள்ள
கே. டானியல்,

போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர்

1.

தொங்குசதை வலக்கரத்தை மெதுவாக உயர்த்தி;
உயர்த்தி;

முதுமைகண்டு நடுங்கிக்கொண்டிருந்த விரல்களை
நிரைப்படுத்தி; நிரைப்படுத்தி;

கண்களுக்கு நிழல் தேடிக்கொண்டே சந்தியாக் கிழ
வன் கடலின் அந்தத்தை நோக்கினான்.

“பிரளயம் ஒன்று வரத்தான் போகுது” என்று அடி
மனதுக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

தெற்கு நோக்கித் தெற்கு நோக்கி, கிழக்கு நோக்கிக்
கிழக்குநோக்கி, மேற்கு நோக்கி மேற்குநோக்கி சந்தி
யாக்கிழவன் நின்ற நிலை, வெளிப்பிரதேசம் ஒன்றில் நின்று
எல்லை காக்கும் போர்வீரன் ஒருவன் எதிரிகளின் தலைக்
கறுப்புக் கண்ணுக்குத் தெரிகிறதா என்று அலசி அலசிப்
பார்ப்பதுபோலத்தான் இருந்தது.

“எட பேதிறு, எட பொடி, கடல் மணக்குதடா
மோனை; பிரளயந்தான் வரப்போகுது!”

பக்கத்தே நின்ற பேதிறுவை விழித்து சந்தியாக் கிழ
வன் கூறினான்; புயலோ பிரளயமோ வரப்போவதற்கான

அறிகுறியை நன்றாகக் கணித்துவிட்டுத்தான் அவன் இப்படிச் கூறினான்.

அவனுக்குக் கடல் மணத்துவிட்டது. அதன் வாசனையை அவன் நன்கு சுவாசித்துவிட்டான். அது நிச்சயமாகச் சூரவளி பிரளயத்துக்கான வாசனையாகத்தான் இருக்க முடியும். சந்தியாக் கிழவனுக்கு இது பழக்கப்பட்ட அனுபவந்தான்!

“என்னெனை பிரளயமாணை வரப்போகுது?” என்று சிலாகித்துக்கொண்டே பேதிறு கிழவனுக்கு மிகவும் சமீபமாக வந்தான். அவன் வாயில் புகைந்து கொண்டிருந்த கோடா போடாத புகையிலைச் சுருட்டின் வாசனை கமகம என்று வீசியது. புகைத் தளிர்கள் மெதுவாக வீசிய காற்றிடையே கரைந்து அழிந்தன.

மடிப் பெட்டியைத் திறந்து அதிலிருந்த புகையிலையை முறுக்கித் திருகி வாய்க்குள் வைத்தபடியே சந்தியாக்கிழவன் மறுபடியும் கடலின் அந்தத்தைக் கூர்ந்து கூர்ந்து பார்த்தான். இலாவகமாக வளைந்த கிறிஸ் கத்தியைப் போன்ற இமை மயிர்கள் அணிவகுத்து நிற்க, ஆழத்திலிருந்த விழிகளைக் கூர்மைப்படுத்திக்கொண்டே அவன் மறுபடியும் மறுபடியும் மேற்கூக் கிழக்குத் தெற்காக நோக்கினான்.

வானத்தின் அந்தம் மூடமிட்டுக் கறுத்துக் கிடந்து விட்டு, வேகமாக மேலெழுந்து பரவுவது அவனின் கூரிய கண்களுக்குத் தெரிந்தது. இருந்தாற்போலக் காற்றுச் சுழித்துக்கொண்டது.

“மோனை வாடைக் கொண்டலுக்கை மூடம் போடுது தெரியேல்லையே.”

சந்தியாக்கிழவன் பேதிறுவிடம் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டான்.

இதுவரை அமைதியாகக் கிடந்த கடல் இப்போது பெருமூச்சு விடத் தொடங்கிவிட்டது.

கிழவனின் கேள்விக்கு கிழவனின் வழியிலேயே பதில் சொல்லி அங்கீகரிப்பதைப் போன்று, “ஓமெனை அப்பா, வெள்ளமும் நுகைக்குதெனை?” என்று தாழ்ந்த குரலில் பேசினான் பேதிறு.

“மோனை கடல் மணக்குதேடா, காத்தோடை பிரளயந்தான் வரப்போகுது! வருவோடின கடல் நுகைக் கத் துடங்கியிட்டுது, ஐயோ வலையும் புதைச்சபடி பாட்டிலை கிடக்குது, இந்தப் பேயனை இன்னுங்காணைல்லை! எந்தக் கள்ளுக் கொட்டில்லை குடிச்சப்போட்டுக் கிடக்குதோ! சேமாறுப்பிட்டியிலை கிடக்கிற வலை துலைஞ்சது தான்! அந்தோனியாரே!”

அலுத்துக்கொண்ட சந்தியாக்கிழவனின் நெஞ்சு ஏங்கியது. மருமகன் முத்துராசனை உள்ளுக்குள் நெஞ்சு திட்டித் தீர்க்கிறது.

சந்தியாக்கிழவனின் மருமகன் முத்துராசாவும் மிகவும் குடிகாரன். கடலிலிருந்து வெளியேறிவிட்டால் நேராக அவன் போவது தம்பிப்பிள்ளையின் கள்ளுக் கொட்டிலுக்குத்தான். கடலிலிருந்து கொண்டுவரும் மீன்களைச் சந்தைப்படுத்த மனைவி வரேணிக்காவும், மாமன் சந்தியாக்கிழவனும் இருக்கின்றனர். அவனுடன் பங்குத் தொழில் நடத்தும் கூட்டாளிகள் எவருமில்லை. இதனால் அவனுக்கு மீன் சந்தைப்படுத்துவது பற்றி அக்கறையும் இல்லை. ‘அலஸ்’ என்ற ஒருவனை நிந்தக் கூலியாக உதவிக்கு வைத்துக்கொண்டு தொழில் நடத்துகிறான். ‘அலஸ்’ என்ற அந்த ஊமையால் அவனுக்கு எந்தவித இடைஞ்சலும் இருந்ததில்லை. நிதமும் அவனுக்கு ஐந்து ரூபா கூலி. என்றே ஒருநாள் பிடிபாடு அதிகமானால் மேலதிகம் ஒன்றே இரண்டோ விட்டெறிவான். தோணி கரைக்கு வந்துவிட்டால் அலஸ் யாருக்குமே சொல்லிக்கொள்ளாமல் கடிப்பு வலை, கம்புதடி, சவள் பலகை ஆகியவைகளை காவிக்கொண்டு போய்விடுவான். மறுபடியும் மறுநாள் செம்முகப்படுத்தல் கிழக்கே கண்டபோதுதான் பட்டி

இழுப்பதற்குப் போவதற்காக அலஸ் வருவான். இதனால் இந்த வேலை அவரைத் தேடிப் பிடிக்கச் சந்தியாக்கிழவன் நினைக்கவில்லை. எனவே கிழவன் மருமகனைக் காணவில்லையென ஏங்கினான். மனதுக்குள் திட்டினான்.

“எடி புள்ளை வரேணிக்கா! கடல் கறுத்துப்போய்க் கிடக்குதடி, உந்தப் பொடியனைத் தேடிப் பிடிச்ச சேமாலைப்பிட்டிக்குப் போய் வலையைப் பிடிங்கியரச் சொல்லனெடி” என்று கிழவன் மகளுக்குக் கேட்கக்கூடியதாக அலுத்துக்கொண்டான்.

கடலுக்கும் வீதிக்குமிடையே போடப்பட்டிருந்த சலவைக்கல்லில் சக்கப்பணிய இருந்து சுங்காளைப் புகைத்துக்கொண்டிருந்த வரேணிக்கா, “அவர்களை எங்க போய்த் தேடுறதாக்கும்!” என்று அலுத்துக்கொண்டான். பின்பு ஒரு பெருமூச்சை விட்டுவிட்டு, “அவர்கள் எந்தக்களுக் கொட்டிலுக்கை கிடக்குதோ” என்று தன் மனதுள் நெடுங்காலமாக வைத்துக்கொண்டிருந்த புகைச்சலை வெளியேற்றினான்.

“எட அந்தோனிக்கிழவா, அங்கை பார் கடல் கறுத்துவாற மாதிரியை. எடி காத்தும் கிளம்பப்போகுது போலை கிடக்கு” என்று குரல் வைத்துக்கொண்டே பக்கத்துவீட்டுச் சவினம் வீதிக்கு வந்தாள்.

“புயலும் பிரளயமும் வரப்போகிறது” என்ற ஊகம் வலுப்பட்டு வரவர சந்தியாக்கிழவனின் நெஞ்சுக்கொதிப்பும் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது.

செபமாலைப்பட்டியில் புதைக்கப்பட்டிருக்கும் களங்கண்டி வலைக்கு ஆபிரத்தைநூறு ரூபா செலவுசெய்து இன்னும் ஒருமாதங்கூட ஆகவில்லை. இப்போது இரண்டாவது புதைப்புத்தான் நடந்திருக்கின்றது. இன்னும் பத்தில் ஒரு பங்கு பணத்திற்குக்கூட பிடிபாடு ஆகவில்லை. அதற்கிடையில் சூழவனி வந்து அந்த வலையை அள்ளிச் சென்றுவிட்டால்.....

சந்தியாக்கிழவன் இன்னும் கடலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அடிவானத்து மூடம் அசுரவேகத்தில் மேலெழுந்து பரவி, மாலைப்பொழுதின் ஜோதிச் செக்கரை விழுங்கிவிட்டது. அங்கே மின்னல் கோடிட்டுக் கோடிட்டு விளையாட்டுக் காட்டுகிறது.

காற்றுக் குளிர்ந்து வந்தது.

இரண்டொரு துமிகள் அங்குமிங்குமாக விழுந்தன. அவை கடற்பரப்பின் நெஞ்சிலே இதமான ஓசையைக் கிளப்பின.

மெதுவான பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருந்த கடல் சீறத் தொடங்கிவிட்டது.

கடற்கரை எங்கும் ஒரே பரபரப்பாக இருந்தது.

நான்கு நாட்களாக ஒரே தூறலும் சிதறலுமாக இருந்த மழை கால்தான் சற்று வெளித்து வானம் சிரித்தது. நான்கு நாட்களுக்கிடையில் அமந்து புளித்துக் கிடந்த கூறைப்பாய்ச் சீலைகளையும் துண்டு துணிகளையும் கரைநீளம் காயவைத்திருந்தார்கள். மாலையாவதற்குள் மறுபடியும் மழையும் காற்றும் வந்துவிட்டதே.

எல்லோரும் இதை வெறும் மழையென்றுதான் நினைத்தனர்.

ஊரில் உள்ள இரண்டொரு வலைகளைத் தவிர ஏனைய வலைகள் யாவும் கடலில்தான் புதைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. கடந்த நான்கு நாட்கள் துந்துமி மழை இருந்தமையால் பிடிபாடு அதிகமாகத்தான் இருந்தது.

பள்ளிக்குடா மீன்பாட்டில் புதைக்கப்பட்டிருந்த நான்கு வலைகளுக்கும் இந்த நான்கு நாட்களிலும் சிறுபாரைமீன் பட்டிருந்தது.

மண்டைதீவை அடுத்துள்ள மீன்பாட்டில் புதைக்கப்பட்டிருந்த வலைகளுக்கு விளைமீனும் சீலாமீனும் பட்டிருந்தது.

தலைமுனைக்கெந்தை மீன்பாட்டில் புதைக்கப்பட்டிருந்த பதினைந்து வலைகளுக்குப் பலதும் பத்துமாக பிடிபாடு நிறைய இருந்தது.

இந்த நான்கு நாட்களிலும் ஊருக்கென்று பொதுவான பேரதிர்ஷ்டம் வந்துவிட்டதைப்போல கடற்கரையெல்லாம் மீனாகவே இருந்தது.

செபமலைப்பிட்டியில் எட்டுப் பாடுகள் போடப்பட்டிருந்தன. இந்த எட்டுப் பாடுகளுக்கும் நட்டுக்கு நடுவே தான் முத்துராசன் பாடடைத்திருந்தான். இந்த எட்டுப் பாடுகளுக்கும் இல்லாத விதத்தில் நட்டுக்கு நடுவாக இருந்த முத்துராசனின் பாட்டுக்குமட்டும் கடல்விரால் மீன்கள் எப்படி வந்துசேர்ந்தனவோ?

மழை கொட்டத் தொடங்கிவிட்டது. காலையிலிருந்து கடல் வடுவில்தான் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அது இப்போது நுகைத்துப் பொங்கிப் பிரவாகித்துக்கொண்டிருந்தது.

காலையிலிருந்து வீசிவந்த சோழகக் கச்சான் இப்போது வாடைக் கொண்டலாகி எதிர்மாறாகத் திசை திரும்பிவிட்டது.

பேயிருள் வந்துவிட்டது.

ஊரில் குய்யோ முறையோ என்ற கூச்சல் எதுவும் கேட்கவில்லை. கடலின் கோர இரைச்சலும், மழையின் ஓங்காரமும் ஊரின் குரல்களை விழுங்கிவிட்டன.

கரையோர வீதியின் மின்சாரக் கம்பங்கள் வெளிச்சத்தை விழுங்கிவிட்டுப் பட்ட மரமாக நின்றன.

மின்னல் ஒன்று பளிச்சிட்டது.

கொண்டலுக்குள் இடிமுழக்கம் பீரங்கி வெடிபோல கேட்டது.

சந்தியாக்கிழவன் இப்போது வீட்டு விரூந்தையில் இருந்து திடுக்குற்று இடிவந்த திக்கை நோக்கினான்.

கண்களுக்கு ஒரு மண்ணுந் தெரியவில்லை.

நலங்கல் போர்வையால் இறுக முடிக்கொண்டு அவன் சுருண்டு படுத்துவிட்டான்.

2.

மருமகன் முத்துராசன் இப்போதுதான் வீட்டிற்கு வந்திருந்தான். அவன் அடுக்களைக்குள் வரேணிக்காவிடம் அட்டகாசம் செய்துகொண்டது சந்தியாக்கிழவனின் காது வரைக் கேட்டது.

முத்துராசன் தலைதாக்க முடியாத மதுவெறியில் வந்திருந்தான்.

“ஊரவையெல்லாம் தங்கடை தங்கடை வலையளை நினைச்சு ஏங்கிச் சாகேக்கை இந்த மயிர் வெறியிலே செல்லங் கொண்டாடுது” என்று சந்தியாக்கிழவன் மனதுக்குள் பொரிந்துகொண்டான். மனதில் பட்டதையெல்லாம் மனைவி வரேணிக்காவைப்போல அவன் மருமகனிடம் பட்டென்று சொல்லிவிட முடியாது.

முத்துராசன் வெறி மயக்கத்தின் சேட்டையையெல்லாம் மனைவி வரேணிக்காவிடம் காட்டுகிறான். இந்தவேளை அவனுக்கு உலகத்தைப்பற்றியெல்லாம் கவலையில்லை. புத்தம்புதிய வலை கடலுக்குள் நிற்கிறதே என்பதைப்பற்றிய சிந்தனை துளிகூட இல்லை. ஆனால், மகள் சொர்ணம் “சாப்பிட்டாளா? படுக்கைக்குப் போனா?” என்பவைகளைப் பற்றிய கவலை இருக்கவே இருக்கிறது! சொர்ணத்தைப்பற்றிய கேள்விகளையெல்லாம் அவன் வரேணிக்காவிடம் கேட்டுக்கேட்டு அவளைப் பிய்த்துப் பிடுங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

வாடைக்கொண்டல் தன் பலத்தையெல்லாம் திரட்டித் திரட்டி அசுரத்தனம் காட்டுகிறது.

விரூந்தையின் ஓதுக்கின் வலைக்குவியலுக்குள் நலங்கல் போர்வையால் மூடிக்கொண்டு சந்தியாக்கிழவன் சுருண்டு போய்க் கிடக்கிறான். மருமகளை நினைத்து நினைத்து அவன் ஆத்திரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

இப்போதுதான் சொர்ணம் கொடுத்துவிட்டுப்போன சுடு கோப்பியைக் குடித்திருக்கிறான். ஆலையும் வயிறு கொதித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

காற்றின் அசுரத்தனத்திற்கு ஈடுகொடுக்கமுடியாமல் வீட்டுக் கூரையின் தகர அடுக்குகள் பேயோசை புரிகின்றன.

கடற்கரை வீதியோரம் நிற்கும் பூவரச மரத்தின்களை கள் முறிந்து சரியும் அவலக் குரல்களும் கேட்கின்றன.

எதிராக உள்ள கறிக்கடை மண்டப ஒதுக்குக்குள் பேய்க் காற்றுப் புகுந்து இரைவெடுக்கிறது. இடையிடையே அதன் கூரை ஓடுகளும் சரிந்து நொறுங்கிக்கொள்ளும் ஓசைகளும் வருகின்றன.

செபமலைப்பிட்டியில் கிடக்கும் வலைப்பாட்டைக் கிழவன் நினைத்துப்பார்க்கிறான். “அந்தோனிக்கிழவா” என்ற அவன் ஏக்கக்குரலைக் கரைத்துக்கொண்டு பெருமூச்சு சொன்று வெளியே வருகிறது.

புதிதாக அந்த வலைகளைத் தயாரிக்க அவன் பட்ட பாட்டுக்கள்!

கழிநூல் வாங்கி,

தன் கையாலேயே ராட்டினமிட்டு

முறுக்கி

மால்முடித்து

அப்புறம்.....

அப்புறம்.....

நீண்ட மூன்று மாதகாலம் தன்னுடைய சொந்த உழைப்பை விரையஞ் செய்து தேடிய பட்டிவலையை— அதன் எடுப்பான தோற்றத்தை அவன் நினைத்து நினைத்துப் பார்க்கிறான்.

பட்டி அடைப்பதற்கும், வேலிவலை பாய்வதற்கும் காட்டுக் கம்புகள் தேடி, அவைகளைக் கூரிட்டு, வலைக்குக் கண்டல் பட்டையிட்டு அவித்துச் சாயமேற்றி, நாள் பார்த்து, நீர் பார்த்து, மீன் நிலை பார்த்து, கடலில் இறக்கி, முதல் தடியெடுத்து ஊன்றிய அந்தக் காட்சியை அவன் எண்ணி

யெண்ணிப் பார்க்கிறான். தன்னைத்தானே எரித்து உருக்கிக்கொள்ளும் மெழுகுவர்த்தியைப்போல கிழவனின் மனம் தன்னாலேயே உருகிக்கொள்கிறது.

மருமகன் முத்தராசனுடனும், ஊமை அலசுடனுந்தான் முதல் வலைப் புதையலுக்கு சந்தியாக்கிழவன் போவான்.

காற்றுப் பார்த்து,
நீர் பார்த்து
காற்றுச் சுழி பார்த்து
சாய்வும் களமும் பார்த்து
மீன்பாயும் முறை பார்த்து

ஓவன்னு போன்ற வடிவத்தில் பட்டிவலையை புதைத்து விட்டு, முன்பக்கம் அலைவாயில் வில்லமைத்து, அதன் நடுவி லிருந்து வேலி வலையைச் சாத்திவிட்டானானால் சந்தியாக் கிழவனின் பேரையும், புகழையும் அந்தப் புதையல் காப் பாற்றிவிடும். இதற்கு அனுபவத் திறமை நிறைய வேண் டும். இந்த அனுபவத் திறமையை ஐம்பது ஆண்டுகளின் தொழிலிலிருந்து அவன் பெற்றுக்கொண்டிருந்தான்.

செபமாலைப்பிட்டியில் இந்த வலையைப் புதைப்பதற்கு முன் “நச்சுவாலி” என்ற பாட்டில்தான் முதன்முதலில் புதைத்தான்.

கைக்கு எட்டாத நீரில் சாகசம் புரிந்து, ஊமை அல சுக்கும் சொல்லித்தந்து, வலைப் புதையலை முடித்தபோது கிழவனுக்குப் போதும் போதுமென்றாகிவிட்டது.

இன்று போலத்தான் அன்றும் கிழவனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை.

அடிவானத்தில் விடிவெள்ளி முளைத்துவிட்டபோது ஊமை அலசையும், மருமகன் முத்தராசனையும் தூக்கத்தி லிருந்து எழுப்பி, கடிப்பு வலையையும் கையில் தூக்கிக் கொடுத்துக் கிழவன் அனுப்பி வைத்தான். அவர்கள் திரும்பி வரும்வரை கரையிலேயே காத்திருந்தான்.

இந்த வலையின் கன்னிப் புதையலுக்கு கடல்கன்னி நிறைய அள்ளிக் கொடுத்துவிட்டாள். நாலு பறி விளை மீனும் மூன்று பறி சீலா மீனும் பட்டிருந்தது.

அந்த முதல்நாள் இன்பத்தை இப்போது சந்தியாக் கிழவன் நினைத்துப் பார்க்கிறான். சேற்றுக் கடலிலே புதைக்கப்பட்ட பட்டி வலைக் கம்புபோல அந்த முதல்நாள் நினைவு அவன் மனதோடு ஆழமாகப் புதைந்து கிடக்கிறது.

தொலைவில் எங்கோ ஒரு பெரும் மரம் அடிசாய்ந்து விழுவது போன்ற ஓசை அவன் நினைவைக் கலைத்தது.

அந்த ஓசை வீதிக்குச் சமீபமாக கிழக்கு நோக்கிக் கேட்டது.

அது நிச்சயமாக வீதிக்கப்பால் - தண்ணி வடியும் வாய்க்கால் பக்கமாக நின்ற பூவரசு மரத்தின் ஓசையாகத்தான் இருக்க வேண்டும்!

சந்தியாக்கிழவனின் நெஞ்சு குபீரென்றது. “அந்த மரத்திற்கும் தனக்கும் ஒரு வயது” என்று அவன் கூறிக் கொள்வானே அந்த மரமா சாய்ந்துவிட்டது?

அந்த முதுமரம் இந்தச் சந்தியாக் கிழவனைப்பற்றிய ஓராயிரம் கதைகளைத் தன்னுள்ளே சேகரித்து வைத்துக் கொண்டிருந்தது.

சந்தியாக்கிழவன் இளவட்டப் பயலாக மாங்கொட்டை விளையாட்டு கெந்தியடித்து விளையாடியதெல்லாம் இந்த மரத்தின் பக்கமாகத்தான். அது அப்போது சின்னஞ் சிறிதாக இருந்தது. அது இப்போது கணக்கற்ற கெட்டுக் கிளைகளைப் பரப்பி, தன்னையே கோறையாக்கிக்கொண்டு கடைசியில் அடிசாய்ந்துவிட்டது.

சந்தியாக்கிழவன் தனது வாழ்க்கையிலேயே நினைவில் நின்ற சம்பவங்கள் சிலவற்றை அசைபோட்டுப் பார்க்கிறான். அவைகளெல்லாம் அந்த மரத்தின் சாட்சியாக நடந்திருப்பதாகப் பட்டது.

என்றோ செத்துப்போக முதல்தாரம் அனந்தாசியுடன் கழித்த முதல் இரவு. ....

ஊருக்குள் நடந்த தேவசகாயம்பிள்ளை நாடகத்தில் தான் தேவசகாயம்பிள்ளையாக வெள்ளுடுப்புடன் பணக் கூத்தாடியது.....

இரண்டாவது மனைவியாகிய மரியாச்சியைச் சந்தித்தது.....

மகள் வரேணிக்காவும், முத்துராசனும் சந்தித்ததைப் பார்த்துவிட்டு மால்தடியால் முத்துராசனை அடித்தது.....

முதன் முதலாக தனது வலையில்பட்ட பத்தடி மீன் ஒன்றை இழுத்துவந்து அந்தக்காலத்து ஐம்பது ரூபாவுக்கு விலைகூறி விற்றது. எல்லாமே அந்த மரத்தடியில்தான்.....

இந்த நாட்களையெல்லாம் அவன் எண்ணிப் பார்த்த போது, இரண்டாவது மனைவி மரியாச்சியுடன் கழித்த நாட்கள்.....

தான் தேவசகாயம்பிள்ளையாக வந்து சிங்கக் கூட்டில் தள்ளப்பட்டு, படித்த தருவொன்றைக் கேட்டுவிட்டு மரியாச்சி விம்மி விம்மி அழுது.....

இதை அவன் பலதடவைகள் எண்ணிஎண்ணிப் பார்த்துக் கொள்கிறான்.

இப்போது தன்னந்தனியான ஒரு பெருமூச்சு எழுந்து வந்துவிட்டது.

நலங்கிப்போன போர்வையை இழுத்தெடுத்து முடிக்கொண்டு அவன் தூங்க முற்படுகிறான். முடிவில் இலேசான தூக்கம் வந்தது. ஆனாலும் இடையிடையே தூக்கம்கலைந்து கொண்டே இருந்தது! கண் விழித்தபோதெல்லாம் காற்றின் பைசாச பலம் அதிகரித்து அதிகரித்து வருவதாகத் தான் பட்டது. ஒருதடவை அவன் கண்விழித்து கண்களைக் கூர்மைப் படுத்திக்கொண்டு கடலின் வெறியையும் கவனித்தான். கடல் வீட்டுக்குப் பக்கத்தே வந்துவிட்டது போன்ற உணர்வு தோன்றியது. கடற்கரைக்கு இப்பால் மேடாகிக் கிடந்த வீதியையும் மேவிக்கொண்டு கடல் வந்துவிட்டதாகக் கிழவன் கண்டான்.

தலைமாட்டுக்குள் கிடந்த நெருப்புப் பெட்டியை எடுத்து ஒரு குச்சியை உரசிப் பார்த்தான். கடமைக்கு ஒரு தடவை மின்னிச் சிணுங்கிவிட்டு அது மடிந்துவிட்டது. மறுபடியும் ஒரு குச்சியை உரசினான். அதுவும் மின்னிச் சிணுங்கி மடிந்துபோயிற்று.

மிகுந்த பிரயாசத்தின்மேல் எழுந்து விழுந்தைக்கு வந்த சந்தியாக்கிழவன், விழுந்தைக்கு வெளியே தலையை நீட்டி வானத்தைப் பார்த்தான். வானம் பயங்கரமாகக் கறுத்துக் கிடந்தது. காற்றில் சிதைந்து சிதறலாகிவிட்ட மழை பலமாக முகத்தில் அடித்தது.

இந்த வயதில், இந்தச் சூழ்நிலையில் துணிச்சலுடன் விழுந்தையால் இறங்கி வெளியேவரும் துணிச்சல் சந்தியாக் கிழவனைத் தவிர வேறு யாருக்குமே வந்திருக்க முடியாது. தாழ்வாரத்தைத் தாண்டி அப்பால் ஒரு அடியை நகர்த்தியபோது கிழவன் சற்றுத் தடுமாறிப்போனான். கால் அடி சறுக்க முற்பட்டபோது, வேலியோடு ஊன்றி வைக்கப்பட்டிருந்த மரக்கோலை அவனின் வலிய கரங்கள் பற்றிவிட்டன. சமாளித்துக்கொண்டு அவன் படலையை நோக்கி வந்தான். படலையும், படலை வேலியும் இருந்த இடம் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. பார்வையை மீண்டும் நிதானித்துக்கொண்டு அவன் கடலை நோக்கினான். கடல் வீதியின் மேல் விளிம்போடு மோதி வழிவதும், மோதுவதுமாக இருந்தது. கரையோடு கட்டிவைக்கப்பட்டிருந்த தோணிகள் வீதியோடு மோதி மோதி அல்லோல கல்லோலப்பட்டன.

“ஐயோ தேவனே, அந்தோனிக்கிழவா!” என்று கிழவன் குரல் வைத்தான். ஊரும், ஊருக்கான செல்வங்களும் அழிந்துபோகின்றன என்ற திகில் அவனைக் கத்த வைத்தது.

“வரேணிக்கா, வரேணிக்கா!” என்ற அவரின் தொடர்ச்சியான குரலைப் பேய்க்காற்று அழித்துக்கொண்டிருந்தது.

3.

இரண்டு இரவுகளையும், ஒரு பகலையும் சேர்த்து தன் அசுர ஆட்சியை நடத்திவிட்டு மறுநாட் காலை பேய்க் காற்று ஓய்ந்துபோய்விட்டது.

ஊரெல்லாம் திரண்டு கடற்கரைக்கு வந்துவிட்டது.

கடற் பரப்பெங்கும் செம்புழுதி நிறமாகிக் கலங்கிப் போய்க் கிடந்தது.

தோணிகள் யாவும் வீதியோரத்துடன் ஒதுங்கிச் சரிந்து கிடந்தன.

கரையோரப் பரப்பில் வலைகளைக் காயவைப்பதற் காகப் போடப்பட்டிருந்த கம்புகளும், அத்தோடு குப்பை கூளங்களும் அடைந்துபோய்க் கிடந்தன.

இரணைதீவுக் கரையில் வலை புதைப்புக்காகச் சென்றிருந்த இருபது வள்ளங்களின் கணக்கெடுப்பில் நாற்பத் தெட்டுப் பேர்கள் இன்னும் திரும்பி வரவில்லையென்பது ஊர்சிதமாகிவிட்டது.

கரையோரமெங்கும் எழுந்த பிரலாபங்கள் வான முகட்டைத் தொட்டன.

பெண்கள் விழுந்து புரண்டனர். குரல்கள் சோர்ந்து போகும்வரை அவர்கள் பிரலாபித்தனர். யார் யாருக்குத் தேறுதல் கூறுவது?

பலர் பலவிதமான அபிப்பிராயங்களைக் கூறினர். எல்லோர் முகங்களிலும் மரணக்களை ஒட்டிக் கிடந்தது. ஆனால், சந்தியாக்கிழவன் மட்டும் தன் அனுபவத்தை ஒட்டித் தனது அபிப்பிராயத்தை நிதானமாகக் கூறினான்.

முந்தானான் மூன்று மணிவரையில்தான் இவர்கள் புறப்பட்டிருக்கின்றனர். இவர்கள் புறப்பட்டபோது வானம் நன்றாக வெளித்திருந்தது. அப்போது காற்று

வாடைக்கச்சாளுகத்தான் இருந்திருக்கிறது. அந்தக் காற்றோடு இவர்கள் பாதித் தூரத்தைத் தாண்டியிருக்க முடியும். சுமார் ஐந்து மணிக்குமேல் இலேசான கொண்டல் வீசியிருக்கிறது. இந்த ஒருமணி நேரத்தில் இந்தத் தோணிகள் பாய்களைப் பக்கவாட்டில் சரியவிட்டு சுமார் எட்டு மைல்களைத் தாண்டியிருக்க முடியும். சுமார் ஆறு மணி வரையில் தான் பெருங் கொண்டலும், தூற்றலும் தொடங்கியிருக்கிறது. அதுவும் அரைமணி நேரம். அது சுழன்று சுழித்துக்கொண்டே இருந்திருக்கிறது. இந்த அரைமணி நேரந்தான் மிகவும் இக்கட்டாக இருந்திருக்கும். எப்படியோ இந்த நிலையைச் சமாளித்து இந்தத் தோணிகள் யாவும் வலைப்பாட்டைத் தாண்டி இரணைதிவுக் கரையை அடைந்திருக்க முடியும்.

நீட்டி முடக்கி சந்தியாக்கிழவன் இந்த முடிவைத் தான் கூறினான். அவனுடைய மனதில் இந்த நாற்பத்தெட்டுப் பேர்களும் இரணைதிவுக் கரையில் பவுத்திரமாக இருப்பதாகவே தோன்றியது. ஏனோ இந்த முடிவை அவன் திரும்பத் திரும்பக் கூறிக்கொண்டே இருந்தான். வானசாஸ்திரமோ, கால அளவைகளோ கற்றிருக்காத சந்தியாக்கிழவனின் முடிவை எல்லோரும் ஆமோதித்த போது, அவன் தனது கடைக் கண்களிலே வழிந்த நீரை ஒருவருக்கும் தெரியாமல் துடைத்துக்கொண்டான்.

தனது இளங் கணவனைப் பறிகொடுத்துவிட்டு வீதியின் சந்துமுனையில் நின்று விம்மிய நேசம்மாவின் விம்மலோசை சந்தியாக்கிழவனுக்குக் கேட்டுவிட்டது. அவன், அவளண்டை சென்று, 'அவள் தோள்களைத் தட்டி, "எடி பிள்ளை பயப்பிடாதை!" என்று அவளைத் திடப்படுத்தினான்.

சந்தியாக்கிழவன் ஒருதடவை, இருதடவைதான் எதையும் சொல்லுவான். இதை யாரும் ஏற்காமல் தட்டிப் பேசினால் அவனுக்குக் கோபம் புட்டுக்கொண்டு வந்து

விடும். “நான் சொல்வது நிச்சயமாகச் சரியானதுதான்” என்ற அசைக்கமுடியாத முடிவே அப்படி அவனைக் கோப்பபட வைத்துவிடுகிறது.

நேசம்மா மீண்டும் மீண்டும் அழுது சிணுங்கிக் கொண்டேயிருந்தாள். இரண்டுதடவை அவள் தோள் களைத் தட்டி, பரிவோடு தடவி அவனைச் சமாதானப்படுத்த முயன்ற கிழவனுக்கு படக்கென்று கோபம் வந்துவிட்டது. “எடி நேசம், எடி!” என்று பலமாக அதட்டினான். அந்தச் சணவேளை நேசம்மா சந்தியாக்கிழவனின் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டாளோ என்னவோ அப்படியே அசந்து போய்விட்டாள்.

சந்தியாக்கிழவனின் முகம் குபீரென்று சிவந்துபோய் விட்டது. கண்கள் அனல்போலத் தகித்துக்கொள்ள, காது வரை வளர்ந்து கிடந்த நரைமீசை படபடக்க, அவன் நிலைகுத்தி நின்ற காட்சியைப் பார்த்து சூழ்நின்றவர்களே ஏங்கிப் போயினர்.

முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு நேசம்மா உள்ளே போய்விட்டாள்.

“எடே பொடியன் வாருங்கடா!” என்று கிழவன் குரல் வைத்தான்.

சுமார் பத்து இளைஞர்கள் கிழவனைச் சூழ்ந்து வந்து விட்டனர்.

நீர் கோலிச் சரிந்து கிடந்த வள்ளங்களைச் சீர் செய்யும்படி கிழவன் ஆக்ஞைபிறப்பித்தான்.

சுமார் அரைமணி வேளைக்குள் ஐந்து தோணிகள் பிரயாணத்துக்குத் தயாராகிவிட்டன.

கடற்கரையில் ஏங்கிக் கிடந்த மனிதக் கூட்டம் அந்தத் தோணிகளை வழியனுப்பி வைத்தது.

“ஆரும் அழப்படாது!” என்ற சந்தியாக்கிழவனின் கட்டளையை முடிந்தவரை எல்லோரும் காப்பாற்றிவிட்டனர்.

கடல்பரப்பில் அணிவகுத்துச் செல்லும் ஐந்துதோணிகளின் முன் தோணியின் அணியத்திலே, கூனிக் கிடந்த நெஞ்சை நிமிர்த்திக்கொண்டே சந்தியாக்கிழவன் போர் வீரனைப்போல நின்றான்.

வானம் நன்றாக வெளுத்துவிட்டது. மழைத்துளிகளே இல்லை. கொண்டல் தன் பொல்லாத சிறகுகளை முற்றுகவே சுருக்கிக்கொண்டுவிட்டது. ஆனால், அந்தக் கடற்கரையோடு கிடந்து, செத்துப்போய்விட்டதாகவே பெரும்பாலும் கருதப்பட்ட அந்த நாற்பத்தியெட்டுச் ஜீவன்களையும் நினைத்துக்கொண்டு காத்திருக்கும் நூற்றுக்கணக்கான ஜீவன்களின் மனதில் அமைதியே வரவில்லை!

“அவர்கள் பத்திரமாக இரணைதிவுக் கரையில் இருக்கிறார்கள்” என்று சந்தியாக்கிழவன் மட்டுந்தான் சொன்னான். அந்த ஒரு கிழவனின் தீர்க்கதரிசனத்தை நம்பிக் கொண்டு இந்த மனிதர்கள் கரையோடு காத்திருக்கின்றனர்.

இன்றுவரை கடல் சம்பந்தமான கணிப்பீட்டில் சந்தியாக் கிழவனின் நாவு பொய்த்ததில்லை.

கடல் மணத்துவிட்டால் அந்த மணத்தைச் சுவடு பிடித்து அடுத்த நிமிடத்தில் ஊதப்போகும் காற்றை அவன் சொல்லிவிடுவான்.

கடலின் நுகைப்பையும் வடுவையும் அவதானித்து இன்ன இன்ன வலைப்பாட்டில் இன்ன இன்ன மீன்கள் தான் படும் என்று அவன் சொல்லிவிட்டானானால் அப்படியேதான் மீன்கள் பட்டிருக்கும்!

அடிவானத்தின் சுருக்கங்களையும் அவை அசைந்து செல்லும் வரிசைகளையும் அவதானித்து இத்தனை மணிவரையில் அல்லது இத்தனை நாள்வரையில் மழை வரும் என்று சொல்லிவிட்டானானால் அந்த மழை வந்தே தீரும்.

இன்ன காற்று இப்படி ஊதினால் இன்ன காற்றுப் பிறக்கப் போகிறது என்று சொல்வானானால் அந்தக் காற்றுப் பிறந்தே தீரும்.

சுமார் பத்து வருடங்களுக்குமுன் ஒருநாள் நெடுந் தீவுக் கரையின் வலைப் புதையலுக்குப் போய் வந்து அவன் ஒரு ஆரூடம் சொன்னான். சுமார் நாற்பது முழுத்திற்கும் அதிகமான திமிங்கலம் ஒன்றுக்கு நோய் கண்டிருப்பதாகவும், இரண்டொரு நாட்களுக்குப்பின் அது பெருங்கடலில் இருந்து விடுபட்டுக் களத்துக்கு வந்துவிடுமென்றும், அது நிச்சயமாக இக்கரைக் களத்தில்தான் உயிர்விடுமென்றும் சொன்னான். அதன்படியே சில நாட்களில் கிளக் கரியாலைக் களத்தில் இராட்சத திமிங்கிலம் ஒன்று மலைபோலக் கிடந்தது. அரசாங்க கடல் அளவையாளர்கள் அதன் நீளம் அறுபது அடி என்றார்கள். களத்திற்கு வந்ததன்மேல்தான் அது தனது ஜீவனை விட்டிருக்க வேண்டுமென்றார்கள்.

இத்தனை அனுபவம் வாய்ந்த சந்தியாக்கிழவன் இந்த நாற்பத்தியெட்டு ஜீவன்களும் இரணைதீவுக் கரையில் பத்திரமாக இருப்பதாகக் கூறினாயினும் மனமா கேட்கிறது! கிழவனின் தோணி அணிவகுப்பு கண்களுக்கு மறைந்துவிட்டபோது அவர்கள் மீண்டும் பிரலாபிக்கத் தொடங்கிவிட்டனர்.

4.

கோரிமுனையைத் தாண்டிக்கொண்டு தோணிகள் ஐந்தும் அணிவகுத்துச் சென்றன.

கிழவன் இப்போதும் அணியத்தில் அதிகாரதோற்றணையில் எழுந்து நின்றபடியே கண்களை நாற்றிசைகளிலும் ஊரவிட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

ஒவ்வொரு தோணிகளிலும் மூன்று, நான்கு பேர்களாக இருந்தனர். அவர்களில் இளைஞர்கள் தோணிக்கு இருவர் வீதமே இருந்தனர். மற்றவர்கள் சற்று வயதானவர்கள். இளைஞர்களே தோணிகளைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தனர்.

சந்தியாக்கிழவன் நின்ற தோணியில் இரண்டு இளைஞர்கள் மட்டும் இருந்தனர். அவர்களில் ஒருவன் தோணியின்கீழ் சவள் பலகையை மாட்டிச் சுக்கான் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அந்த இளைஞன் மிகவும் துடிதுடிப்புள்ளவனாக இருந்தான். துரு துருவென்ற அவன் கண்கள் சதா சுழன்று கொண்டே இருந்தன. சகல தோணிகளுக்கும் மேல் அவன் அதிகாரம் செலுத்துபவன்போல் பாவனைசெய்து கொண்டிருந்தான்.

சின்னஞ் சிறிய-ஆனால் எடுப்பான உடல், சற்றே சரிந்த பூனைக் கண்கள்.

அவனுக்கு வயது இருபதுகூட இருக்காது.

இயற்கையாக அவன் நிறம் சிவப்புத்தான். ஆனாலும் சதா கடல் அடிபட்டு அது சுண்டிப்போயிருந்தது.

அடிக்கொருதடவை அவன் பேசிக்கொண்டே இருந்தான்.

வெப்பத்தாலும் காற்றினாலும் உலர்ந்துபோகும் பாய்ச் சேலைக்குத் தண்ணீர் அடிக்கும்படி அவன் மற்றவனை அடிக்கடி பணித்தான். அத்துடன் இடையிடையே காணாமல் போய்விட்டதாகக் கருதப்படும் நாற்பத்தெட்டுப் பேர்களைப்பற்றியும், அவர்கள் துரதிர்ஷ்டத்தைப் பற்றியும் தன் மனதுக்குச் சாந்தி தேடிக்கொள்வதற்காக, சந்தியாக்கிழவனிடம் அடிக்கொரு கேள்வியைக் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தான்.

கிழவனின் சுபாவம் அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதனால் மிகவும் நாசூக்காக — கிழவன் சினப்பட்டுக்

கொள்ளாத விதத்தில்தான் கேள்விகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

கிழவன் இந்த இளவட்டப் பயல் மரியதாசனுடன் இதற்குமுன் இப்படி நெருங்கிப் பழகவில்லையென்றான். ஆனாலும் அவன் பேசும் விதத்தையும் இலாவகத்தையும் இனங்கண்டுகொண்டு மனதுக்குள்ளாகவே அவனின் சாதாரணத்தை மெச்சிக்கொண்டான்.

“எட பொடி, கச்சானுக்கை சாய வாடா!” என்று திடீரெனச் சந்தியாக்கிழவன் குரல் கொடுத்தான்.

மரியதாசனும் மிகவும் இலாவகமாக சவள் பலகையைப் பணியத் தள்ளி, மடக்கி, தோணியை மேற்குப்புறம் இலேசாகச் சரியவிட்டான்.

ஏனைய தோணிகளும் இப்படியே சரிய வந்தன.

கிழவன் கண்களுக்கு நிழல் வைத்துக்கொண்டு பார்வையை நிதானப்படுத்தினான்.

சற்றுத் தொலைவில் நீர்மட்டத்தோடு நின்று தளம்பும் ஒரு தோணியின் வங்கு கண்களுக்குத் தெரிந்தது.

“பொடி, கொண்டலோடை அகலவாடா” என்று கிழவன் வேரோர் கட்டளையைப் பிறப்பித்தான். மரியதாசன் அப்படியே செய்தான்.

கிழவன் ஏக்கத்தோடு அத் தோணியைப் பார்த்தான்.

அவன் நெஞ்சு சில்லிட்டு விறைத்தது.

எல்லோரும் இரணைதிவுக் கரையில் பவுத்திரமாக இருப்பதாகச் சோதிடம் கூறியவனல்லவா! இப்போது ஒரு தோணி ஆழக் கடலில் கிடக்கிறது.

“ஐயோ, அந்தோனிக்கிழவா!”

கிழவன் வானத்தைப் பார்த்து ஏங்கிக் குரல் வைத்தான்.

மரியதாசன் மெதுவாக, மெதுவாகத் தோணியை நிறுத்தினான்.

ஏனைய தோணிகளும் குறிப்பறிந்து, நீரில் அந்தரத்தில் அமிழ்ந்து மிதக்கும் அந்தத் தோணியை வளைத்துக் கொண்டு நின்றன.

தண்ணீர் மட்டத்தோடு மிதக்கும் அந்தத் தோணியை அடையாளம் காணத்தான் எல்லோரும் முயன்றனர்.

உள்ளே எதுவுமேயின்றி அந்தத் தோணி வெறுமனே கிடந்தது.

தண்ணீர் மட்டத்தை விட கீழே செல்லாமல் மிதக்கும் வல்லமையை அந்தத் தோணி பெற்றிருக்கிறது.

ஆசிரீர்ப் பலாமரத்தில் அந்தத் தோணி கோதி எடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அதுதான் அதற்கு இத்தனை வல்லமை இருக்கிறது!

“இது எங்க ஊரானல்ல” என்று முதலில் பேசியவன் மரியதாசன்தான். எந்த அடையாளத்தைக் கொண்டு அவன் இதைக் கூறினானோ? வெளியாக இதற்கான காரணங்கள் இல்லையாயினும், மனது அனுமானித்துக் கொண்ட ஒன்று இப்படி அவனைக் கூறவைத்திருக்கிறது.

“ஐயோ, சந்தியோண்ணையின்ரை ஆசிரீர் தோணி தானிது!”

இப்படி மறு தோணிபிலிருந்த ஒருவன் அடம் பிடித்தான்.

காணாமல் போனதாகக் கருதப்படும் சந்தியோவின் தோணியும் ஆசிரீர்த் தோணிதான்! அதை வைத்துக் கொண்டதான் இவன் இப்படி அடம் பிடிக்கிறான்.

சந்தியாக்கிழவன் ஒருகணம் தன் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு விட்டான். ஆனாலும் மறுகணவேளை அவனுக்கு மறுபடியும் தெம்பும் துணிவும் வந்துவிட்டன.

பீதியாலும் பச்சாத்தப உணர்வினாலும் ஏங்கிப் போனவர்களை ஒருதடவை அவன் ஏறிட்டுப் பார்த்தான். ஆனாலும் வாய்திறந்து, “இது வெளியூர்த் தோணிதான்” என்று அவனால் கூறிவிட முடியவில்லை. “எங்க ஊர்த்

தோணியோ அல்லது வேற்றார்த் தோணியோ என்னவாக இருந்தாலும் இந்தத் தோணி எங்கோ ஆட்களை கடலுக்குப் பலியாக்கிவிட்டுத்தான் வருகிறது'' என்று அவன் மனதுக்குள்ளிருந்து குரலொன்று எழுந்து வந்தது.

சந்தியாக்கிழவன் எதையோ நினைத்துக்கொண்டு கிழக்கு மேற்காக அகல வரும்படி மற்றத் தோணிகளுக்கு கட்டளை பிறப்பித்தான்.

தோணிகள் இரண்டிரண்டாகப்பிரிந்து கிழக்கு மேற்குமாக அகன்று போயின.

யேசுதாசன் சவளைப் பணிவிலிருந்து மேல்நகர்த்தி நட்டுக்கு நடுவாகத் தனது தோணியை இட்டுச் சென்றான். ஏதோ ஒரு துக்ககரமான காட்சியைக் காணப் போவதுபோன்ற மன உணர்வு அவனை உந்தித் தள்ளவே அவன் கண்களைக் கூர்மைப்படுத்திக்கொண்டு கலங்கிச் சிவந்துபோய்க்கிடந்த கடல்பரப்பை சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தான். 'சந்தியாப்பா!' என்று கத்தினான். அத்தோடுமட்டும் நின்றுவிடாமல் சந்தியாக்கிழவனின் ஆக்ஞையையும் எதிர்பார்க்காமல் சவளைத் தண்ணீருக்குள் ஆழத் துழாவி மேற்கு நோக்கித் தோணியைத் திருப்பினான்.

அந்தப் பக்கமாக அவன் எதைக் கண்டுவிட்டான்?

தோணியின் அணியத்திற்கு முன்னால், தண்ணீர்ப் பரப்பின்மேல் குப்புறப்பாட்டில் ஒரு மனிதக் கட்டை!

சவள் பலகையைத் தூக்கித் தோணிக்குள் போட்டு விட்டு, சந்தியாக்கிழவனை நோக்கி அணியம்வரை அவன் பாய்ந்து சென்றான். ஆனால், அதற்கிடையில் சந்தியாக்கிழவன் முந்திக்கொண்டுவிட்டான்.

நீர்மட்டத்தில் மிதந்து வந்த அந்த மனிதக்கட்டையைத் தன் தொங்கு சதைக் கரத்தால் எட்டிப் பிடித்து விட்ட சந்தியாக்கிழவன், 'எட மோனை!' என்று யேசுதாசனை அழைக்க வாயுன்னுமுன், யேசுதாசன் அந்த

மனிதக் கட்டையின் மறுகரத்தை எட்டிப் பிடித்துவிட்டான். தோணியின் பாய்ச் சேலையைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தவன், பாய்ச் சேலையை விட்டுவிட்டுப் பாய்ந்தோடி வந்தான். பாய்ச்சேலை கைபறிந்ததும் தோணி ஒருதடவை பக்கவாட்டில் சரிந்து அவலப்பட்டது. “எட மடையா!” என்று சந்தியாக்கிழவன் கத்தினான்.

பாய்ச் சேலையைப் பிடித்திருந்தவன் மிகவும் பயந்த சூபாவம் உடையவன். நீர்மேல் மிதந்துவந்த மனிதக்கட்டையும், சந்தியாக்கிழவனின் அதட்டலும் அவனைமேலும் பயங்கொள்ள வைத்துவிட்டன. அவன் நா குளறியது. சண வேளைக்குள் கிழவனின் எலும்புக் கரம் அவன் உடலில் ஓய்வு கண்டது. இந்த வேளை இப்படிப் பயந்தாங்கொள்ளித் தனமாக நடந்துகொண்டமைக்குச் சரியான தண்டனையாகும். கிழவனின் பலமான தாக்குதலையும் சமாளித்துக்கொண்ட அவன், அந்த மனிதக்கட்டையின் கழுத்துப்புறம் கைகொடுத்து ஒத்தாசை செய்தான்.

மேற்கு கிழக்குப் பக்கங்களால் பிரிந்து சென்றவர்களுக்காக யேசுதாசன் குரல்வைத்தான். எப்போதையும் போன்ற சாதாரணமான குரலல்ல அது! இந்தக் குரல் அவர்களுக்கு மிகவும் தாக்கத்தைக் கொடுத்தது.

அவர்களின் நெஞ்சங்கள் மரண பீதி கண்டு விறைத்துப்போய்விட்டனவா?

“யேசுவே!” என்று வானத்தைப் பார்த்தான் ஒருவன்.

“அந்தோனிக் கிழவா!” என்று வடகரையில் கண்களை வீசிணை வேறொருவன். ஊரில் உள்ள அந்தோனியார் கோவிலின் மொட்டைக் கோபுரத்தைக் கண்களால் பார்த்துவிடவேண்டுமென்ற அங்கலாய்ப்புத்தான் அது?

ஒரு தோணிக்குள்ளிருந்து, தனது இரத்தஉருத்தானை இழந்து விட்டதாகச் சிணுங்கிணை இன்னொருவன்.

சந்தியாக்கிழவனும், யேசுதாசனும், மற்றவனுமாகச் சேர்ந்து ஒரு மனிதக்கட்டையைத் தூக்கி தோணி வங்குக்குள் போட்டதை எல்லோருமே கண்டுவிட்டனர், அந்தக் கட்டை இவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது. அது கறுப்பாக இருந்தது! அதன் கைகள் தடிபோலப் புடைத்து நீட்டிக்கொண்டிருந்தன.

5.

சந்தியாக்கிழவன் தன் கைபட ஐந்து மனிதக் கட்டைகளைத் தூக்கி எடுத்துவிட்டான்.

மொத்தமாக எடுக்கப்பட்ட மனிதக் கட்டைகளின் எண்ணிக்கை எட்டு. அவைகளில் எதுவுமே ஊரிலிருந்து காணாமல் போனவர்கள் என்று கருதப்பட்டவர்களுடையதாக இல்லை. இதனால் இவர்கள் யாருமே மகிழ்ச்சியடைந்ததாகவும் இல்லை. இனந்தெரியாத அந்த மனிதக்கட்டைகளுக்காக இவர்கள் பச்சாதாபப்பட்டார்கள்.

கண்டெடுக்கப்பட்டவர்களில் அறுவர் இளம் வயதுடையவர்களாக இருந்தனர். இருவர் சற்று வயதானவர்கள்.

ஒருவனின் கழுத்தோடு கருநிறமான நாடாவில் குருசு ஒன்று ஒட்டக் கட்டப்பட்டிருந்தது.

இன்னொருவன் கழுத்தில் சிறிய வரவணிக்கம் ஒன்று கட்டப்பட்டிருந்தது.

வேறொருவன் அரையோடு ஒரு பரிசுத்த உத்தரியத்துணி முடியப்பட்டிருந்தது.

வயதாகிவிட்டவனின் இடது தோள்மூட்டில் ஒரு தேவ தூதனின் உருவம் பச்சையாகக் குத்தப்பட்டிருந்தது. இதன் கீழ் சில எழுத்துக்கள் தெரிந்தன. அவை சிங்களத்தில் இருந்தன.

கிட்டத்தட்ட எல்லோருமே ஒரு கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.

இப்போது சந்தியாக்கிழவன் தோணியின் அணியத்தில் கரத்தை தலைக்கு முண்டுகொடுத்துக்கொண்டு வியா குல நிலையில் இருந்தான்.

தோணி ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

எதையோ எண்ணிக்கொண்டு சந்தியாக்கிழவன் எழுந்தான். கபிஷணத்தை மட்டும் விட்டுவிட்டு தனது வேட்டியை உரிந்தெடுத்தான். வேளையோடு அணியமுடுக்குக்குள் செருகி வைத்திருந்த நலங்கல் போர்வையையும் எடுத்துக்கொண்டு தோணியின் நடு வங்குக்குள் வந்தான். அம்மணமாகக் கிடந்த மனிதக் கட்டைகளை அவைகளால் இழுத்து மூடினான். அந்த வேளை ஒவ்வொரு மனிதக்கட்டைகளின் நெற்றியிலும் சிலுவை அடையாளமிட்டு, “கர்த்தரே, இவர்களை உமது இராச்சியத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளும்” என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டான்.

“யாரோ, யார்பெற்ற மக்களோ! எல்லோரும் கர்த்தரின் பிள்ளைகள்” என்று கோயில் குருவானவர் கூறிக் கொள்ளும் வார்த்தைத் தொடர் இப்போது அவன் காதுகளுக்குள் கேட்பதுபோலிருந்தது. உலக சகோதரத்துவத்தை நிரந்தரமாக உத்தரவாதப்படுத்தவோ, அன்றி வேறெதற்காகவோ யார் எப்படிக் கூறிவைத்தாலும், இப்போது இந்த வார்த்தைத் தொடருக்கு சந்தியாக்கிழவன் தன் இதயத்தையே இழந்திருந்தான்.

கட்டைகளை அரையுங் குறையுமாகப் போர்த்தி முடிந்ததும் அவன் தோணிக்குள் முழந்தாள் படியிட முயன்றான். தோணியின் ஆட்டமும், வங்குப் பலகைகளின் வளைவுப் பெருமுருத்துகளும் அவனுக்கு முழந்தாள் படியிட இடந்தரவில்லை.

“சர்வ வல்லையுள்ள பிதாவே,
மெய்யான தேவனே,

பாவியாயிருக்கிற இவர்களின் பாவங்களை மன்
னித்துக்கொண்டு, இவர்களை இரட்சித்தருளுந்
சுவாமி,

சுவாமி கிருபையாயிரும்,
கிறீஸ்துவே கிருபையாயிரும்!”

இந்த வார்த்தைகளுக்குமேல் பேசுவோ, குந்தியீருக்
கவோ கிழவனால் முடியவில்லை. முறையே நெற்றியிலும்
மார்பிலும், தோள்களிலுமாக வலக்கரத்தால் தொட்டு,
“ஆமன் யேசு” என்று முடித்துக்கொண்டே எழுந்திருந்
தான்.

கிழவனின் இந்தக் கிரியைகளையெல்லாம் பச்சாத்தாப
உணர்ச்சியோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்த யேசுதாசன்,
சவள் பலகையை மறந்துவிட்டானோ தெரியவில்லை.
தோணி சற்றுத் திசைமாறி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அவன்
கண்களுக்குள் நீர் முட்டிக்கொண்டு நின்று அவன் பார்
வைக்குத் திரை போட்டது. போர்வைக்கு வெளியே நீட்
டிக்கொண்டு நின்ற கால்களில் ஒன்றைச் சற்று நகர்த்திப்
போர்வைக்குள் விடவேண்டுமென்று நினைத்தான். ஆன
லும் அந்த நினைவுப்படி அவன் அவயவங்கள் செயல்பட
வில்லை. மெதுவாகப் பொங்கிப் பொங்கி வந்த அலைகள்
தோணியில் பட்டு மோதியபோதெல்லாம் நீர்ச் சிதறல்
கள் உள்ளே பாய்ந்து அந்தக் காலை நனைத்தபோதெல்
லாம் அவன் மனதால் கூசினான். செத்துப்போன அந்தக்
கட்டை பல மணி நேரமாகத் தண்ணீரில் கிடந்திருக்கிறது
என்ற நினைவுகூட வரவில்லை. பரிசுத்தப்படுத்தப்பட்ட ஒரு
வஸ்துவின்மேல் பிற அழுக்குகள் படிவது போன்ற உணர்வு
தான் அவனுக்குத் தலைதாக்கி நின்றது. அவனின் பூனைக்
கண்களை நிறைத்துநின்ற நீர் வெட்டுண்டு சிதற அவன்
கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டான்.

திடீரென்று சந்தியாக்கிழவன் குரல் வைத்தான். இரணைதீவுக் கரையைக் குறிவைத்து இனித் தோணிகள் திரும்பவேண்டும்.

பாய்மரத்தைத் தாழ இறக்கி, மறுபடியும் பக்க வாட்டில் தொய்யவிட்டு, பின் நகர்த்தி மறுபடியும் உயர ஏற்றவேண்டும். அதைச் செய்யும்படி கிழவன் பணித்தான். சற்று வேளைக்குள் எல்லாப் பாய்மரங்களும் பக்க வாட்டில் விம்மி உயர்ந்தன. தோணிகள் இப்போது வலப் புறம் சாய ஓடின.

வெய்யில் சுள்ளென்று சுட்டது.

கிழவன் கண்களைக் கூர்மைப்படுத்திக்கொண்டு தூர நோக்கினான்.

கண்களுக்கு எட்டாத தூரத்தில் கடல் புள்ளுகள் கூட்டமாகச் சுற்றிச் சுற்றிப் பறந்தன.

இன்னோர் தடவை இப்போது பெற்ற அனுபவத்தை பெறவேண்டும்போல இருப்பதாகக் கிழவனின் அடிமனம் எண்ணியது.

கடற் புள்ளுகள் ஏன் இப்படிப் பறக்கின்றன?

கடலின் மேற்பரப்பில் உலாவும் சிறு மீன்கூட்டத்தைக் கண்டுவிட்டால் அவை இப்படிச் சுழன்று சுழன்று வட்டமிடும். அல்லது தண்ணீர் மட்டத்து மிதப்புகள் ஏதும் தென்படும்போதும் அவைகள் இப்படிப் பறப்பதுண்டு.

கிழவனின் கட்டளைக்குக் காத்திருக்காமல் யேசுதாசன் பறவைகள் வட்டமிடும் இடத்தை நோக்கித் தோணியைத் திசை திருப்பினான். எல்லாத் தோணிகளும் அந்தக் குறியை நோக்கித் திரும்பிவிட்டன.

கண்களுக்கு எட்டும் தூரத்திற்குத் தோணிகள் வந்து விட்டன.

கடலின் நெஞ்சின்மேல் அங்குமிங்குமாக மங்கலான கோடுகள் தெரிந்தன.

அவைகள் கச்சாணை நோக்கி நோக்கி நகர்ந்து நகர்ந்து சென்றன.

தோணிகள் சமீபித்துச் சமீபித்து வந்தபோது கடற்புட்கள் கலைந்து கலைந்து பறந்துகொண்டிருந்தன.

சந்தியாக்கிழவன் அணியத்தில் எழுந்து நின்று கொண்டிருந்தான்.

ஒரு சவள் பலகை மிதப்பதாகவோ அல்லது அந்தப் பலகையில் ஒருவன் இறுகப் பிடித்துக்கொண்டு கிடப்பதாகவோ ஒரு மங்கலான தோற்றம்!

கிழவன் யேசுதாசனை அவசரப்படுத்தினான். முதலில் தனது தோணிதான் அந்த இடத்தை அடையவேண்டுமென யேசுதாசன் நினைத்தானோ என்னவோ, தோணி குதித்துக் குதித்து ஓடியது.

கிழவனுக்கு முன்னால் ஒரு மரக்கோல் மிதந்து வந்து பின்சென்றது. அதற்கும் அப்பால் இரண்டொரு பலகைகள் மிதந்து வந்து பின் சென்றன.

புள்ளுக் கூட்டம் கத்திக் குரல் கொடுத்துக்கொண்டு கலைந்து சென்றது.

கிழவனின் மனக் கண்ணுக்குமட்டும் தெரிந்ததான அந்த மங்கல் தோற்றம் இப்போது உண்மையாகவே ஆகி விட்டது.

ஒரு மனிதக்கட்டை தெரிந்தது.

அது ஒரு சவள் பலகையை வருடிப் பிடித்த நிலையில் தெரிந்தது.

அதன் பாதிப் பக்கம் தண்ணீருக்குள் அமிழ்ந்த நிலையில் தெரிந்தது.

தோணி அதைச் சாடி மருவியபோது சந்தியாக்கிழவன் 'லபக்'கென அந்த மனிதக்கட்டையைப் பிடித்தான். அப்போது எதிர்பார்க்காதவிதத்தில் அவன் கால்கள் சறுக்கி, உடல் முன்சரிந்து, அந்த மனிதக்கட்டையோடு சேர்ந்துகொண்டு கிழவன் விழுந்துவிட்டான்.

சணவேளை தான்!

யேசுதாசன் கடலில் குதித்தான்.

அவனைத் தொடர்ந்து தோணியின் பாய்ச்சேலையைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த மற்றவனும் பாய்ந்துவிட்டான்.

அந்த இருவரும் சந்தியாக்கிழவனுக்காகக் கடலில் குதிக்கவில்லை. உயிராகவோ அல்லது உயிர் பிரியும் தறுவாயிலோ கிடக்கும் அந்த மனிதக் கட்டை கடைசிவேளையில் நீரில் மூழ்கி இறந்துவிடக்கூடாது என்பதற்காகத்தான்.

சந்தியாக்கிழவன் ஒருதடவை கடலின் அடிவயிறுவரை ஓடிச் சுழித்து, கால்களால் அதன் அடிவயிற்றை உதைந்து தள்ளிவிட்டு அம்புபோல நீரை ஊடறுத்துக்கொண்டே வெளியே வந்தபோதே, யேசுதாசனும் மற்றவனும் அந்த மனிதக்கட்டையைத் தோணிக்குள் ஏற்றிக்கொண்டிருந்தனர்.

அது ஒரு இளைஞனின் உடல். அதிலே உயிர் இருந்தது. இரண்டு நாட்களாக அவன் அந்த சவன் பலகையைப் பிடித்துக்கொண்டு கிடந்திருக்கிறான். அதனால் அவன் உடம்பின் சில பகுதிகள் விறைத்துப்போய்விட்டன. வாய் கிட்டிப்போயிருந்தது.

அவனின் கால்களை அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகப் பிரித்து வைத்து,

அவன் கைகளை மேலும் கீழுமாக ஆட்டி அசைத்து,

அவன் மார்பை வருடி வருடி, நசித்து நசித்து,

அவன் மோவாய்க்கட்டையில் வாயை வைத்து இழுத்துத் துப்பித் துப்பி,

அவன் கழுத்தை அங்குமிங்குமாக ஆட்டி அசைத்துத் திருப்பி,

அவனைக் குப்புறத் தள்ளி முதுகிலிருந்து நெரித்து நெரித்து யேசுதாசன் அவனுக்கு முதல் சிகிச்சை அளித்துக்கொண்டிருந்தான். இந்தச் சிகிச்சை முறையை அவன் எந்தப் பள்ளியிலும் படிக்கவில்லை.

இளைஞனின் முனகல் கேட்டது.

சந்தியாக்கிழவன் குனிந்தபடி அவனின் வாயைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான், கிழவனின் தலையிலிருந்து சொட்டிய நீர்த்துளிகள் இளைஞனின் முகத்தில் விழுந்து கொண்டிருந்தன. அந்த நீர்ச் சொட்டுக்களோடு அந்த இளைஞனின் கண் கடைகளிலே வழிந்த கண்ணீரும் கலந்திருக்க வேண்டும்.

அவன் ஏதோ பேசமுயன்றான்.

‘மகன்; மகன்’ என்று சந்தியாக்கிழவன் அவனை அழைத்தான். அவனும் பதிலுக்கு ஏதோ பேச முனைந்தான்; மிரள மிரள விழித்தான்.

பக்கத்தே கிடந்த மனிதக் கட்டைகளை அவன் கண்கள் கண்டிருக்க வேண்டும். வாய் திறந்து கத்த முனைந்து முனைந்து இறுதியில் குரல் வைத்தான். பின்பு சிங்களத்தில் ஏதோ பேசினான். வானத்தை நோக்கி அவன் கைகள் உயர்ந்தன.

ஏனைய தோணிகளும் வந்து சேர்ந்துவிட்டன.

சற்றுவேளை ஆரவாரத்தின்பின் கிழவன் அபிநயப் பாஷையில் அந்த வாலிபனுடன் பேசினான். எத்தனை பேர்கள் வந்தீர்கள்? என்று அவன் கேட்டான். அவன் இரு கரங்களையும் மேலுயர்த்தி பத்து விரல்களையும் காட்டினான்.

கிழவன் மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து கணக்கெடுத்ததில் பத்து சரியாக இருந்தது. கிழவன் மறு தோணிக்குள் பாய்ந்து தாவிக்கொண்டே, மற்றத் தோணிகளில் கிடந்த மனிதக் கட்டைகளையும் தன் தோணிக்குள் சேர்ப்பித்து விட்டு தோணியை ஊருக்குக் கொண்டு செல்லும்படியேசுதாசனுக்கும் மற்றவனுக்கும் கட்டளையிட்டான். யேசுதாசனின் தோணி கரையை நோக்கிப் பாய் சாய்த்து ஓடியது.

6.

கூடற்கரை நீளத்திற்கு ஆண் பெண் குழந்தை
குட்டிகளென்று கூட்டங் கூட்டமாகச் சனங்கள் கூடி
நின்றனர்.

மாலே வந்து கொண்டிருந்தது.

சூறாவளிக்குப் பின்பு மேகக் கருக்கள் கலைந்துபோய்
விட்டமையால் வான முகடெங்கும் பஞ்சு மேகங்கள்
படிந்து அசைந்துகொண்டிருந்தன.

வழக்கத்தைவிட வேளையோடு அடிவானம் சோதிச்
செக்கர் கண்டுவிட்டது.

அப்போதுதான் ஊருக்குள் வந்த புதினப் பத்திரிகை
இரண்டொன்றை ஒவ்வொருவர் படித்துக்கொண்டிருக்க
அவர்களைச் சுற்றிக்கொண்டு ஜனங்கள் ஏங்கிப் போய்க்
கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர். இடையிடையே அந்தக் கூட்
டத்தினர் கடலின் அந்தத்தை நோக்கிக் கண்களை வீசி
உலாவ விடுகின்றனர். காணாமல் போனதாகக் கருதப்
பட்ட நாற்பத்தெட்டுப் பேர்களையும் தேடிச் சென்ற சந்
தியாக் கிழவனின் கூட்டத்தை நோக்கி அவர்கள் காத்தி
ருக்கின்றனர்.

சாதாரண காலமென்றால் இதுவரை இரண்டு தடவை
கள் இரணைதீவுக் கரைக்குச் சென்று வந்து விடலாம்.

“வடகரைப் பகுதி எங்கும் மரண ஒப்பாரி, தென்
இலங்கைக் கரைப் பகுதியிலும் பெரும் சூறாவளி. நாடெங்
கும் ஆயிரத்திற்கும் அதிகமானோர், இறந்துபோயிருக்க
லாம் என்று ஊகிக்கப்படுகிறது, இவர்களைக் கண்டு பிடிக்
கும் முயற்சியில் பொலிஸ் பகுதியினரும், கடற்படையின
ரும் கூட்டு முயற்சி.”

ஒரு கூட்டத்திலிருந்து இப்படி ஒரு குரல் வெளிவந்தது. இவ்வட்டப் பயல் ஒருவன் பத்திரிகைத் தலைப்புச் செய்தியை இப்படிப் பலமாகப் படிக்கிறான்.

முனகலும், நெட்டி முறிப்பும், நெஞ்சோச்சலுமாக ஓசைகள் எழுகின்றன.

“ஒரே குடும்பத்திலிருந்து ஆறு பேர் காணாமல் போயினர். தந்தையும், இரண்டு மைந்தர்களும், மூன்று மருமக்களுமாகக் கடலுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றவர்கள் இன்றும் வந்து சேரவில்லை. இவர்கள் இறந்திருக்கக் கூடுமென்று நம்பப்படுகிறது”.

இப்போது வேரோர் கூட்டத்திலிருந்து ஒருவன் இப்படிப் படிக்கிறான்.

“ஐயோர் அந்தோனியாரே! என்று ஒரு தாய் அங்கலாய்த்தாள்”

“விவாகமாகி முதல் முதல் கடலுக்குச் சென்ற மணமகன் கடலுக்குப் பவி. மயிலிட்டியைச் சேர்ந்த தேவசகாயம் என்ற வாலிபன் கலியாணமாகிய எட்டாவது நாள் முதல் முதலாகக் கட்டுமரத்தில் தூண்டில் போடச் சென்றிருந்தான். அவனின் இளம் மனைவி கடற்கரையிலே நின்று அவனை வழியனுப்பி வைத்தாள். அவன் அதிக தூரம் போகவில்லை. காற்று வீசத் தொடங்கிய சிறிது வேளைக்குள் அவன் கட்டுமரத்தைவிட்டுத் தூக்கி வீசப்பட்டிருக்கவேண்டும். காற்றோட்டத்தில் கரை சேர வந்த இயந்திரப் படகுக்காரர்கள் கடலில் இருந்து அவனைத் தூக்கியெடுத்தனர். ஆனால் அவனின் உடம்பில் உயிர் இருக்கவில்லை.”

இந்தப் பந்தியை வேரெருவன் படித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது கூட்டத்தோடு நின்ற நேசம்மா பெருங்குரல் எடுத்துக் கத்திவிட்டாள். காலையில் சந்தியாக் கிழவவனால் திடப்படுத்தப்பட்டிருந்த அவளுக்கு இப்போது தன் கணவனை இழந்துவிட்டதுபோன்ற முடிவுதான் வந்தது.

இவளும் சமீபத்தில்தான் கல்யாணம் செய்திருந்தாள்; இன்றோடு சரியாகப் பத்து நாட்கள்!

முந்தாநாள்தான் இவள் கணவன் முதல் முதலாக வலைப்பாட்டிற்குப் போயிருந்தான். போகும்போது கடற்பக்கப் படலை ஓரமாக நின்று அவனுக்குக் கையசைத்து வழி அனுப்பிவிட்டு அவனின் தோணியின்பாய் கீற்றுக்கோடாகிக் கண்களுக்கு மறையும்வரை பார்த்து, வேறு யாருக்கும் தெரியாமல் திருட்டுத்தனமாக அசடுபோல மீண்டும் மீண்டும் கையசைத்து வழியனுப்பிவிட்டு ஒருவித இன்ப வேதனையுடன் உள்ளே வந்தவள் கண்ணாடிக்கு முன்னால் நின்று முகத்தைப் பார்த்தாள். முகம் குப்ரென்று சிவந்துபோய்க் கிடந்தது. சிவப்புக்குள் சிவப்பாகத் தெரிந்த ஓரிடத்தைச் சுட்டு விரலால் உரசிப் பார்த்த போது சுரீரென்ற ஓர் உணர்வு உடலெங்கும் ஓடிப் பரவி அவளைப் பேசாதவள் ஆக்கிவிட்டது. மெளனத்தில் குழைத் தெடுத்த அந்த இன்பத் திளைப்பிலிருந்து சரியாக விடுபடுவதற்கு முந்தியே இந்தப் பாடும் சூறாவளி வந்துவிட்டது....

இப்போது அந்த இளம் மணப் பெண்ணின் கதையும், தன் கதையும் ஒன்றாகிவிட்டதென்ற முடிவான முடிவுக்கே அவள் வந்துவிட்டாள்.

ஒரு கிழவி அவளை ஆசுவாசப்படுத்தித் தோற்றுப் போனாள்.

சந்தியாக் கிழவனின் மகள் வரேணிக்கா அவளை அள்ளி அணைத்து, படலையைத் தள்ளிக்கொண்டு உள்ளே போய் விட்டாள்.

மீண்டும் மீண்டும் பத்திரிகைகளிலிருந்த செய்திகள் யாவும் படிக்கப்பட்டன. எல்லோரும் காது கொடுத்துக் கேட்டுக்கொண்டே வெதும்பிக்கொண்டிருந்தனர்.

செய்திகள் யாவும் ஒரே ஓலமாகவே இருந்தன. ஒரு தடவை ஒரு செய்தி படிக்கப்பட்டபோது கூட்டமே விம்மிப் பிரலாபித்து விட்டது. அந்த வேளை திடுதிப்

பென்று, கூட்டத்தில் புகுந்த ஒரு இளைஞன் அந்தப் பத்திரிகையைப் பிடுங்கிக் கிழித்தெறிந்தான்.

எல்லோரும் அவனை முறைத்தனர்.

அவன் ஊமை அலஸ்,

அவன் முகம் மிகவும் சுண்டிச் சிவத்துப் போயிருந்தது.

அவன் காட்டுமிராண்டி மனிதன்போல இருந்தான்.

அவன் சடை சுருண்டு விரிந்து கோரமாக இருந்தது.

அவன் மிகவும் ஊத்தையகை இருந்தான்.

விகார உணர்ச்சியோடு அவன் கூட்டத்தைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தான்.

இந்தப் பத்திரிகை படித்தவனை அவன் முறைத்து முறைத்துப் பார்த்தான். இவனை அவன் ஒரு கொலைக் குற்றவாளியாகக் கண்டுவிட்டது போன்ற உணர்வோடு பார்த்தான்.

வியாகுலமாக - தூர் அதிர்ஷ்டம் பிடித்த இந்த வேளை, இப்படிப்பட்ட வியாகுலமான செய்திகளைப் படித்துக்காட்டக் கூடாது என்று அவன் மனதார நினைத்துக்கொண்டவிட்டான். அதனால்தான் அவன் இப்படி நடந்திருக்கவேண்டும். அவன் மனதில் எழுந்தது சரியோ பிழையோ அவன் இதைச் செய்துவிட்டான்.

இப்போது கூட்டம் துண்டு துண்டாக இல்லாமல் ஒன்று திரண்டு ஊமையனைச் சுற்றிக்கொண்டது.

ஊமை அலஸ் தன் பாஷையில் பயங்கரமாகக் கத்தினான். கோபாவேசத்தால் அவன் கண்கள் சிவந்திருந்தன. ஊமையன் இப்படிக்குரல் வைத்து யாருமே முன்பு கேட்டதில்லை; இப்படிப்பட்ட அவனின் கோலத்தை யாரும் முன்பு கண்டதில்லை.

ஊமை அலஸ் குரல் அடைத்துப் போகும்வரை கத்தினான்.

அங்குமிங்குமாக விசப்பட்டிருந்த புதினப் பத்திரிகைத் துண்டுகளை எடுத்து சுக்குநூறுகக் கிழித்து வீசிவை.

“ஊமைக்கு விசர் வந்திட்டது, பொலிசுக்கு அறிவியுங்கோ.”

என்று ஒரு குரல் வெளியேயிருந்து கேட்டது.

குரல் வந்த திக்கில் எல்லோரும் நோக்கினர்.

அங்கே தேவசகாயம் சம்மாட்டியாரின் கடைசி மகன் லேயோன் நின்றான்.

அவன் மிகவும் குசர்லாக நின்றான்.

இப்போதுதான் எண்ணெய் தடவி, நட்டுக்கு நடுவாக வகிடுவிட்டுத் தலை சீவி, முகத்திற்குப் பெளடர் தடவி பளபளப்பானவகை வந்திருக்கிறான்.

“ஊமைக்கு விசர்” என்று அவன் மறுபடியும் கூட்டத்தைப் பார்த்துக் கூறினான்.

அவனின் பேச்சு ஊமை அலசுக்குக் கேட்டதோ இல்லையோ, அவன் தன் குரலை மீண்டும் மீண்டும் வேகப்படுத்தினான்; விம்மினான்; அழுதான்; கைகளை இறுகப் பொத்திக் கொண்டு தலையில் பல தடவை குத்தினான்; முடிவில் கரங்களால் இரு கன்னங்களையும் மூடிக்கொண்டு அப்படியே தரையில் இருந்துவிட்டான்.

சணத்தில் உலகமே செத்துவிட்டதுபோன்று நிசப்தமாகிவிட்டது. அந்த நிசப்தத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு ஊமையின் விம்மல் ஒசை புதியதோர் தொனியுடன் அலைபோல எழுந்துகொண்டிருந்தது.

அவனை ஆசவாசப்படுத்த யாரும் இல்லை. சற்று வேளைக்குப் பின், அதிலிருந்து எழுந்து, கூட்டத்தைவிட்டு வெளியேறி, கடற்கரை அருகோடு படிந்து கிடந்த நுரைக் கட்டிகளைக் கால்களால் உரசிக்கொண்டே ஊமையன் சென்றான்; அவன் உடம்பெல்லாம் மணல் ஒட்டிக் கிடந்தது.

கூட்டத்தில் நின்ற ஒருவன் கடலின் அந்தத்தைக் கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு தோணி ஒன்று வந்துகொண்டிருப்ப

தாகக் கூறினான். எல்லோரும் கோரிமுனை விளிம்பை நோக்கிக் கண்களை வீசினர்.

தோணியின் கீற்றுக்கோடு கண்களுக்குத் தெரிந்தது.

தோணியின் கீற்றுக்கோடு தெளிவாகிப் பெரிதாகிக் கரையை நோக்கி விரைவது தெரிந்தது.

மேற்கே இருந்து ஊமை அலசின் குரல் எழுந்தது.

தன்னந்தனியனாகத் தோணி ஒன்றைத் தாங்கிக் கொண்டு எதிரே வரும் தோணியை நோக்கி அவன் போய்க்கொண்டிருந்தான் - வேகமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தான்.

"அலஸ்; எட அலஸ்!" என்று கரையிலிருந்து ஒருவன் குரல் வைத்தான்.

அவன் ஊமை அலசின் எசமானன் - சந்தியாக் கிழவனின் மருமகன் - வரோணிக்காவின் கணவன் - சொர்ணத்தின் தந்தையுமான முத்துராசன்.

சற்று வேளைக்குப் பின் இரண்டு தோணிகளும் கரைக்கு வந்துவிட்டன.

கூட்டத்தினர் விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஓடினர்.

ஒரு தோணிக்குள் மனிதக் கட்டைகள் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. அதில் ஒரு இளைஞன் குறை உயிரில் முனகிக் கொண்டிருந்தான்.

கரை எங்கும் கூக்குரல்!

முத்துராசன் ஓடிச் சென்று, முனகிக்கொண்டிருந்த வளைத் தூக்கி வந்தான்!

ஊமை அலஸ் மறு தோணிக்குள் நின்று அழுதுகொண்டிருந்தான்.

7.

ஈந்தியாக் கிழவன் சொன்னானே அதன்படி எல்லாம் நடந்துவிட்டன.

இரணைதிவுக் கரையில் இந்த நாற்பத்தி எட்டுப் பேர்களும் பத்திரமாக இருப்பார்கள் என்று அவன் அடித்துக் கூறினான். அதன்படி நாற்பத்தி எட்டுப் பேர்களும் இரணைதிவுக் கரையில் சேர்ந்து சூரவளியின் பிடியிலிருந்து விலகித் தப்பித்துக்கொண்டார்கள்.

கொண்டல் கிளம்பியபோது இரணைதிவுக் கரைக்கு ஒரு மைல் தூரந்தான் இருந்தது. அந்த ஒரு மைலைத் தாண்டுவதற்கிடையில் கச்சான் கொண்டலாக மாறும். காற்று முரண்பாட்டின் சுழிகள் நல்ல ஒத்தாசையைக் கொடுத்து விட்டன.

உயிர்ச்சேதம் எதுவும் ஏற்படவில்லைத்தான். ஆனாலும் அவர்களின் தோணிகள், வலைகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டல் கொண்டுபோயே விட்டது.

மரக் கோல்களை ஆழமாக ஊன்றித்தான் அவர்கள் தோணிகளைக் கட்டிவைத்திருந்தனர். ஆனாலும் அந்தக் கம்புகளையும், கட்டுகளையும் காற்று விட்டு வைக்கவில்லை.

இரண்டு இரவுகளையும், ஒரு பகலையும் அந்தக் காற்றுப் பிரளயத்துள் கிடந்தே அவர்கள் கழித்தார்கள். இதனால் அவர்கள் விறைத்துப் போனார்கள். மறுநாளும் காற்றும் பிரளயமும் தொடர்ந்திருக்குமானால் குவிரில் விறைத்து அவர்கள் செத்தே போயிருப்பார்கள்.

சிறு கவலைகளைப் பெருங் கவலைகள் விழுங்கிக்கொண்டு ஆட்சிபுரிகின்றன. அதேபோல சிறு இழப்புக்களின் தாக்கங்களை பேரிழப்புக்களின் கற்பனா நினைவுகள் விழுங்கிவிடுகின்றன.

நாற்பத்தெட்டுப் பேர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு சந்தியாக் கிழவன் தலை நிமிர்ந்து வந்து சேர்ந்துவிட்டான். ஊர் இப்போது குதூகலமாக இருந்தது.

அந்தோனியார் கோவிலுக்கு முன்னால் மக்கள் கூட்டங் கூட்டமாகக் குழுமிவிட்டனர்.

அந்த இளம் மனைவி நேசம்மாள் வெட்கமின்றித் தன் கண்வளைக் கையைப் பிடித்து இழுத்துவந்து, கோவில் அடுத்தார் முன் நிறுத்தி, அவன் உயரமளவில் ஒரு மெழுகு திரியைப் பற்றவைத்து, அவன் கையில் கொடுத்துவிட்டு தியானத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டாள். அந்த இரண்டு இரவுகளும் மரண பயத்தை அனுபவித்தபோது நேர்ந்துவிட்ட கடனின் ஒரு பகுதியை அவள் இப்போது விசுவாச உணர்ச்சியோடு நிறைவேற்றுகிறாள்.

சின்னஞ்சிறு நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம், கோவிலின் கிழக்குப்புறக் கொட்டில் கடைக்கு அருகாமையில் இருந்து எழுந்த புகைமூடம் விழுங்கி நின்றது.

ஊரவர்களுக்கெல்லாம் விருந்தென்ற அன்னதானம் நடத்த அவியல் நடத்துகிறார்கள்.

அந்தோனியாப்பிள்ளை, மதலேனாள், கத்தறின் கிழவி... இப்படியொரு நீண்ட வரிசை தேங்காய்த் திருவல் நடத்து கிறது.

வேரோர் கூட்டம். காய் பிஞ்சுகளை வெட்டிக் குவிக்கிறது. ஒதுக்குப்புறமான ஒரு பகுதியில் அவித்துக் குவித்துப் பரவி வைக்கப்பட்டிருக்கும் சோறு சிரித்துக்கொண்டிருக்கிறது. மூன்றே நான்கு கிடாரங்களில் சோறு இன்னமும் அவிந்துகொண்டிருக்கிறது. பச்சை மட்டைகளைக் கிடாரத்துக்குள் விட்டுக் கிடாவிக்கொண்டிருப்பவர்கள். புகை மூடத்துக்குள் மூச்சுப் பிடித்துத் தங்கள் பெலங்களை யெல்லாம் ஒருமுகப்படுத்தி வேலைசெய்பவர்கள் ஒருவரல்ல; இருவரல்ல பலராக இருந்தனர்.

சங்கிலித்தாம் பேதுரு பம்பரமாகச் சுழன்றுகொண்டிருக்கிறார்.

இப்படியொரு ஆரவாரத்தை - மகிழ்ச்சியை இந்தத் தேவாலயம் முன்பு கண்டிருக்கவே முடியாது.

சுவாமியார் மூக்குக் கண்ணாடியை மாட்டிக்கொண்டு விருந்துக்கான ஏற்பாடுகளைப் பார்வையிடுகிறார். ஒன்றையொன்று வெற்றி காணும்போது வெற்றிக்கான ஒவ்வொருத்தருமே மார்பு தட்டிக்கொள்கின்றனர். சகல வெற்றிகளையும் சேர்த்து மொத்தமாக வெற்றி கண்ட பெருமையோ என்னவோ குருவானவர் இறுமாப்புடன் சுற்றுச் சுழல்கிறார்.

கோவிலின் இரட்டைக் கோபுரமும் அதன் முன்னால் பரவிக்கிடக்கும் ஜனக் கூட்டமும் பார்ப்பதற்கு ரம்மியமாக இருக்கிறது. மாலைப் பொழுதில் ஜோதிச் செக்கரின் பட்டுத் துணி போன்ற மூடத்துள் அந்தக் காட்சி அற்புதமாகவே இருக்கிறது.

நாற்பத்தெட்டு ஜீவன்களையும் மீட்டுவிட்டதிற்கான பெருமையை அந்தோனியார் மேல் குவித்துவைத்து அந்த மனிதர்கள் அந்தோனியார் கோவிலுக்கு முன்னாலேயே அவியல் போடுகின்றனர்.

இப்படி அவியல் போடும் பழக்கம் சில காலமாக இருக்கவில்லை. இந்த வழக்கம் பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்னதாகவே விருந்து வைபவமொன்றில் நடந்த அசம்பாவிதத்தினால் நின்றுபோயிருந்தது. சூரவளியில் இருந்து மீட்கப்பட்ட இந்த நாற்பத்தெட்டு மனிதர்களின் பேரினால் இந்த வழக்கம் மீண்டும் தொடர்கிறது.

இந்த சந்தியாக் கிழவனிலிருந்து முளைத்துவிட்ட ஒரு சம்பவம். இப்படியொரு பெரிய காரியத்தையே பதினைந்து ஆண்டுகள் நிறுத்தி வைத்து விட்டது.

கோவில் முகத்திலே விருந்துக்காக சகல ஆரவாரங்களும் நடந்துகொண்டிருந்தபோது அந்த சந்தியாக் கிழவன் மட்டும், சூரவளியினால் புரட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த

பூவரசு மரத்தின் கீழ் தன் நலங்கல் போர்வையை விரித்து நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

ஊரில் நாற்பத்தெட்டுப் பேர்கள் மீண்டும் வந்ததற்காக விழா எடுக்கப்படுகிறது. இவர்களை மீட்டுவந்த தலைச்சுணை சந்தியாக் கிழவன், நாதியற்ற ஒரு மரக்கட்டை போல் கிடக்கிறானே! நிர்மானிசயமான ஒரு வெளிப் பிரதேசத்தில் மணலில் புதைந்து கிடக்கும் மரக்கட்டைபோலத் தான் தேடுவாரற்று சந்தியாக் கிழவன் கிடக்கிறானா? அவனுக்கு இந்த விருந்து வைபவத்தில் விருப்பந்தான் இல்லையா? அவன் லோகாயுத வாதியா — நிரச்சுரவாதியா? ஆண்டவன் கட்டளையினால் எதுவுமே நடப்பதில்லை என்ற முடிவுக்கே வந்துவிட்டாலா?

பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு நாள், கோவிலுக்கு முன்னால் நடந்த அந்த விருந்தில் அடிபடி சண்டையில் அல்லோசை கல்லோலப்பட்டதை அவன் நினைத்துக்கொண்டு விட்டான்.....

இன்று மருமகனாகிவிட்ட முதலூராசாவின் மூத்த மனைவி விக்ரோறியா பாரிசுவாதமாகப் படுக்கையோடு ஓட்டிப்போய்க் கிடந்தாள்.

சொர்ணத்தைப் பெற்ற ஆறு மாத காலத்துக்குள் அவளுக்கு காயாசுவாதம் கண்டிருந்தது. அதற்குப் பிறகு அவளுக்கு அது பாரிசுவாதத்தை உண்டாக்கிவிட்டது. அவளால் எழுந்திருக்கவே முடியவில்லை. ஒரு பக்கம் பூராவுமே நோய் தின்றுவிட்டது. வாய்கூடக் கோணி அவளால் பேசவே முடியவில்லை. ஒரு நாளா இரண்டு நாளா? இரண்டு ஆண்டுகள் அவள் அப்படியே கிடந்தாள்.

சந்தியாக் கிழவனின் வீட்டின் கிழக்கெல்லையில்தான் அந்தத் துரதிர்ஷ்டம் பிடித்த பெண் கிடந்தாள். மகள் வறோணிக்கா உதவி ஒத்தாசைக்கென்று அந்தத் துரதிர்ஷ்டம் பிடித்த விக்ரோறியாவிடம் போகவேண்டியிருந்தது.

விக்ரோறியா வரோணிக்காவைப் பார்த்துப் பார்த்து ஏங்குவாள். வரோணிக்காவின் கைகளை ஆசையோடு தழுவி தனது தாடையில் உரசிக்கொள்வாள். அவளின் நாடியைத் தடவித் தடவி அவள் காதோடு ஏதோ பேச முயற்சிப்பாள். வார்த்தைகள்தான் தெளிவாக விழுவதில்லையே!

வரோணிக்காவுக்கு விக்ரோறியா நெருங்கிய இரத்த உறவு முறையானவளல்ல. ஆனாலும் அவள் விக்ரோறியாவுடன் ஒன்றிப்போய்விட்டாள். சதா அவளோடு சேர்ந்து கொண்டு அவளை ஆசவாசப் படுத்துவாள். அவள் அவயவங்களை உரசி, உரசி அவைகளை இயங்கவைக்க முடியுமா என்று பார்ப்பாள். பரியாதி ஞானமுத்தர் கொடுத்த பூச்சு மருந்தை செயலிழந்த அவள் அவயவங்களில் தடவுவாள். வேளாவேளைக்கு மருந்து தருவாள். மொத்தத்தில் அவளுக்கு மேல் அந்த வீட்டின் பொறுப்புகள் ஏறி நின்ற தென்றே கூறலாம்.

சின்னப் பெண் சொர்ணத்தை நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டு வரோணிக்கா கண்ணீர் விடும்போதெல்லாம் விக்ரோறியாவும் ஆனந்தக் கண்ணீர் விடுவாள். விக்ரோறியா எதை நினைத்துக்கொண்டு கண்ணீர் விடுகிறாளோ...?

முத்துராசன் கடலுக்குச் சென்றுவிட்டு வந்தபோதெல்லாம் அந்தக் கடல் வாசனையை அனுபவிக்க அவனின் ஈரக் கரங்களை எடுத்து முகத்தில் புதைத்துக்கொண்டு விக்ரோறியா அழுது தீர்க்கும்போது வரோணிக்காவால் அந்தக் காட்சியைப் பார்க்க முடிவதில்லை.

முத்துராசனின் வாழ்க்கையில் இப்படிக் குறுக்கிட்டு இந்த மூன்று வருடங்களுக்கிடையில் தன்னை முடமாக்கிக் கொண்டு அவளை இப்படி வருத்துகிறேன் என்றுதான் விக்ரோறியா அழுது தீர்க்கிறாளா?

மனைவி விக்ரோறியா இப்படி ஆகிவிட்டாள் என்பதலை முத்துராசன் சீ... என்று கொள்ளவில்லை. உடலில்

உள்ள ஆசைகள் எதையும் அடக்கிக் கொள்ளலாம். ஆனால் தன் மனதோடு எப்போதுமே குளியோடி நிற்கிறதே ஒரு ஆசை, அதை அடக்கிக்கொள்வதில் அவன் படும் பாட்டையெல்லாம் விக்ரோறியாவால் உணர முடிந்தது. இந்தக் குறுகிய மூன்றாண்டு காலத்துள் அவன் வியவஸ்தைகளுக்கு உள்ளாகும்போது ஏற்படும் வெளிப்பாடுகளையெல்லாம் அவள் சரியாக எடைபோட்டு வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாளே! இப்படி ஏற்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் அவள் வறோணிக்காவைப் பார்ப்பாளே ஒரு பார்வை! அதைப் புரிந்து கொள்ள வறோணிக்காவிற்கு அனுபவமேது? இரவான போது முத்தராசன் வீட்டில் தங்கிவிடும் காலத்தில் சொர்ணத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்துவிடுவாள் வறோணிக்கா.

சந்தியாக் கிழவனுக்கு மகளின் இந்த வாழ்க்கை முறை புரியவே இல்லை. முதலில் வெறும் அயலின் ஒற்றுமைக்காகத்தான் வறோணிக்கா போய் வருகிறாள் என்று அவன் அனுமானித்தான். அதன் பின் அந்தப் போக்கு வரவில் சற்றுச் சந்தேகம் காணவே அவன் வறோணிக்காவைக் கட்டுப்படுத்த முயன்று தோற்றுப் போனான்.

வறோணிக்கா தந்தை சந்தியாக் கிழவன் சொல்வதை நேராக எதிர்க்கவில்லை. ஆனாலும் அந்தக் குடும்பத்தின் நிலையை எடுத்துச் சொல்லி அப்போதைக்கப்போது தந்தையின் மனதில் பச்சாதாபத்தை ஏற்படுத்தி விட்டு லாவகமாக நடந்துகொள்வாள். என்னதான் வறோணிக்காவால் அப்போதைக்கப்போது ஆகவாசப்படுத்தப்பட்டாலும் தனக்கும் தன் மகள் வறோணிக்காவுக்கும் உள்ள உறவில் சற்று இடைவெளி காண்பதாகவே அவன் உள் மனது கண்டது.

தாயில்லாப் பிள்ளையாக அவளை வளர்த்து அவளுக்குக்காகவே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தன்னை அவள் கைவிட்டு விட்டுத் தூரப் போவதான ஒரு உணர்வு உந்தவேதான் இந்த இடைவெளியில் சந்தியாக் கிழவன் மரி

யாச்சியின் கண் வீச்சுக்குப் பணிந்துபோய் மறுமணம் செய்துகொண்டான். மரியாச்சி மனைவி என்ற அந்தஸ்தைப் பெற்று வீட்டுக்கு வந்து விட்டாள். வரேணிக்காவையும் அவள் தன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டவளாகவேதான் நினைத்தாள். முத்தூராசன் வீட்டுக்குப் போகவேண்டாமென்று அவள் கட்டுப்படுத்த முயன்றாள். முடிவில் எதுகும் பலியாமல் போகவே, சந்தியாக் கிழவனோடு பேசி தனது அண்ணன் மகனை அவளுக்குக் கைப்பிடித்து வைக்க பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தினாள்.

வந்தது வரக்கு முன்னம் தான் பலதும் பத்தும் கண்டு விட்ட பாட்டியாகத்தான் மரியாச்சி நினைத்துக் கொண்டு விட்டாள்.

ஏறக்குறைய தனது வயதை ஒத்த மரியாச்சி, தந்தையைக் கட்டிக்கொண்டு நன்னையே குடும்பத்திற்கு இராசாத்தி ஆக்கிக் கொண்டதை நினைத்து வரேணிக்காமனச் சரிவு அடைந்தாள். சிற்றறன்னையின் இராணிப்போக்கு அவளுக்கு எந்தவித மதிப்பையும் உயர்த்தவில்லை. பதிலுக்கு அது தாழ்ந்துதான் வந்தது.

மரியாச்சி தனது அண்ணன் மகனின் கையில் அவளைப் பிடித்துக் கொடுத்துவிட்டு அதற்கு அப்புறமாக அவள் அகம்பாவத்தை அடக்கப்போவதாகக் கனவு கண்டாள். ஆனால் அது வெறும் கனவாகவே முடிந்துவிட்டது.

தெரிந்தோ தெரியாமலோ வரேணிக்காவின் வாய்க் கொழுப்பை அடக்கவேண்டுமென்று அவள் பேசிய பேச்சுக்கள் வரேணிக்காமேல் ஒரு அழுக்காடையையே போர்த்திவிட்டது.

முத்தூராசனுக்கும் வரேணிக்காவுக்கும் ஏதோ தொடுப்பு இருப்பதான வதந்தி ஊரெங்கும் பரவியது.

சந்தியாக் கிழவனின் நெஞ்சு தீந்து போயிற்று. தனது மனைவியினுல்தான் இந்நபப் பேச்சு பரவி வந்ததென்பதை

அவனால் உணரமுடியவில்லை. முதலில் இது வெறும் காற்று வாக்கில் அழிந்துவிடுமென்று அவன் நினைத்திருந்தான். ஆனால் நாளடைவில் இது எடுத்த பேருருவத்தைக் கண்டு அவன் நடுங்கிப்போனான். தன்மான உணர்ச்சி முற்று முழுதாக அவனை ஆட்கொண்டுவிட்டது.

ஊரில் பேசப்பட்டவை வரேணிக்காவின் காதுக்கு வராமலில்லை. தனது பரிசுத்தத்தனத்தை அவள் எப்படித் தான் ஊர்சிதப்படுத்தப் போகிறாள்?

“இந்தக் குமரிக்கு இராப்பகல் அவாகா வீட்டிலே என்ன வேலை...?” — என்ற இந்தக் கேள்விக்கு பூரணத்துவமான ஒரு விடை கூறவேண்டுமே! இதற்குச் சுடச் சுடப் பதில் கூறத்தான் வரேணிக்கா நினைத்தாள். ஆனால் சுடச் சுடக் கூடியதான பதில் பிறப்பதற்கு வழி வேண்டுமே! தன் மனதிற்குள் தெய்வத் தன்மை பொருந்திய உணர்ச்சி தான் நிறைந்து கிடக்கிறது - அநாகரிகமும் ஆபாசமும் அதற்குள் இல்லவே இல்லை என்று யாருக்குச் சொல்வது? யாரை நம்ப வைப்பது?

இதுவரை முத்துராசன் வாய் திறந்து வரேணிக்காவுடன் தவறான வார்த்தைகள் எதுவுமே பேசியதில்லை; பேச முடியவில்லையெனினும் ஒருவிதமாகவேனும் அவளைப் பார்த்ததில்லை. பதிலுக்கு “தங்கச்சி” என்று அவன் நெஞ்சு பொங்க அழைப்பான். அந்த ஒரு வார்த்தையின் இன்பத்தில் மட்டும்தான் வரேணிக்காவின் மெய் சிலிர்த்துப் போகிறது! இன்று வரை ஒரு தடவையேனும் “அண்ணன்” என்று அவள் அவனை அழைத்ததில்லை. அதற்கான காரணத்தையும் மனதாலும் எண்ண அவள் முற்படவில்லை.

சொர்ணத்தை அவள் “சொர்ணம்” என்று ஒரு நாள் தன்னும் பேர் சொல்லிக்கொண்டதில்லை. மகள் என்று வாட்சல்லியத்துடன் அழைக்கிறாளே ஏன்? இதற்கெல்லாம் காரணங்களை வலிந்து தேடிக்கொள்ள அவளுக்கு அவசியம் ஏற்படவில்லை.

மரியாச்சியின் அண்ணன் மகனுக்கு பேச்சுவார்த்தை ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது இரண்டொரு சம்பவங்கள் நடந்து போய்விட்டன. வரேணிக்கா கோவிலின் பூஜை முடிந்து வரும்போது ஒரு தடவை அவன் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தான். தோள்பட்டையை மடக்கி முறித்துவிட்டு அவன் வந்துவிட்டான்.

இது ஒரு நாள்—

நத்தார் தினத்தின்போது அவன் வரேணிக்காவின வீட்டுக்குப் போயிருந்தான். வரேணிக்காவைக் கொண்டு அவனுக்கு ஏதாவது உணவு பரிமாற மரியாச்சி முயற்சித்தான். ஆனால் அந்த முயற்சிக்கு அகப்படாத வகையில் வரேணிக்கா தப்பித்துக்கொண்டு அவன் கண்ணுக்கு முன்னாலேயே சொர்ணத்தைத் தூக்கிவந்து நெஞ்சோடு அணைத்து ஆரத்தழவி, “மகள்; என் மகள்; நீ என் மகள்” என்று உறவு முறையும் கொண்டாடிக் காட்டிவிட்டான். இதற்குப் பிறகு வரேணிக்காவைக் கட்டவேண்டுமென்ற ஆசை அவனுக்கு வரவே இல்லை.

ஊரில் முத்துராசனையும் வரேணிக்காவையும் பற்றிகை கால், மூக்கு நாக்கு ஒட்டப்பட்ட கதைகள் சொல்லப்பட்டபோது, அவன் அவைகளோடு சேர்ந்துகொண்டானே தவிர அதற்காக ஆத்திரப்படவில்லை. அவன் தனக்கு மனைவியாக வரவிருந்தவள் என்பதையே அவன் மறந்துவிட்டான்.

ஒரு நாள் எதிர்பாராத சம்பவமொன்று நடந்துவிட்டது.

முத்துராசனின் களங்கண்டி வலை கடலில் இருந்து மீட்டுவிடப்பட்டிருந்தது. அவனும் அவன் கூட்டாளியுமாக இந்தப் பூவரசமரத்தின் கீழ் இருந்துதான் வலையைப் பழுது பார்த்து மறுநாள் கண்டல் பட்டை அரியலுக்காக தயார் செய்துகொண்டிருந்தனர். மாலை மைமல் கருகி இருளும் வரையிலே வலைகளைப் பொத்திக் கொடுத்துவிட்டு அவனின் கூட்டாளி போய்விட்டான். எப்படியும் மறு நாள்

வலையித்துக் காயவிட்டு அடையாளம் குத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கும் கோரிமுனைக் கரை வலைப்பாட்டில் வலையைப் புதைத்துவிட வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் இத்தனை சிரமத்துடன் அவர்கள் வலை செய்யவேண்டியிருந்தது.

இந்தப்பாட்டில் கடந்த முறைப் புதையலில் உழைப்பு பரவாயில்லை. இம்முறை அந்தப்பாட்டில் நிச்சயமாகக் கருங்கண்ணிப் பாரை பட்டே தீரும். ஏனெனில் வைகாசி விசாகம் முடிந்து தலைச் சோளகப் பெருங்காற்று கிளம்புவதற்கான அறிகுறிகள் நிறைய இருந்தன. தலைச் சோளகத்தை நோக்கித்தான் கடந்த வலைப் புதையலையும் அவர்கள் செய்திருந்தனர். இடையே வாடை கச்சாகாக பிரண்டு போனதால் சோளகம் கிளம்ப முடியாமல் போய்விட்டது.

மேற்கே பஞ்சு மேகங்கள் குவிந்து, மின்னல் கொட்டி, சோளகம் தான் பிறப்பதற்கான கருக்களைச் சேர்த்துவிட்டது.

நிச்சயமாக நாளை அல்லது மறுநாள் காற்றுப் பிறந்து விடக்கூடும். தலைச் சோளகத்தில் அள்ளிக் கொடுக்கக்கூடிய மீன்பாடுதான் அந்தக் கோரிமுனைக் கரைப்பாடாகும். அந்தப் பாட்டின் மேற் சரிவோடு சிறுசென்று ஓடுகிறது. அதன் கிளையொன்று பக்கத்தே உள்ள பண்டிப்பள்ளத்தை நாடி வந்து வழிந்தோடுகிறது. தலைக்காற்று வீசும்போது ஆற்றில் தலையெடுக்கும் கருங்கண்ணிப் பாரைகள், பண்டிப்பள்ளத்தில் வரும்வழியில் இந்தக் கோரிமுனைக் கரைப்பாட்டுக்கு வந்துதானாகவேண்டும். இந்தக் காற்றுவந்து மடியும் வரையில் விட்டுவைக்க முடியாமல் வலைகள் செழும்பேறிவிட்டதனால்தான் முத்தராசன் வலைகளைப் பிடுங்கி வந்திருக்கிறான்.

கடல் செழும்பால் வலைகள் தடித்துப்போய்விட்டன.

வேலிவலைகள் ஓட்டைகள் கண்டுவிட்டதனால் அதன் கிண் கிணி நாதம் மரத்துப்போய்விட்டது.

பெரு நண்டுக் கடிகளினால் பட்டி வலைகள் கிழிந்து போய்விட்டன. இவைகள் யாவையும் சீர் செய்வதென்

ரூல் சிரமமான காரியம்தான். ஆனாலும் மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு முத்துராசன் வலையைப் பழுது பார்க்கிறான்.

அடையாளக் கம்புகள் குத்தப்பட்ட வரையில் அந்த வலைப்பாட்டை யாரும் பிடித்துவிடமாட்டார்கள். ஆனாலும் தலைக்காற்றுப் பிரசவிக்கும்போது வலை கடலில் நின்றிருக்க வேண்டுமே.

இரவு வந்துவிட்டது.

பகலெல்லாம் ஒரே இடத்தில் இருந்து நாரியும் வலித்துப்போய்விட்டதனால் கூட்டாளி விட்டுவிட்டுப் போனதும் முத்துராசன் அப்படியே அசந்து தூங்கிப்போய் விட்டான்.

நன்றாக இருட்டிவிட்டது.

வரேணிக்கா வேலையைக் கடந்துகொண்டு முத்துராசன் வீட்டுக்குப் போனான்.

வீட்டுக்கு விளக்கேற்ற யாருமே இல்லை. வீடு இருண்டு போய்க் கிடந்தது. விக்ரோறியாவின் மாமி என்ற பெயரில் வீட்டிலிருந்த முத்துராசனின் சிறிய தாய்க் கிழவியையும் காணவில்லை. அவள் வெளியே போய்விட்டாள். அந்தக் கிழவியை எல்லோரும் மாமியாய்ச்சி என்றுதான் அழைப்பார்கள்.

“மாமியாச்சி, எனை மாமியாச்சி” என்கொண்டே வரேணிக்கா உள்ளே போனான். இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு விக்ரோறியாவின் முனகல் சத்தம் உள்ளே இருந்து கேட்டது.

நெருப்புப் பெட்டியை எடுப்பதற்காக அவள் விக்ரோறியாவின் தலைமாட்டைத் தடவினாள். இருளுக்குள் விக்ரோறியா இவளின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு தனது குழறல் பாஷையில் ஏதேதோ சொன்னாள். வரேணிக்காவுக்கும் எதுவும் புரியவில்லை. தட்டுத் தடவி நெருப்புப் பெட்டியை எடுத்து ஒரு குச்சியைக் கிழித்து மண்கவர் மாடத்திலிருந்த விளக்கைப் பற்றவைத்தாள் வரேணிக்கா.

குழந்தை சொர்ணம் நிலத்தில் கிடந்தபடியே தூங்கிப் போய்விட்டாள், அவளின் சிவந்த உடம்பும், சுருண்ட

மயிரும் நிலத்தில் ஈரக்கசிவு காணும்வரை புரண்டு கிடந்தது. அவளை அப்படியே அள்ளி எடுத்துக்கொண்டு விக்ரோறியாவைப் பார்த்தாள். விக்ரோறியாவின் முகம் உப்பிப்போயிருந்தது. நீண்ட நேரமாக அவள் அழுதுகொண்டிருக்கவேண்டும். நாக்குழற அவள் மீண்டும் ஏதேதோ சொன்னாள். ஒன்றும் புரியவில்லை.

வரோணிக்கா அவளின் முகத்தைத் தன் ஈரக்கசிவான கரத்தால் தடவிவிட்டாள். விக்ரோறியா வரோணிக்காவின் கரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு அவளின் எடுக்கிலே உலகத்தை மறந்து தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் சொர்ணத்தின் முகத்தோடு சேர்த்து வருடவைத்தாள். இந்த உணர்வை வரோணிக்காவால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. விக்ரோறியா மறுபடியும் சொர்ணத்தின் நெற்றியைத் தடவி ஒத்திகை காட்டிவிட்டு வரோணிக்காவின் கையை மறுபடியும் பிடித்து அப்படியே செய்ய வைத்துவிட்டாள். முடுக்கிவிடப்பட்ட இயந்திரம் போன்று வரோணிக்கா அப்படியே அர்த்தமற்று செய்துகொண்டிருந்தாள்.

மின்னும் வெளிச்சத்தில் மறுபடியும் விக்ரோறியா கண்ணீர் விடுவது நன்றாகத் தெரிந்தது. இப்போது இது ஆனந்தக் கண்ணீராக இருக்கவேண்டும்! ஏன்தான் அவள் இப்படிச் செய்தாளோ?

சற்று வேளைக்கு சொர்ணத்தை ஒரு பாய்த் தடுக்கின் மேல் வளர்த்திவிட்டு மருந்துச் சிரட்டையை எடுத்து அடுக்களைக்குள் சென்று குடிநீர் வார்த்துத் திரும்பிவந்து மருந்துக் குளிகையை உருட்டத் தொடங்கியபோது கைப்பாஷையில் “அவர் இன்னும் வரவில்லையா?” என வரோணிக்கா கேட்டாள்.

எலும்புக் கரத்தை மேலே உயர்த்தி பக்கவாட்டில் சரிந்து, வரவில்லை என சைகை காட்டிவிட்டு கையை மேலே அப்படியே உயர்த்தி தலையை நிமிர்த்தி முகடு

வரை நோக்கி சொண்டை விரித்து ஏதோ பாவனைசெய்தாள் விக்ரோறியா.

அதன் அர்த்தத்தை வரேணிக்கா வெகு இலகுவில் புரிந்துகொண்டுவிட்டாள்.

“பாவம்; அவன் பாவி!” என்றுதான் அவள் தனது பாஷையில் கூறியிருக்கவேண்டும்.

இதைத்தான் வரேணிக்காவும் அனுமானித்தாள்.

உரைத்த மருந்தை அவள் வாய்க்குள் மெதுவாக ஊற்றிவிட்டு வரேணிக்கா எதற்காகவோ வெளியே போனாள். அவள் எங்கே போகிறாள் என்று விக்ரோறியாவால் அனுமானிக்க முடியவில்லை.

பகலெல்லாம் முத்துராசன் வலை பொத்திக்கொண்டிருந்தது வரேணிக்காவுக்குத் தெரியும். நாளை மறுநாள் வலை புதைத்துவிடவேண்டுமென முத்துராசன் கூட்டாளிகளுடன் பேசியதைக் காலை அவள் கேட்டிருந்தாள்.

மணி ஒன்பதிற்கு மேலாகிவிட்டதென்பதை அவள் அனுமானித்துக்கொண்டு படலையைத் திறந்து வெளியே போனாள்.

நேரம் கெட்ட நேரம்!

தன்னந்தனியாக ஒரு குமரி இப்படிப் போகக் கூடாது தான். ஆனாலும் அவள் போய்விட்டாள். அந்த மரத்தடிக்கு அவள் போய்விட்டாள்.

ஊர் சற்று அடங்கிப்போய் இருந்தது. அங்குமிங்குமாக இரண்டொரு பேச்சுக் குரல்கள் கேட்டன. அவைகள் சற்றுத் தொலைவில்தான் கேட்டன.

இருட்டோடு இருட்டாகத் தெரிந்த வலைக் குவியலின் மேல் முத்துராசன் உலகத்தை மறந்து படுத்திருந்தான்.

இலேசாக வந்த காற்றின் நளினமான சரசம் அவனை ஆழ்ந்து தூங்க வைத்துவிட்டது.

கடல் நீளத்திற்கு வெளுத்துப்போயிருந்தது.

கிழக்கு நோக்கி சந்திரோதயத்தின் அடிச்சுவடு தெரிவதைப் போன்ற வெளுப்பு.

பெளர்ணமி வந்து இரண்டு நாட்கள். நிலவு வர இன்னும் நேரம் இருந்தது. ஆனாலும் கடல் வெளிப்பாகத் தெரிந்தது.

கடற்கரையோடு நெடுகிலும் பறந்து செல்லும் லக்காப் பறவைகள் இரண்டோ மூன்றோ தொடர்ந்தாற்போல கத்திச் சென்றன.

வரேணிக்கா வலைக் குவியலுக்குப் பக்கத்தே நின்று கொண்டிருந்தாள்.

முத்தராசனை அவள் இதுவரை எந்த முறையுமே வைத்து அழைத்ததில்லை. இப்போதும் அவனை அழைத்து எழுப்ப முடியாது.

அவன் உடலைத் தீண்டித்தான் அவள் அவனை எழுப்ப வேண்டும்.

ஒரு கண வேளைதான் அவள் நிலைகுத்தி நின்றாள். பின்பு ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டாள்.

தலையைக் குனிந்து அவள் அவன் தோள்மூட்டைச் சுரண்டினாள்.

அவள் மார்புச் சட்டைக்குள் விடப்பட்டிருந்த சங்கிலியின் சிலுவைப் பதக்கம் படக்கென வெளியே பாய்ந்து அவன் நெஞ்சில் மோதியது.

வரேணிக்காவின் உடம்பு சில்லிட்டது.

அந்தச் சிலுவைப் பதக்கம் ஏன் அப்படிச் செய்தது என்று ஆராய நேரமில்லை.

சற்று முறுகிச் சுருண்டுகொண்டு புரண்டு படுத்தான் முத்தராசன். வீட்டில் கிடப்பதைப் போன்ற உணர்வோ என்னவோ.

வரேணிக்கா இப்போது அவன் தோள்மூட்டைப் பிடித்து பலமாக உலுப்பினாள்.

குளிர்மையான ஒரு கரம் முத்தராசனை இறுகத் தொட்டுவிட்டது.

இப்படியொரு உணர்வை அனுபவித்து இரண்டு வருடங்கள் ஆகின்றன.

அவன் துடித்துக்கொண்டு எழுந்தான்.

உடனே அந்த உருவம் மென் இருட்டினுள் நன்றாகத் தெரீந்தது.

குனிந்து நின்ற அந்த உருவத்தைப் பார்த்து அவன் ஏங்கிப் போனான்.

இதை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“தங்கச்சி நீயா...?”— என்று அவன் பேச முயன்ற போது, வரேணிக்கா அவன் வாயைப் பொத்திவிட்டாள்.

இந்த நிகழ்ச்சி நடந்த கணத்தில் மளாரென்று ஒரு கம்பு வரேணிக்காவின் முதுகில்பட்டு முத்துராசனின் நெஞ்சில் விழுந்தது.

இதை அவனோடு அவளோ எதிர்பார்க்கவில்லை.

“எடேய், போக்கிலி நாயே நீ ஒரு மனிசனா?”— என்ற குரல் ஒங்காரமாக எழுந்தது.

அது சந்தியாக் கிழவனின் குரல்.

மறுபடியும் முத்துராசன் நெற்றியில் ஒரு அடி விழுந்தது.

அந்த அடி விழுந்தபோது, “எனோய் அப்பு!”— என்று வரேணிக்கா கத்திவிட்டாள். வரேணிக்காவின் மண்டையிலும் முதுகிலுமாக பல அடிகள் விழுந்தன.

சணவேளைக்குள் நடந்த இந்த ஆரவாரத்தை பலர் கிரகித்துக்கொண்டு ஓடிவந்தனர்.

முத்துராசன் முகத்தைத் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டு அப்படியே உட்கார்ந்துவிட்டான்.

வரேணிக்கா ஓடிப்போகத்தான் எண்ணினாள். ஆனாலும் அவளால் அப்படி ஓடிப்போக முடியவில்லை.

சற்று வேளைக்குள் வெளிச்சங்களும் ஜனங்களுமாக இந்த மரத்தடி குழுமிக் கிடந்தது.

மறுநாட் காலை குருவானவருக்கு முன்னால் முத்துராசனும் வரேணிக்காவும் நிறுத்தப்பட்டனர்.

வரேணிக்கா மௌனமாகக் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டிருந்தாள். அவள் எல்லாம் சொல்லியாகிவிட்டது. முத்துராசனை எழுப்புவதற்காகச் சென்று அவனை எழுப்பிய கதையைத்தான் அவளால் சொல்லமுடியும். அதை யாரும் நம்பவேண்டுமே! பெற்ற தந்தையே பின்னால் சென்று இருவரையும் கையுங் களவுமாகப் பிடித்துவிட்டான் என்பதற்குமேல் என்ன ஆதாரம் வேண்டிக் கிடக்கிறது! முன்பே இவ்விருவருக்குமிடையே இருந்த தொடர்புபற்றி ஊரவர்களும் பேசிக்கொண்டதால் யாவும் ஒப்பனையாகிவிட்டன.

முத்துராசன் தனக்காகவோ, அல்லது வரேணிக்காகவோ எந்தச் சமாதானத்தையும் சொல்ல முடியாதவனாகக் குருவானவருக்கு முன்னால் முழந்தாள்படியிட்ட மௌனமாகிவிட்டான்.

“அந்த அகால வேளையில் வரேணிக்கா வந்து தன்னைத் தீண்டி எழுப்பியதும், தனது வாயை அவள் பொத்திக் கொண்டதும் எதற்காக?” - என்று மனதோடு எழுந்த கேள்விக்குப் பதில் எதுவும் காணமுடியாமலே அவன் தவித்தான்.

அந்தச் சந்திப்பு வரேணிக்காவின் விகாரமான நினைவுகளினால்தான் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டுமென்றுதான் அவன் எண்ணிவிட்டானா?

தான் அறிந்தோ அறியாமலோ இப்படி ஒரு விகார நினைவுக்குத் தன்னை ஆளாக்கிக்கொண்டதாக அவனுக்கு நினைப்பில்லை.

மனைவி என்பவளின் சுகத்தை இழந்துவிட்ட இந்த இரண்டாண்டுகளில் தன் மனத்தைப் பல வழிகளில் அலைய விடாமல் தடுத்துக்கொண்டது என்னவோ உண்மைதான். ஆனாலும் இரண்டொரு தடவைகள் கடிவாளத்தை முறித்துக்கொண்ட மனக் குதிரை நினைவுலகில் அலையவில்லை என்று அடித்துக் கூறிவிடமுடியாமல் இருந்தது அவனுக்கு. இருந்தும் அந்த நினைவுலகில் வரேணிக்காவை அவன் காணவே இல்லை. வரேணிக்காவின் மனதில் ஏற்பட்டுப்போன ஒரு

உணர்வை இந்தவரை வளர்த்துவிட்டதற்குத் தானும் பொறுப்புடையன் ஆகவேண்டும் என்றுதான் அவன் நினைத்துக்கொண்டுவிட்டானா?

முத்துராசனின் மௌனத்திலிருந்து, அவன் தனது குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டு விட்டதாகவே சகலரும் அனுமானித்தனர். அந்த அனுமானம் முடிவாகவும் எடுக்கப்பட்டு விட்டது.

ஞாயிற்றுக்கிழமை பூசைப்பலி வேளை இவ்விருவரும் பகிரங்கமாகத் தண்டிக்கப்படவேண்டும்! இதிலிருந்து அவர்கள் தப்பிவிடவே முடியாது. தூர்ப்பாக்கியமான அந்தச் சம்பவத்தைச் சந்தியாக்கிழவன் மட்டுந்தானா பார்த்தான்! வெளிச்சங்களோடு எத்தனை பேர் வந்து பார்த்தனர்.

கோவில் சங்கிலிஸ்தாம் தனது செல்வாக்கைப் பிரயோகித்து வரேணிக்காவைக் காப்பாற்ற முன்வந்தான். ‘‘அவள் விலைப்படுற சரக்கு’’ என்று பலரும் சங்கிலிஸ்தா முக்கு ஒத்தாசையும் செய்ய முற்பட்டனர். ஆனால் சந்தியாக்கிழவனோ அந்தவிதமான இரகசிய மீட்புவேலைக்கு அடியோடு மறுத்துவிட்டான். குருவானவருக்கு இதற்கான சம்பிரதாய கிருத்தியம் செய்து வரேணிக்காவுடன் முத்துராசனையும் காப்பாற்றிவிடலாம் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். ஆனாலும் அவன் பிடிவாதமாக அப்படிச் செய்ய மறுத்துவிட்டான். சந்தியாக்கிழவனின் பிடிவாதத்தைச் சிதைத்துவிட யாருக்குமே முடியவில்லை.

ஞாயிற்றுக்கிழமை!

அந்தோனியார் கோவிலில் பூசைப்பலி நடந்துகொண்டிருந்தபோது எல்லோரும் ஒன்றை எதிர்பார்த்தனர்.

‘‘அர்ச்சசிஸ்ட், அந்தோனியார் கோவிலின் உத்தம கத்தோலிக்கனாகிய பேதினு முத்தையா என்ற இவன் திருச்சபையின் கட்டளைகளில் ஒன்றாகிய ஆறாம் கற்பனைக்கு விரோதமாக நடந்தமையால் இந்த அவதாரம்.’’

சங்கிலிஸ்தாமின் இந்தக் குரல் நடுக் கோவிலிலிருந்து கேட்டது. ஓசை வந்த திக்கை எல்லோரும் நோக்கினர்.

முத்தையன் முழந்தாள்படியிட்டு உட்கார்ந்திருந்தான்.

அவன் தலையில் அணிஞ்சில் முள் தடிகளால் வளைத்துக் கட்டப்பட்ட முள் முடி பச்சைப் பசேலென்று கொலுவிருந்தது.

அவன் கரங்கள் இரண்டையும் நீட்டவைத்து ஒவ்வொரு கைகளுக்குமாக ஆறு ஆறு அடிகளை சீவிச் செதுக்கப்பட்ட ஒரு பலகைத் துண்டினால் அடித்துவைத்தார் சங்கிலிஸ்தாம்!

இது முடிந்தபின் எல்லோர் கண்களும் பெண்கள் வட்டாரத்தை நோக்கித் திரும்பின. “யார் இந்த விபச்சாரி?” என்ற கேள்வியைத்தான் எல்லோர் மனங்களும் கேட்டிருக்கவேண்டும்? ஆனால் அப்படியான ஒரு கேள்வி எழவில்லை. ஏனெனில் அது நிச்சயமாக வறோணிக்காதான் என்பதை அந்த மனங்களே எடுத்துவிட்டன. இருந்தும் உத்தியோகபூர்வமாக அதை அறிந்துவிடவேண்டுமே!

“அர்ச்சசிஸ்ட அந்தோனியார் கோவிலின் உத்தம கத்தோலிக்கியாகிய சந்தியா வறோணிக்காவாகிய இவள் திருச்சபையின் கட்டளைகளில் ஒன்றாகிய ஆறாம் கற்பனைக்கு விரோதமாக நடந்தமையால் இந்த அவதாரம்!”

சங்கிலிஸ்தாமின் இந்தக் குரல் இப்போது பெண்கள் பகுதிக்குள் இருந்து கேட்கிறது.

வறோணிக்காவின் தலையிலும் முள் முடி கொலுவிருந்தது.

அவள் கரங்களிலும் ஆறு ஆறு அடிகள்!

அவள் தலை முட்டாக்கால் மூடப்பட்டிருந்தது.

திருப்பூசை முடியும்வரை அவளும் அவளும் அந்தக் கோலத்திலேயே இருக்கவேண்டும்!

கோவிலின் மேற்குப்புறத்தின் எல்லையோடு சந்தியாக் கிழவன் தலைகுனியாமல் நிமிர்ந்தபடி இருந்தான்.

அவன் இதற்காகக் கிலேசம் அடையவில்லை.

வறோணிக்காவின் “உடலும் ஆத்மாவும் புனிதமடைகிறது” என்ற நம்பிக்கை ஒன்று போதுமே அவனுக்கு!

அன்றையப் பிரசங்கத்தில் குருவானவர் மரியமதலேனளின் கதையைக் கூறினர்.

‘கப்பர் நகடம்’ என்ற பிரதேசத்தைத் தன் அழகினால் சுவீகரித்துக்கொண்டு, இஸ்ரவேலர்களின் புத்திரர்களைக் கெடுத்து, சதா உடல் பசியைத் தீர்த்துவந்த மதலேனள யேசுவைச் சந்தித்த கதையையும், கண்ணீரால் யேசுவின் பாதத்தைக் கழுவி, பரிமளத் தைலத்தால் யேசுவின் பாதத்தைத் துடைத்து மன்னிப்புப் பெற்றுக்கொண்ட கதையைச் சாங்கோபாங்கமாகச் சொல்லிவைத்தார். பிரசங்கத்தை முடித்துக்கொண்டு அவர் தனது மூக்குக் கண்ணாடியை நீக்கி கைக்குட்டையால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டபோது சந்தியாக்கிழவனும் தனது தோள் துண்டை எடுத்துக் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டான். கோவில் எங்குமிருந்து எழுந்த பெருமூச்சுக்கள் ஒருவித வியாகுல நெஞ்சோச்சல்களைப் பிரகடனப்படுத்தின.

இதன்பின்— திருப்பூசை முடிந்தபோது முத்தூராசனின் மனைவி விக்ரோறியா இறந்ததற்கான துக்க மணியை ஊரே கேட்டது.

எத்தனை பாரங்களைச் சுமந்துகொண்டு விக்ரோறியா செத்துப்போனாளோ?

முத்தூராசனுக்கு தன் மனைவி விக்ரோறியாவைப்பற்றி நன்றாகத் தெரியும். அவளுக்கு மனமறியத் தான் எந்தத் துரோமுமே செய்யவில்லையென்ற தெளிவு அவனுக்கு இருந்தது. தன்னைப்பற்றிய அப்பழுக்கற்ற நினைவோடுதான் அவள் ஆத்மா பிரிந்து போயிருக்குமென்று அவன் திடமாக நம்பினான். வறோணிக்காவை அவன் சபித்தான். “இவள் தன் மனைவியானவளுக்கு முடிவுகட்டத்தான் வந்துசேர்ந்தாள்” என்று சபித்தான். ஆனாலும் வறோணிக்காமேல்

இனந்தெரியாத அனுதாபமொன்றும் நெஞ்சோடு ஓட்டிக் கொண்டிருப்பதை இடையிடையே அவனால் உணர முடிந்தது.

வரேணிக்காவுக்கு விக்ரோறியாவைப்பற்றி நன்கு தெரியும். அவள் நோய்வாய்ப்பட்டு படுக்கையில் விழுந்து விட்ட இந்த இரண்டாண்டு காலத்துள் தான் எந்தவிதத்திலும் அவளுக்குத் தீங்குசெய்யவில்லை என்பதை நிச்சயமாகப் புரிந்துகொண்டுதான் அவள் ஆத்மா பிரிந்து சென்றிருக்குமென்று வரேணிக்கா திடமாக நம்பினாள். அவளிடமிருந்து முத்தராசனைத் தட்டிப்பறிக்கும் எண்ணம் தனக்கு எந்தவிதத்திலும் தலைதாக்கி இருந்ததில்லை என்பதை அவள் நன்குணர்ந்துகொண்டே போயிருப்பாள் என்று அவள் அடிமனது கூறிக்கொண்டே இருந்தது. “ஒருவேளை தனக்குப் பின் தன் செல்வ மகள் சொர்ணத்தைப் பாதுகாக்கக் கூடியவள் இவள்தான்; இவளேதான் தன் கணவனுக்கு இரண்டாந்தாரமாக வேண்டும்” என்று விக்ரோறியா நினைத்துக்கொண்டே செத்துப்போயிருக்கவேண்டும் என்று சமாதானமாகக்கூட இவளால் எண்ண முடியவில்லை.

சொர்ணம் அநாதையாகிவிட்டாளோ என்பதை ஒப்புக் கொள்ள அவள் மனது மறுத்தது. “சொர்ணம் என்றுமே தனது மகள்தான்” என்ற இந்த அசட்டுத்தனமான நினைவு இன்னும் ஏன்தான் அவள் மனதை நிறைத்து நிற்கிறதோ!

விக்ரோறியா செத்துப்போனபின் வரேணிக்காவின் மனது எப்படியெல்லாமோ எண்ணத் தலைப்பட்டுவிட்டது. மனதின் எண்ணங்களையெல்லாம் ஒருமைப்படுத்திக் கொள்ளச் சந்தர்ப்பம் ஒன்று வரேணிக்காவைக் காத்திருந்தது. வரேணிக்கா தேடி வரும்வரை காத்திருக்காமல் அது ஒரு நாள் திடுதிப்பென்று வந்தேவிட்டது.

இதுவரை சாதாரண மீன்பிடிக்காரனாக இருந்த தேவசகாயத்திற்கு இருந்தாற்போல ஓர் அதிர்ஷ்டம் அடித்து விட்டது.

தேவசகாயம் அந்தோனியார் சந்நிதியிலே ஒரு விருந்து -அன்னதானம் வைத்தான்.

அவனுக்கு அக்கரையிலே 'பொள் ஆம்பல்' என்ற தங்க விளைவுக்கட்டி கிடைத்துவிட்டதாகப் பலர் பேசினர்.

தலைச் சோளகம் கிளம்பியபோது 'பஞ்சந் தாங்கி' என்ற அவனின் வலைப்பாட்டில் அவனின் வலை புதைக்கப் பட்டிருந்ததாகவும், பட்டி நிறைந்து வழிய ஓரா மீன் பட்டதாகவும், எப்படியோ அந்த நான்கைந்து நாட்களிலும் பத்தாயிரம் ரூபா மிச்சம் கிடைத்ததாகவும் சிலர் பேசினர்.

தூத்துக்குடியிலிருந்து சரக்கேற்றி வந்த வத்தை ஒன்று கடலின் தொலை தூரத்தில் கவிழ்ந்துவிட்டதாகவும், அதிலிருந்து மிதந்துவந்த சாமான் சட்டிகளைப் பலர் கண்டதாகவும், நேற்றைக்கு முதல்நாள் குருசு வெள்ளி முளைத்தபோது வலைப்பாட்டிற்குப்போன தேவசகாயத்தின் கையில், பொக்கிஷப் பெட்டி ஒன்று அடைந்துவந்து அகப்பட்டதாகவும் வேறு சிலர் பேசினர்.

கடைசியான இந்தப் பேச்சை ஊர்சிதம் செய்வதைப் போன்று "நேத்தைக்கு தேவசகாயத்தான்ரை தோணி கரையை வரல்லை ஏனாம்?" என்ற கேள்வியைத்தான் எல்லோரும் கேட்டனர்.

அரியாலைக் கரையிலோ, கரையூர் துறையிலோ, காக்கைதிவு முகத்திலோ, நாவான்துறைச் சந்தையிலோ தேவசகாயத்தின் மீன் விற்பனை ஆனதான தகவல் இல்லை. அப்படியானால்...? அப்படியானால்... எல்லோருமே தூத்துக்குடி வத்தையின் பொக்கிஷப் பெட்டியைப்பற்றியே பேசினர்.

பஞ்சந் தாங்கி வலைப்பாட்டைத் தாண்டிவந்தவர்கள் தேவசகாயத்தின் தோணியை அங்கு கண்டதாகக் கூறவில்லை. அப்படியானால்...? அப்படியானால்...?

அடைந்துவந்த பொக்கிஷப் பெட்டியை அப்படியே பஞ்சந் தாங்கிக்குப் பக்கமாக உள்ள பேய்த் தீவுக்குக் கடத்

திச் சென்று அதை எங்கோ புதைத்து வைத்துவிட்டு தேவசகாயமும் அவன் கூட்டாளியும் வந்துவிட்டார்களாம். தேவசகாயத்தின் கூலிக் கூட்டாளி இரகசியமாக யாருக்கோ சொன்னதாகத்தான் பலர் குசுகுசுத்தனர்.

எது எப்படி நடந்ததோ! தேவசகாயம் அந்தோனியார் சந்நிதியில் ஊருக்கெல்லாம் அளித்துப் போடுகிறான்!

இன்று போல அன்று மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் இல்லையாயினும் அதுவும் ஒரு விருந்து வைபவம்தான்!

அவியல் முடிந்து, சபை இருத்தி விருந்து தொடங்கிய போது, கிழவன் சந்தியாதான் தலைப்பந்தியில் இருந்தான்.

அவனுக்குப் பத்தாவது இடத்தில் முத்தராசன் இருந்தான். மனைவியை இழந்துவிட்ட கவலையை மறந்து, நடுக்கோவிலில் அவதாரம் வைக்கப்பட்ட துர்ப்பாக்கிய நின்றனையை மனதிலிருந்து ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, ஊருடன் ஒத்துப் போவதற்காக அவன் இத்தனை விரைவில் பந்திக்கு வந்துவிட்டான்.

குருவானவர் முதலாவது அகப்பைச் சோற்றைச் சந்தியாக் கிழவனின் ஏதனத்தில் வைக்க முற்பட்டபோது, முத்தராசனுக்குப் பக்கத்தே இருந்தவன் ஒரு ஒழுங்குப் பிரச்சினையைக் கிளப்பினான். வறோணிக்காவைக் கட்டுவதற்காகப் படாதபாடுபட்ட யுவானி என்பவன்தான் அவன்! தேவசகாயத்தின் தம்பியானவன்!

முத்தராசனை அவன், ‘‘மசுவாதுக்காரன்’’ என்றான். அவன் பந்தியிலிருப்பது பாவமென்றான்.

முத்தராசனை அப்புறப்படுத்திவிட்டுத்தான் விருந்து நடக்கவேண்டும் என்றான்.

யுவானியின் குரலைப் பலர் பிரதிபலித்தனர்.

‘‘அவதாரம் வைச்சாப் பிறவு, முத்தராசன் பரிசுத்தவானாகியிட்டான். பேந்தென்ன கதை?’’ என்று கூட்டத்திலிருந்த ஒருவன் குரல்கொடுத்தான்.

‘‘மசுவாதுக்காரன் இன்னம் குருவானவரெட்டைப் பாவசங்கீத்தம் பெறவில்லை; அவன் இன்னமும் பரிசுத்த

வானுகவில்லை” என்று யுவானி தன் தர்க்கத்தைத் திசை திருப்பினான்!

பின்பு யாருமே பேசவில்லை.

குருவானவர் அகப்பையைக் கையில் பிடித்தபடி நிலை குத்தி நின்றார்.

வறேணிக்கா கிடைக்காததற்காக, அவளைக் கெடுத்தவன் என்று கருதப்பட்டவனை அவன் சரியான சமயத்தில் பழிதீர்த்துக்கொள்ளத் தீர்மானித்துவிட்டான்.

“முத்துராசனைப் பந்தியிலிருந்து எழுப்பவேணும் குருவானவர்!”

யுவானி பலமாகக் கத்தினான்.

குருவானவருக்கு எதுவுமே பேச முடியவில்லை.

அவர் முத்துராசனுக்காக வியாகுலப்பட்டார். ஆனாலும் என்ன செய்வது! மனிதர்களை வென்றெடுக்க அவர் ஆக்கிவைத்தசட்டதிட்டம் அவர் நெஞ்சுக்குமேல் ஊழிக்கூத்தாடி அவர் இருதயத்தையே கசக்கிப் பிழிகிறது! அவர் பேச வாயெடுக்கு முன் பலர் பேசினர். ஒரே வேளையில் பேசினர். பேச்சின் ஓசை பந்தி நீளம்வரை நீண்டுபோக, எல்லோர் தலைகளை வழிவிலத்திக்கொண்டு முத்துராசனை நோக்கி நீண்டன.

தலைப் பந்தியிலிருந்த சந்தியாவின் கண்கள் அங்குமிங்குமாக உருண்டன. சணத்தில் நடக்கப்போகும் அசம்பாவிதங்களை அவன் மனக்கண் கண்டிருக்கவேண்டும்!

முத்துராசன் பந்தியைவிட்டு எழுந்து தலையைத் தாழ்த்திக்கொண்டு நடந்தான்.

விருந்தை ஏற்பதற்கா அவன் முன்னால் வைக்கப்பட்டிருந்த பாத்திரம் அப்படியே கிடந்தது. யுவானி அதை எடுத்துக் காறி உமிழ்ந்துவிட்டுத் தாரத்தே விட்டெறிந்தான்.

சந்தியாக் கிழவனுக்கு முன்னால் இப்போது மான உணர்ச்சிகள் கூத்தாடின.

“ஊமையனுக்காகவும், திக்கற்ற சகலருடைய நியாயங்களுக்காகவும் உன் வாயைத் திற” என்ற கர்த்தரின்

குரல் அவன் காதுகளில் இரைவெடுப்பது போன்றிருந்தன.

தனக்கு முன்னால் வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு பாத்திரத்தை எடுத்து பந்தியை நோக்கி வீசினால் சந்தியாக் கிழவன். அது தட்டுத்தடுமாறி யுவானியின் துடையில் மோதி விழுந்தது.

சற்று வேளைக்குள் ஏகக் கலவரம்!

விருந்து வைபவம் தறிகெட்டுப் போயிற்று!

குருவானவர் அறை வீட்டை நோக்கி விரைந்தார்.

சந்தியாவை ஒருவன் அடித்தான்.

சந்தியாக் கிழவனை அடித்தவனை வேறொருவன் உதைத்தான்.

கூட்டங் கூட்டமாக அடிபாடுகள் நடந்தன.

பெட்டிகள், கோப்பைகள் பறந்தன.

சோறு கறிகள் சிதைந்தன.

கிடாரங்கள் புரண்டு மோதின.

குழந்தை குட்டிகள், பெண்கள் ஆகியோரின் குரல்கள் குமைந்தெழுந்தன.

சில நிமிட வேளைக்குள் நான்கைந்து பேர்கள் நினை விழந்து கிடந்தனர்.

இப்படி ஒரு கலவரம் ஊருக்குள் என்றுமே நடந்த தில்லை.

பந்தியிலிருந்து எழுந்த முத்துராசனுக்கு அங்கு நடந்த வைகள் எதுவுமே தெரியவில்லை. அவன் வீட்டுக்கு வந்த போது இருட்டிவிட்டது.

வீடு வெறிச்சென்று கிடந்தது.

மாமியை ஆச்சியையும், குழந்தை சொர்ணத்தையும் காண வில்லை.

“சொர்ணம்!” என்று அவன் பலமாகக் கத்தினான்.

“மாமியை ஆச்சியைத் தந்திட்டுக் கடைக்குப் போட்டாக” என்று கூறிக்கொண்டே வேலிக் கண்டாயத்தால் வறோணிக்கா வந்தாள்.

அவளின் தோளில் சொர்ணம் தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள். அவளை அப்படியே வாரிப்பிடுங்கி எடுக்கில் வைத்

துக்கொண்ட முத்துராசன், வரேணிக்காவின் கன்னத்திலும், முதுகிலுமாகக் குத்தினான்.

வரேணிக்கா திகைத்துப் போய்விட்டாள்.

அவள் அழுதாள்.

அவள் குரல் வெளியே கேட்கவில்லை.

சொர்ணத்தை வலைப் பொதிக்குமேல் வளர்த்திவிட்டு முத்துராசன் பக்கத்தே விழுந்து விம்மினான்.

வரேணிக்கா அப்படியே திண்ணையில் இருந்து சிறிச் சிணுங்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

சற்று வேளைக்குப் பின் மாமி ஆச்சி வந்தாள்.

விரிந்தையில் முத்துராசனின் விம்மலும், குந்து விளிம்பில் வரேணிக்காவின் சிறல் சிணுங்கலும் கேட்டன.

மாமி ஆச்சிக்கு எதுவுமே புரியவில்லை.

அவள் விளக்கைப் பற்றவைத்தாள்.

தலையைக் குனிந்தபடி வரேணிக்கா சிறிச் சிணுங்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

வலைப் பொதிக்கு மேல் சொர்ணம் அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

முத்துராசன் விம்மிக்கொண்டே சுருண்டுகிடந்தான்.

மாமி ஆச்சி ஏதோ அனுமானிக்க முயன்றாள். நீண்ட நேரம் அவள் எதுவும் பேசவில்லை.

விம்மல், சிறல் சிணுங்கல் ஓய்ந்துபோயின.

பின்பு மாமி ஆச்சி பேசினாள்:

“பிள்ளை வரேணிக்கா, இருட்டிப் போட்டுது வீட்டையா போராய்” என்று மட்டும்தான் பேசினாள்.

“நான் போகன்; இனிப் போகன்; போக மாட்டன்” என்று வரேணிக்கா ஆங்காரமாகப் பதில் சொல்லிவிட்டாளே!

சற்று வேளைக்குப் பின் வேலிக் கண்டாயத்தில் வெளிச்சம் தெரிந்தது.

சந்தியாக் கிழவன் சிமிலி விளக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தான்.

“வரேணிக்கா” என்ற சந்தியாக் கிழவனின் அழைப்புக்குப் பதில் கொடுக்காமலே வரேணிக்கா மௌனமாகத் தந்தையானவனைப் பரிதாபமாக நோக்கினாள். அப்போது அவள் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தது.

சற்றுவேளை உயர்த்திப்பிடித்த சிமிலி விளக்குடன் சந்தியாக் கிழவன் முற்றத்தில் நின்றான். பின்பு எதை நினைத்துக்கொண்டானோ கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு திரும்பி விட்டான்.

இதற்குப் பின் ஒருநாள் சந்தியாக் கிழவனின் இரண்டாந் தாரமும் மரித்துப்போனாள்.... அதன் பின்..... அதன் பின்.....

இவைகள் எல்லாம் நடந்து முடிந்து பதினைந்து ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன.

அன்று நடந்த கோவில் விருந்திற்குப் பின்பு குருவான வரின் கட்டளைப்படி நின்றுவிட்ட வைபவம் மீண்டும் இன்று தொடர்கிறது.

சூரவளியிலிருந்து மீண்டுவந்த நாற்பத்தெட்டுப் பேர்களின் பேரால் தொடர்கிறது.

சந்தியாக் கிழவனின் கண்களுக்கு முன்னால் முடிந்து போன இந்தச் சம்பவங்களின் தோற்றங்கள் தொடர்ச்சியாக வரவில்லையாயினும், தான் சம்பந்தப்பட்டவைகள் வரத் தவறவில்லை.

நீட்டி நிமிர்ந்து கிடந்த சந்தியாக் கிழவன் கடல் பக்கமாகப் புரண்டு, சூரவளியினால் வருவிக்கப்பட்ட சின்னங்களை நினைவுபடுத்த முயன்றுகொண்டிருந்தான்.

கடலின் கரைப்பரப்பை வளைத்து உயர அடுக்கிவைக்கப்பட்டிருந்த முருகக் கற்கள் ஒழுங்கற்றுச் சிதறிப்போய்க் கிடந்தது கண்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது.

தொலைவில் கோரிமுனை வெளிச்ச வீட்டு ஒளி மின்னிக் காட்டியது.

மண்டைதீவுக் கரையிலிருந்து காகங்கள் கூட்டங் கூட்டமாகப் பந்தையம் வைத்துப் பறந்துவந்தன.

கடலின் பெருமூச்சு இலேசாகக் கேட்டது.

கோவிலின் மணி ஓசை கணீரென எழுந்தது. அதன் முடிவில் அது மூன்று தடவைகள் தனித் தனியே கேட்டது.

வீருந்து வைபவத்திற்கான அறிவித்தல்!

மூன்றாவது அறிவித்தல்!

கடைசி அறிவித்தல்!

8.

பதினைந்து வருடங்களுக்குப்பின் வைக்கப்பட்ட இந்த விருந்து வைபவம் மிகவும் குதூகலமாக முடிந்து விட்டது. தனிப்பட்டமுறையில் யாருக்குமே வெறுப்பு இருக்கவில்லை. நாற்பத்தெட்டுப் பேர்களின் உயிர்களை மீட்டெடுத்ததற்காக ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்தபோது யாருக்குத் தான் வெறுப்பிருக்கப்போகிறது! ஆனால், சந்தியாக் கிழவனின் குடும்பத்திலுள்ள யாருமே விருந்தில் கலந்து கொள்ளவில்லை. இதை மற்றவர்கள் பெரிதுபடுத்தவும் இல்லை.

பல வருடங்களுக்குப்பின் இப்படியொரு பெருவிருந்து நடப்பதானால், யார் முதல்பந்தி, யார் கடைப்பந்தி என்ற பிரச்சினையே இருக்காமையினால், சந்தியாக்கிழவனின் நினைப்புக்கூட யாருக்கும் வரவில்லை. கூட்டத்தில் எங்கோ ஒரு இடத்தில் கிழவன் இருக்கவே இருப்பானென்று யார் நினைத்தார்கள்? இடையே ஓடிவிட்ட ஆண்டுகளோ பல. இதற்கிடையில் உள்ளூர் தனிப்பட்ட சபை, சந்தி வைப

வங்களுக்குக்கூட பெருமளவு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுவிட்ட போது, பொதுக்காரியங்களில் இதற்கான ஒரு இலக்கண வரம்பை ஏன்தான் வைத்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டுமென்று யாருக்கும் பெரிய மனது வந்துவிடவில்லை. காலந்தான் யாரையும் கேட்காமல் எல்லாவற்றையும் இனம் பார்க்காமல் வாரி அடித்துக்கொண்டு போய்விடுகிறதே!

சந்தியாக்கிழவன், மகள் வரேணிக்காவுடனே மருமகன் முத்தராசனிடமோ அல்லது பேத்தி சொர்ணத்திடமோ கோவிலில் விருந்துபற்றி ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசவில்லை. தன்னந்தனியாக அவன் சாய்ந்துபோன மரத்துடன் சாய்ந்து கிடந்தான்.

முத்தராசனே, தனது மனைவி, மகள் என்ற முறைகளில் தன் ஆணைக்குட்பட்டவர்கள் என்ற நினைப்புடன் அல்லது ஒன்றுமில்லாத வெறும் நினைப்புடன், இந்த விருந்துபற்றி வரேணிக்காவுடனே, சொர்ணத்திடனே ஒரு வார்த்தைதானும் பேசவில்லை. தனது பெரும்பகுதி நேரத்தையே தின்று கழிக்கும் கள்ளுக் கடையிலேயே நாளொன்றாம் கழித்துவிட்டான்.

“ஏன் முத்தராசா விருந்துக்குப் போகேல்லையோ?” என்று கேட்டவர்களிடம் அவன் நன்மை தின்மை எதுவுமே சொல்லவில்லை. “போவம்” என்றும்மட்டும் அடக்கமாகச் சொல்லிக்கொண்டு முடிவுவரை சமாளித்துக் கொண்டான்.

வரேணிக்கா வீட்டோடு கிடந்தாள். விருந்து வைப்பபற்றி அவள் மனது முடிவான தீர்மானத்தை எடுத்திருக்க வேண்டும். போவோமா விடுவோமா என்றுகூட அவள் மனது கேட்கவில்லை.

ஊரில் குமரிகள், கிழவிகள் எல்லாம் வித்தியாசமின்றி காலையிலிருந்து விருந்திற்காகச் சமைத்துக் கொண்டிருந்த போது அவள் மட்டும் அடக்கமாக வீட்டிலேயே கிடக்கிறாள்.

“என்னடி வறோணிக்கா, விருந்தடிக்கு வரவா போறாய்?” என்று அழைக்க வந்தவர்களிடம், “வாறன் போங்கோ” என்று மொட்டையாகவே சொல்லி, நாள் பூராவும் கழித்துவிட்டாள்.

சொர்ணம் அறைக்குள் அடைபட்டுக் கிடக்கவில்லை. எப்போதும் போல அவள் சுறுசுறுப்பாகவே இருந்தாள். கோவிலில் ஏதாவது விசேஷம் நடக்க இருந்தால் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னதாகவே அதுபற்றிப் பேசிப் பேசி விசேஷத்திற்கென அவளைத் தாங்களாகவே அனுப்பி வைக்கும் தாயும் தந்தையும் இந்த நிகழ்ச்சிபற்றி எந்த வித அபிப்பிராயமே சொல்லாது இப்படி இருந்ததை இலேசாக நினைத்துப் பார்த்தாள். கோவிலடிப்பக்கம் ஒருமுறை போய்விட்டு வரத்தான் அவள் மனம் விரும்பியது. சின்னஞ் சிறிசுகள் கோவிலடியில் வைக்கும் ஆரவாரம் அவள் காதுகளைக் குடையும்போது அவளால் சும்மா இருக்கவே முடியவில்லை. அவளுக்குச் சிநேகிதி என்று ஊரில் இருப்பது ஒரே ஒருத்தியான சிசிலியா தான்.

“ஏனடி நீ வரேல்லையாடி?” என்று கேட்ட சிசிலியாவுக்கு, “நான் பிறவாலை வாறன் நீ போடி” என்றும்பதில் கூறினாளே தவிர, அதற்குமேல் இதுபற்றி அவள் எதுவுமே பேசவில்லை. எப்படியும் அம்மாவிடம் கேட்டுக்கொண்டு கோவிலடிக்குப் போய்வரத்தான் அவள் துடித்தாள். ஆனால், அம்மாவின் முகத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து தனது எழுச்சியை நழுவவிட்டுக்கொண்டேவந்து கடைசியில் அம்மாளை அவள் கேட்டேவிட்டாள்.

“கொப்பர் வந்தாப்போலை கேட்டுக்கொண்டு போ” என்று வறோணிக்கா சொன்ன பதில் அவளை ஏங்க வைத்து விட்டது.

இதுநாள்வரை சொர்ணத்திற்கில்லாத விருப்பு வெறுப்பு எதுவும் வறோணிக்காவுக்கு வந்ததில்லை. சொர்ணம் சிரித்தபொழுதெல்லாம் வறோணிக்காவுக்கும் சிரிக்க

வரும். சொர்ணம் மனம் குன்றும் பொழுதெல்லாம்
வறேணிக்காவின் மனமும் குன்றும்.

சொர்ணத்திற்கு தூக்கம் வந்தால்தான் வறேணிக்கா
வுக்கும் தூக்கம் வரும். அத்தனை தூரத்திற்கு தனது மாமி
சத்தின் பங்காகவே அவளை வைத்துக்கொண்டாள். இந்
தப் பதினைந்து ஆண்டு காலமும் செத்துப்போய்விட்ட
அவள் தாயாரை அவள் எதற்காக்கவேண்டும் நினைத்து
விடக்கூடாதென்றும், தன்னை சிற்றன்னை என்றும் சொல்லி
விடக்கூடாதென்றும் தனக்குள் ஒரு கொள்கையை வைத்
துக்கொண்டு வறேணிக்கா நடந்துகொண்டாள். ஊரில்
இப்படிச் சிற்றன்னைகள் இருந்திருக்கவே முடியாது. அன்று
கோவில் விருந்தில் ஏற்பட்ட கலவரத்தின்பின் முத்துராச
னின் வீடு தேடிச் சென்று, சொர்ணத்தை அள்ளி
எடுத்து அணைத்து அவள் மனதில் எடுத்துக்கொண்டதே
ஒரு சபதம்!

இரவு, முத்துராசன் தாக்கப்பட்ட தினம், விழுந்தை
யில் குவிக்கப்பட்டுக் கிடந்த வலைப் பொதிக்குள் முகத்
தைப் புதைத்துக்கொண்டு விம்மி விம்மி அழுதாளே, அந்த
அழுகை! இவைகளால் ஏற்பட்டுப்போன பந்தத்தை ஒரு
ஒப்பாசாரமென்றே சம்பிரதாயபூர்வமானதென்றே
அவள் மனது கருதியிருக்கவில்லை.

இந்தப் பதினைந்து வருடத்திலும் முத்துராசனுக்கும்
அவளுக்கும், அவள் உதிரத்திலிருந்து ஒரு உயிர்க்கரு
பிறக்கவில்லை. அதை அவள் விரும்பியதாகவும் இல்லை.
சொர்ணம் என்ற ஒரு த்தி போ தா தா அவ
ளுக்கு! தொட்டு, உணர்ந்து அனுபவிக்கக்கூடிய சகல சூப
போகங்களையும்விட சொர்ணத்தையே கண்களாகக் கருதி
வந்த அவள், இன்று சொர்ணத்தின் மனது கோணும்
படியாக, முத்துராசனைக் கேட்டுவிட்டுத்தான் விருந்து
வைபவத்திற்குப் போகவேண்டும் என்கிறாளே! இதுவரை
தந்தையான முத்துராசனைக் கேட்டுவிட்டுத்தான் சொர்
ணம் எதையும் செய்ததில்லையே!

“கொப்பரைக் கேட்டுக்கொண்டு போ!” என்று வரேணிக்கா சொன்னதும் அதன் சமையைத் தாங்கமுடியாது தலையைத் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டு வீட்டுக்குள் ஓடி, பாயில் குப்புற விழுந்து விம்மிக்கொண்டிருந்தாள் சொர்ணம்.

விருந்திற்கான ஆயத்த மணி மூன்றாவது தடவையும் கேட்டது.

இந்தக் கடைசி வேளையிலேனும் ஒருதடவை போய் விட்டு வந்தாலென்ன என்று சொர்ணம் ஏங்கினாள்.

“புள்ளை வரேணிக்கா, தேத்தண்ணிதரவா போராய்” என்று கேட்டுக்கொண்டே சந்தியாக்கிழவன் வந்தான்.

“ஏனணை அப்பு, நீ விருந்துக்குப் போராயா?” என்று வரேணிக்கா இப்பவாவது கேட்டிருக்கலாம். அவள் கேட்கவில்லை. தந்தைக்குப் பதில் கொடுக்காமலேயே அவள் அடுக்களைக்குள் சென்றாள்!

சந்தியாக்கிழவன் தலைக்கு முண்டு கொடுத்துக் கொண்டு திண்ணைக் குந்தோடு சாய்ந்துபோய்ச் சிறிது நேரம் இருந்தான்.

வரேணிக்கா தேநீர்க் கோப்பையை அவன்முன் வைத்து நகர்த்திவிட்டாள்.

மெதுவாக அதை எடுத்து ஒருதடவை உறிஞ்சிவிட்டு “ஏனடி புள்ளை இப்பிடிச் சீனி போட்டணி?” என்று கேட்டு முகத்தைச் சுண்ட வைத்துக்கொண்டே குடித்தான் கிழவன்.

தேநீர் சூடாகவே இருந்தது.

இருட்டிக்கொண்டிருந்தது.

அப்போது ஊமை அலஸ் வெளிப்படலையைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்தான்.

அவன் கையில் ஒரு அலுமினியச் சட்டி இருந்தது!

அவன் நேராக கோவிலில் இருந்து வருகிறான்.

அந்தச் சட்டி நிறைய விருந்துச் சோறு இருந்தது.

சந்தியாக்கிழவனுக்கு முன்னால் வந்துநின்ற அலஸ், எதையெதையோ பேசினான் தனது பேச்சைச் சரியாகப் புரிய வைத்துவிடவேண்டுமென்பதற்காக அவன் சைகைகளும் செய்தான்! முதலாவது அவன் பேச்சு கேள்விக்குறியாகத்தானிருந்தது.

“ஏன் விருந்துக்குப் போகவில்லையப்பா?” என்று தான் கேட்டான்!

கிழவன் ஒன்றும் பேசவில்லை. மேலும் மேலும் அலஸ் ஏதேதோ கேட்டான். ஒன்றுமே புரியவில்லை. சட்டிக்குள் கையை வைத்து ஒருபிடி சோற்றையெடுத்துத் திரணையாக்கிக் கிழவனின் கையில் வைக்கப்போனான் ஊமை.

கிழவன் அவன் கையைத் தடுத்து, அதை வாங்க மறுத்துவிட்டான்.

ஊமை அலஸ் ஏமாற்றத்துடன் அடுக்களைப்பக்கம் தலையை நீட்டினான். அப்போது வரேணிக்கா வெளியே வந்தாள். கையிலிருந்த சோற்றுத் திரணையை வரேணிக்காவிடம் கொடுக்க அவன் முயன்றான். அவளும் அதை மறுக்கவே ஏமாற்றத்தினால் அவன் முகம் சுண்டிப்போய் விட்டது.

தனது பாஷையில் அவன் திட்டித் தீர்த்தானா? அல்லது வானத்தையும் பூமியையும் பார்த்து, இது கடவுளின் விருந்து என்றுதான் அவன் கூறமுற்பட்டானா?

சொர்ணம் வாயிற்படிக்குள் வந்தாள்.

ஊமை அவள் முகத்தையே பரிதாபமாகப் பார்த்த படி நின்றான்.

அவன் முகம் கெஞ்சுவதுபோலிருந்தது. தனது ஆசையை அவளாவது பூர்த்திசெய்ய மாட்டாளா என்று ஏங்குவது போலவும் இருந்தது.

அவளை நிதானித்துப் பார்த்தபடியே தனது இடக் கரத்தை எடுத்து நெற்றியில் சிலுவை அடையாளமிட்டு விட்டு, மறுகரத்திலிருந்த சோற்றுத் திரணையை மேலும் மேலும் உருண்டையாக்கிக் கொண்டிருந்தான். சொர்ணம்

திகைத்துப்போய் நின்றாள். தாயானவளும், பேரனுவனும் வாங்க மறுத்ததை அவள் உணர்ந்துகொண்டாள். இந்த உருண்டையை அவள் வாங்குவதா? விடுவதா?

சணவேளைதான் அவள் யோசித்தாள்.

அவளின் கரங்கள் ஊமை அலலை நோக்கி நீண்டன.

9.

இரண்டே இரண்டு நாட்கள் வந்துபோன சூரவளியின் தாக்கம் தீர்ந்துபோக மாதங்கள் பல சென்றுவிட்டன. கடல்தாயின் பெருவயிற்றின்மேல் படுக்க வைத்திருந்த வலைகள் யாவையும் சூரவளி விழுங்கிவிட்டது. இந்தத் தாக்கத்திற்கு உட்பட்டவர்களுக்கு அரசாங்கத்தின் உதவி சிறிதளவுதான் கிடைத்தது. இந்தச் சிறு உதவியை வைத்துக்கொண்டு ஒரு களங்கண்டிக்கான அடுக்குகளைச் சேகரித்துவிட முடியாதென்பது சந்தியாக் கிழவனுக்கு நன்கு தெரியும். ஆனாலும், அவனால் செய்யக்கூடியதாக எதுவுமில்லை. அரசாங்கத்துடன் வாதாடுவதற்கான ஏதுக்களும் இருக்கவில்லை. ஏனெனில் சூரவளிக்கு முன்பு வந்துவிட்டுப் போன தேர்தலில் சந்தியாக்கிழவனின் தலைமையில்தான் ஊரே திரண்டு ஒருவனுக்கு வாக்களித்திருந்தது. வாக்குப் பலத்தால் தங்கள் வாழ்க்கையின் மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியுமென்று அவர்கள் விசுவாசமாக நம்பினர். அவர்கள் நம்பிக்கை வீண்போயிற்று.

ஊரில் மறுபடியும் செந்தழிப்பு வந்துசேர ஆறுமாதங்கள் பிடித்தன. இந்த நிலைமை வந்தபோதுதான் சந்தியாக்கிழவன் தன்னையும் ஊரையும்பற்றிச் சிந்திக்க முற்பட்டான்.

ஊரில் பணக்காரனென்று பேரெடுத்த தேவசகாயம் சம்மாட்டியிடம் கடன்வாங்கிச் சென்றவர்களிடமெல்லாம் நிபந்தனைகள் வைத்து, கையொப்பங்கள் வாங்கி ஈடுகளைப் பெற்றுக்கொண்டுதான் தேவசகாயம் சம்மாட்டியார் உதவிகளைச் செய்தார்.

இதனால் சந்தியாக்கிழவன் மிகவும் சினமடைந்திருந்தான். சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி சம்மாட்டி தேவசகாயம் ஏழை எளியவர்களின் இரத்தத்தை உறிஞ்சுவதைக் கண்டு, சந்தியாக்கிழவன் சினமடைந்தானாயினும் இதைத் தடுத்துநிறுத்த அவனால் முடியவில்லை. ஏன் மருமகன் முத்துராசனைக்கூடத் தடுத்துவிட முடியவில்லையே!

நோட்டு எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு முத்துராசன் ஆயிரத்து ஐநூறு ரூபா பெற்றுக்கொண்டபோது சந்தியாக்கிழவன் வீட்டில் ஒரு கலவரத்தையே கிளப்பிவிட்டான். முத்துராசனின் புதிய வலை கடலில் இறக்கப்பட்டபோது சந்தியாக்கிழவன் போகவே இல்லை. மகனும் பேத்தியும் எத்தனையோ விதத்தில் சொல்லிப் பார்த்தனர். அவன் பிடிவாதமாக மறுத்தேவிட்டான். குடும்பத்தில் ஒரு காரியமேனும் சந்தியாக்கிழவனுக்கு மாறாக—அவன் ஆசீர்வதிக் காமல் எப்போதுமே நடந்ததில்லை.

ஓலைப்பிட்டிக்குப் பக்கமாயுள்ள சம்புப்பாட்டின் களத்தோடு மருவிய ஓடைப் பதிவில் வலையைப் புதைத்து விட்டு ஊமை அலகம் முத்துராசனும் வந்து சேர்ந்த போது சந்தியாக்கிழவன் வீட்டில் இல்லை, வரேணிக்கா முட்டைக் கோப்பி கொண்டுவந்து முத்துராசனுக்கும் அலகக்கும் கொடுத்தான்.

“கொப்பர் என்னவாம் வரேணிக்கா? இந்த வயதிலேயும் கிழவன் ரோசமெல்லே பாராட்டுது” என்று முத்துராசன் வரேணிக்காவைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“அது நெடுக இப்பிடித்தானேயே. அதின்ரை கோவமும் கொஞ்சம் ஆறட்டன்” என்று வரேணிக்கா சமாளித்துக்கொண்டான்.

திண்ணை மூலையில் குவிக்கப்பட்டிருந்த பழைய வலைக் குவியலில் சாய்ந்துகிடந்த அலஸ், வரேணிக்காவிடம் தனது பாஷையில் ஏதோ கேட்டான்? அது சந்தியாக்கிழ வன் எங்கே? என்ற கேள்வியாகத்தானிருந்தது. “எங்கே எண்டு தெரியேல்லை” என்று அபிநயத்தால் பதில் சொன்னான் வரேணிக்கா.

“இந்தக் கிழவன் நெடுக இப்பிடித்தான்” என்ற பாவனையில் கிழவனின் பிடிவாதத்தை நிரூபிக்க முன்பு ஒருதடவை மண்டைதீவு வலைப்பாட்டில் வலைபாய்ந்த போது கிழவனுக்கும் தனக்கும் நடந்த வலைப்புதையல் வழிமுறைத் தகராறை நிலத்திலே கீறி, விரல்களை மடக்கி நீட்டி பல்வேறுபட்ட அபிநயங்களுடன் அலஸ் விளக்கிக் கொண்டிருந்தான். இந்த விரிவுரையை வரேணிக்கா வுடன் சொர்ணமும் சேர்ந்து இரசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

இதெல்லாம் முத்துராசனுக்கு அலுப்பைக் கொடுத்தது. மடிப்பெட்டிக்குள் இருந்த வெற்றிலையைக் கொடுப்புக்குள் அடைந்து, சுண்ணாம்பை விரலில் எடுத்து, பல்லில் உரசிக்கொண்டு அவன் வெளியே கிளம்பினான். அவன் எங்கே போகிறான்? ஏன் போகிறான் என்று வரேணிக்கா கேட்கவேண்டியதில்லை. அவன் நேராகவே கொய்யாத்தோட்டம் கள்ளுக் கொட்டிலுக்குப் போவான். தொடர்ந்தாப்போல் மூன்று போத்தல் தென்னங்கள்னை வயிறுமுட்டும்வரை குடிப்பான். நேராகவே கடற்கரைப் பக்கத்திலுள்ள சந்தைக் கட்டிடத்திற்கு முன்னாலுள்ள மர நிழலுக்கு வருவான். தோளில் துண்டை உதறிப்போட்டு, கண்களை மூடிக்கொண்டு காற்றின் சரசத்தில் மூழ்கிக் கிடப்பான். இரண்டு மணிக்கெல்லாம் கண்களைத் திறப்பான். வரேணிக்காவிடம் ஓடோடி வருவான். வரேணிக்கா உணவு கொடுப்பான். அப்புறம் விழுந்தையில் படுப்பான். சரியாகப் பட்டிக் காவலுக்குப் போகும் நேரத்தில் அலஸ் வந்து அவனை அருட்டிவிடுவான். இதுதான் அவனின் நாளாந்த நடைமுறையாகும்.

முத்துராசன் போய்விட்டபின்பு அலஸ் சற்றுவேளை வரேணிக்காவுடனும், சொர்ணத்துடனும் தனது பாஷையில் உரையாடிவிட்டுப் புறப்பட்டபோது மணி பதினொன்றுக்கு மேலாகிவிட்டது.

மத்தியானம் அவனைச் சாப்பிடவரும்படி வரேணிக்கா கேட்டாள். வரேணிக்காவின் கேள்விக்கு அவன், "பாவம் பேத்தி காத்துக்கிடக்கும்" என்று பாவனையில் காட்டி விட்டு, வரேணிக்காவின் பதிலுக்கு மட்டுமல்ல, சொர்ணத்தின் பதிலுக்காகவும் காத்திருந்தான்.

"கட்டாயம் சாப்பிட வரவேணும்" என்று சொர்ணம் நயனபாஷையில் வேண்டினான். அதைத் தடுத்து மீறிப் போக அலசால் முடியவில்லை. ஆனாலும் அவன் எதுவும் பதில் கொடுக்காமல் எழுந்துபோய்விட்டான்.

சொர்ணத்திற்கு இது சிறு ஏமாற்றமாகத்தான் இருந்திருக்க வேண்டும்! முகத்தை ஒருவிதமாகக் கோணியைத் துக்கொண்டு அவள் அடுக்களைப் பக்கம் போய்விட்டாள்.

இன்று அவளுக்கு மனது ஒருவிதமாக இருந்தது.

அலஸ் தன்னை வேண்டுமென்று அவமதித்துவிட்டுப் போய்விட்டதாகவே அவள் நினைத்துக்கொண்டாள்.

முத்துராசனுடன் அலஸ் வந்து சேர்ந்து பலவருடங்களாகிவிட்டன. இத்தனை வருடங்களில் வந்திருக்க முடியாத ஒருவகை உணர்வு அவள் மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது. வழமையில் அவனுடைய பரிதாபகரமான நிலைக்காக எழுந்துகொண்டிருந்த பச்சாத்தாப உணர்வுக்கும்ப்பால் ஏதோ ஒன்று தலைதூக்கி நிற்பதான நிலையின் வெளிப்பாடு அவளை ஆட்கொண்டிருந்தது.

"மகள் உனக்கேதும் சுகமில்லையா?" என்று வரேணிக்கா கேட்டபோது, சமாளித்துக்கொண்டு, "ஒண்டுமில்லையம்மா" என்று சொர்ணம் பதில் சொன்னான்.

பக்கத்துக் கடைக்கு சமையல் சாமான் வாங்குவதற்காக வரேணிக்கா சென்றாள். போகும்போது, "மகள், கொப்பர் வரப்போறார். கஞ்சியை வடித்துவிட்டு, சரக்கை

அரைக்கவா போராய்?" என்று கட்டளை போட்டுவிட்டுச் சென்றாள். இது ஒரு புதுமாதிரியான கட்டளை. ஊருக்குள் மரபு வழிவந்த கட்டளை!

"அதை எடு" என்று கட்டளை இடுவதற்குப் பதில் "அதை எடுக்கவா போராய்?" என்று கூறுவார்கள். ஒன்றைச் செய்யும்படி கட்டளை போடும்போது, "செய்யவா போராய்?" என்றுதான் சொல்வார்கள். வழிவழி வந்த இந்தக் கட்டளையைப் போட்டுவிட்டு வரேணிக்கா வெளியே போனதும் சொர்ணம் கஞ்சியை வடிப்பதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டாள்!

வரேணிக்கா கடைப்படியை அடைந்திருக்க மாட்டாள். அதற்கிடையில் சொர்ணத்தின் அவலக்குரல் பீறிட்டு வந்தது.

வரேணிக்கா விழுந்தடித்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு ஓடினாள்.

சொர்ணம் கால்களைச் சீலையால் மூடிப் பிடித்தபடி துடிதுடித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

"மகள்" என்று குரல் வைத்துக்கொண்டே ஓடிவந்த வரேணிக்கா சணவேளைக்குள் துடிதுடித்துப் போய்விட்டாள்.

சொர்ணம் வரேணிக்காவைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு கதறினாள்.

10.

கோவிலின் நடுப் பகல் மணி அடித்து ஓய்ந்த போது அலஸ் வந்தான். அப்போது வீட்டுக்குள் நான்கைந்து பெண்கள் கூடி இருந்தனர். இதைக் கண்டதும் அவன் திடுக்குற்றுப் போய்விட்டான்.

சொர்ணம் முனகிக்கொண்டிருந்தான். அந்த முனகல் இவனுக்குக் கேட்கவில்லை. ஆனாலும் ஏதோ ஒன்று நடந்து விட்டதாக உணர்ந்துகொண்டான். சற்றுக் கூச்சத் துடன் அவன் சொர்ணத்துக்குச் சமீபமாக வந்தான்.

சொர்ணத்தின் இடது காலில் மை ஊற்றப்பட்டிருந்தது.

“நல்லவேளை; சுடுகஞ்சி நிலத்திலே ஊத்திண்டு கொஞ்சந்தான் கால்லை தெறிச்சிருக்கு” என்று ஒருத்தி ஆறுதல் பட்டுக்கொண்டாள்.

அலசுக்கு எல்லாமே விளங்கிவிட்டது. மூலையோடு கிடந்த பழம் வலைப் பொதிக்குமேல் இருந்து அவன் சொர்ணத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் கண்களில் நீர் முட்டி நின்றது.

சற்று வேளைக்குப்பின் முத்துராசன் வந்தான். அவனுக்கு வந்த ஆத்திரத்தில் அவன் வறோணிக்காமேல் பாய்ந்திருப்பான். அதற்கிடையில் சொர்ணம் எழுந்திருந்து, தனக்கு அப்படிப் பெரிதாக ஒன்றும் நடந்துவிடவில்லை என்பதைக் காட்டிக்கொண்டான்.

முத்துராசனுக்கு மட்டுமல்ல, அலசுக்கும் இது நிம்மதியையும் ஆறுதலையும் தந்தது.

முத்துராசன் சொர்ணத்தின் காலை மெதுவாகத் தடவிப் பார்த்தான். சிறிய அளவில் இரண்டொரு கொப்புளங்கள் மட்டும் தெரிந்தன. “சும்மா ஏண்டாப்பிலே வேலையனைச் செய்யிறது” என்று அவளை இலேசாகக் கடிந்துகொண்டான்.

சற்று வேளைக்குப்பின் குசலம் விசாரிக்க வந்தவர்கள் ஒவ்வொருவராகப் போய்விட்டனர்.

முத்துராசனுக்கு வறோணிக்கா உணவு பரிமாற முற்பட்டபோது, அலசைப்பற்றிய நினைவு அவளுக்கு வந்தது. வெளியே இருந்த அலசை அழைக்கவந்தபோது, அலஸ் சொர்ணத்தின் காலுக்கு கோழி இறகால் மை தடவிக் கொண்டிருந்தான்.

வறேணிக்கா அடுக்களையிலிருந்து வெளியே வந்தஓசை கேட்டு, சொர்ணம் தன் காலை இழுத்துச் சீலையால் மூடிக்கொண்டதை வறேணிக்காவின் கண்கள் கண்டன. ஆனாலும் அவள் எந்தவித நிலைக் குலைவுமின்றி அலசைச் சாப்பிடுவதற்காக அழைத்துச் சென்றாள்.

“மகள், அது ஒண்டும் செய்யாது மகள்! நீயுங்கையோடை சோத்தைத் தின்னவா போராய் மகள்” என்று வறேணிக்கா சொர்ணத்தையும் அடுக்களைக்குள்ளே இருந்து அழைத்தாள். அந்த அழைப்புக்கு எந்தவித பதிலும் சொல்லாமல் சொர்ணமும் அடுக்களைக்குள் சென்றாள்.

“என்ன மகள் செய்யுது?” என்று முத்துராசன் கேட்டான்.

“ஒண்டுஞ் செய்யயில்லை அப்பு” என்று பதில் சொல்லிவிட்டு, சொர்ணம் வறேணிக்காவின் பக்கமாக அமரப்போனபோது, தான் வைத்துக்கொண்டிருந்த திருகுவலைப் பிடியை எடுத்து சொர்ணத்திடம் கொடுத்தான் அலஸ்.

வெளியே அலசின் பேத்திக் கிழவியானவளின் குரல் கேட்டது.

“எடி பிள்ளை, என்றை ஊமை உங்கை வந்தவனே பிள்ளை? அவன் இன்னுஞ் சாப்பிடவரேல்லே!” என்று கேட்டுக்கொண்டே கிழவி வந்தாள்.

“ஓமெனை பேத்தி, இஞ்சைதானெனை பொடியன் இருக்கு. இன்டைக்கு எங்களுட்டைச் சாப்பிடுகதெனை” என்று வறேணிக்கா பதில் சொல்லவே, கிழவி திண்ணையில் இருந்து மேல்முச்சு கீழ்முச்சு வாங்கினாள்.

அலஸ் சற்று பயந்த நிலையில் அடுக்களை மட்டைவரிச்சுக்கூடாக வெளியே பார்த்துவிட்டு, சொர்ணத்தின் முகத்தையும் ஒருதடவை பார்த்துக்கொண்டான். அதைக்கவனித்துவிட்ட வறேணிக்கா, “அதுவும் பாவக் கிழவி! பேரன் சாப்பிடாட்டி அதுக்கும் துடிக்காதே! அதுதான்

தேடி வந்திட்டுது! நீ ஆறுதலாய்த் தின் தம்பி'' என்று கூறிக்கொண்டே மேலும் ஒரு அகப்பை சோற்றை அல சுக்கு வைத்தாள்! அலஸ் அதைக் கையால் தடுத்துப் பார்த்தாள். அதற்கிடையில் சோற்றை வைத்துவிட்டு, கருவாட்டுப் பொரியல் ஒன்றையும் அதற்குமேல் வைத்து விட்டாள் வரேணிக்கா. இதைப் பார்த்துவிட்டு சொர்ணம் 'கிளிக்' கென்று சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்போடு அவள் கன்னங்களும் சிவந்து வந்தன.

வெளியே செருமல் சத்தம் கேட்டது.

இந்தச் செருமல் சொர்ணத்தை எச்சரிப்பதுபோல் இருந்தது.

''அப்பு வாரூர், கெதியாத் திண்டிட்டு, அவரைச் சாப்பிடக் கேள் மகள். நாங்க கேட்டா அது திங்காது'' என்று வரேணிக்கா சொன்னாள்.

''ஆரிதிலை இருக்கிறது? எடி நீயே!'' என்று கேட்டபடி வந்த சந்தியாக்கிழவன், கிழவிக்குப் பக்கமாக உட்கார்ந்து கையிலிருந்த மால் தடியை அப்பால் வைத்தான்.

''ஓமோ மெடாப்பா, என்றை ஊமை சாப்பிட வரேல்லை. அதுதான் பார்க்க வந்தன்'' என்று கிழவி பதில் சொன்னாள்.

''எடி பிள்ளை, இஞ்சை இவள் பாவி பேரனைத் தேடி வந்திருக்கிறாள். ஊமை இஞ்சாலை வந்தவனேயெடி?'' என்று சந்தியாக்கிழவன் அடுக்களைப் பக்கம் தலையைச் சாய்த்துக்கொண்டே கேட்டான்.

''பொடியன் இஞ்சை சாப்பிட்டுக் கொண்டெல் லேனை இருக்கு'' என்று தகப்பனுக்குப் பதில் கூறிவிட்டு, அப்புவின்றை சோத்தையும் தண்ணீரையும் எடுத்துக் கொண்டுபோய்த் திண்ணையில் வைக்கும்படி வரேணிக்கா சைகைமூலம் சொர்ணத்திற்குக் கூறினாள்.

சொர்ணம் ஒரு கோப்பை சோற்றையும் தண்ணீர்ச் செம்பையும் எடுத்து வந்து பேரனுக்கு முன்னால் வைத்

தாள். அப்போதுதான் சொர்ணம் நொண்டிக்கொண்டு வருவதைக் கண்டுவிட்ட சந்தியாக்கிழவன் “உதென்னமகள் கால்லை” என்று அங்கலாய்த்தான்.

“அது ஒண்டுமில்லை அப்பா. சுடுகஞ்சி கொஞ்சம் தெறிச்சுப்போட்டுது” என்று சொர்ணம் சாதாரணமாகவே பதில் சொன்னான்.

“உன்ரை ஏண்டாப்புக்கு இப்பிடித்தான் வருமெண்டு நான் நினைச்சனான்” என்று சந்தியாக்கிழவன் மிகவும் மிதுருவாகப் பேத்தியைக் கண்டித்துக் கொண்டான்.

11.

மை மலானபோது அலஸ் மறுபடியும் முத்துராசன் வீட்டுக்கு வந்தான். அந்த வேளை சொர்ணம் மட்டும் வீட்டில் தனித்திருந்தான்.

“கால் எப்பிடி சுகமாயிட்டுதா?” என்ற பாவனையில் அவன் சொர்ணத்தை வினவினான்.

“இன்னும் வலித்துக்கொண்டுதானிருக்கு” என்று சொர்ணம் அலசின் பாஷையிலேயே பதில் கூறினான்.

அவளின் பதில் அலசுக்குத் திருப்தியானதாக இல்லை. வலக்காலை நீட்டியபடி விரிந்தையிலிருந்து இலாம்புச்சிமிலியைத் துடைத்துக்கொண்டிருந்த சொர்ணத்தின் காலைத் தொட்டு, கஞ்சி பட்டுக் கொப்பளமாகி இருந்த பகுதிகளை மிருதுவாகத் தடவிப் பார்த்தான். சொர்ணம் எந்த உணர்ச்சிக்கும் ஆட்படாமல் வலிக்கும் இடங்களைக் குறிப்புக் காட்டினான்.

அவள் குறிப்பிட்ட இடங்களை அவன் ஊதிவிட்டான்.

இது அவளுக்கு சற்று இதமாக இருந்திருக்க வேண்டும். மீண்டும் ஊதிவிடும்படி அவள் அலசை வேண்டினாள்.

“ஆர் மகள் வந்திருக்கிறது. ஊமையோ?” என்று கேட்டுக்கொண்டே வரேணிக்கா வந்தாள்.

“ஓமெணை, அதுதான் வந்திருக்கு” என்று பதில் கூறி விட்டு, அலசை மீண்டும் ஊதிவிடும்படி சொர்ணம் கேட்டாள். இப்போது இப்படிக்கேட்க அவள் வெட்கப்படவில்லை.

“கொப்பர் வந்திடப் போறார். கட்டுச் சோறு கட்டினியே மகள்?” என்று வரேணிக்கா பட்டிக் காவலுக்குப்போகும் முத்துராசனுக்கு கட்டுச் சோறு கட்டும் வழக்கத்தை நினைவுபடுத்தினாள். “நீ கட்டுச் சோறு கட்டி வந்தனியே?” என்று அவள் அலசைப் பார்த்து கையால் வினவினாள்.

அலஸ் மிகவும் அவதிப்பட்டுக்கொண்டு எழுந்துநின்ற அன்று சாயந்தரம் வீட்டில் நடந்த ஒரு அல்லோல கல்லோலத்தை சாங்கோ பாங்கமாக விளங்கப்படுத்தினாள்—

நல்ல சினைப்பிடித்த நண்டுக் கறியையும் சோத்தையும் சமைத்து வைத்துவிட்டு பேத்திக் கிழவி வெளியே சென்றுவிட, அடுத்தவீட்டு நாய் வந்து சகலதையும் தின்றுவிட்டதுடன் பாணை சட்டிகளையும் உருட்டி உடைத்து விட்டுச் சென்றுவிட்ட கதையைச் சொல்லி விளங்க வைத்தான்—

சொர்ணத்தின் முகத்தில் சிரிப்பு, பச்சாதாபம் ஆகிய உணர்ச்சிகள் நெளிந்தோடிச் சென்றன. அகலத் திறந்த கண்களை இமைகள் வெட்டிவிடவில்லை. அவள் விழிகள் அப்படியே ஊமை அலசை விழுங்கி நின்றன. அலசின் கதையின் முடிவில் அவள் கண்களை மூடிக்கொண்ட போது வெட்டுண்ட கண்ணீர்த் துளிகள் நெஞ்சின் இரு புறங்களிலும் பாய்ந்தன.

வரேணிக்கா அடுக்களைக்குள் போய்விட்டாள்.

அலஸ் அப்படியே நின்றான். வெகு நேரமாகியும் அவன் அப்படியே நின்றான்.

சொர்ணத்தின் முகம் தரையை நோக்கிக் கவிழ்ந்திருந்தது. வெகுநேரம் இருந்தது.

அவள் கரம் பக்கத்து ஓலைத் தட்டியின் பின்னல் ஓரத்தைத் தட்டித் தட்டி நாதம் எழுப்பிக்கொண்டிருந்தது.

“ஏன் அழுகிறாய்?” என்ற கேள்வியை அலஸ் தன் பாஷையில் கேட்டான்.

சொர்ணத்தால் இதற்குப் பதில்கூற முடியவில்லை.

முகத்தை மறுபக்கமாகத் திருப்பி அவள் துவண்டு போய் இருந்தாள்.

“ஏன் அழுகிறாய்? என்ன உடம்புக்கு?” என்று மேலும் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டான்.

சொர்ணம் சற்று நகர்ந்து மறுபக்கம் திரும்பி உட்கார்ந்துகொண்டாள்.

“ஏன் அழுகிறாய்? என்ன உடம்புக்கு? கால் வலியாக இருக்கா?” என்று அலஸ் மேலும் ஒரு கேள்வியை அடுக்கினான்.

இதற்குமேல் சொர்ணத்தால் அங்கிருக்க முடியவில்லை. படக்கென எழுந்து, தட்டிப் படலையைத் திறந்துகொண்டு அவள் வீட்டுக்குள் போய்விட்டாள்.

அலஸ் பதறிப்போய்விட்டான். “தான் [கேட்கக் கூடாததைக் கேட்டுவிட்டேனோ?” என்ற ஐயப்பாடும், “பாவம், அவளுக்கு வலியாக இருக்கிறதோ” என்ற பச்சாதாப உணர்ச்சியும் மனதுக்குள்ளே போராடிக்கொண்டிருந்தன.

“அலஸ், நீயும் வந்திட்டியா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே முத்துராசன் வந்தான்.

சொர்ணத்தால் வீட்டுச் செல்லப்பட்ட சிமிலியை எடுத்து லாம்புக் கம்பிக்குள் செருகியவாறே “ஓமோம்” என்று அவனுக்குப் பதிலும் சொன்னான் அலஸ்.

வரேணிக்கா முத்தராசனுக்கும், அவசக்குமாக இரு தூக்குச் சட்டிகளில் சாதம் எடுத்து வந்தாள்.

சற்று வேளைக்குப்பின் முற்றத்தில் தெர்ங்க விடப்பட்டிருந்த கடிப்பு வலையைத் தடியோடு சுற்றி, அதன் முன்னுக்கும் பின்னுக்குமாக 'பறி' என்ற கூடைகளை மாட்டிக்கொண்டு முத்தராசன் புறப்பட்டு விட்டான்.

தந்தையின் சாப்பாட்டுச் சட்டியை எப்போதும் சொர்ணம்தான் பறிக்குள் வைப்பது வழக்கம். சொர்ணத்தின் அறிவறிந்த காலம்முதல் இந்த வழக்கம் இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. அதன்படி முத்தராசன் சொர்ணத்தை எதிர்பார்த்தான். சொர்ணம் இன்னும் வந்த பாடில்லே.

“மகள்” என்று முத்தராசன் அழைத்தான். பதில் கிடைக்கவில்லை. முத்தராசன் வரேணிக்காவின் முகத்தைப் பார்த்தான். அவனுடைய பார்வையைப் புரிந்து கொண்ட வரேணிக்கா, “அதுக்குக் கால் வலிக்குதாகும். அது போய்ப் படுத்திட்டுது” என்று கூறிக்கொண்டே தூக்குச்சட்டிகளை எடுத்துப் பறிக்குள் வைத்தாள்.

முத்தராசன் எதை நினைத்துக்கொண்டானோ, கடிப்பு வலையையும் பறிகளையும் தோளில் வைத்துக்கொண்டு வெளியே நடந்துகொண்டிருந்தான்.

சவள் பலகையையும், மரக்கோல்களையும் எடுத்து தோளில் சாத்திக்கொண்டே அலஸ் அவனுக்குப் பின்னால் நடந்தான்.

12.

மாலை வெள்ளியின் மசியமயமான ஒளி மங்கிப் போவதற்கிடையில், அலசும் முத்துராசனும் உணவருந்தி விட்டனர்.

கடிப்பு வலையைத் தலைக்குப் போட்டுக்கொண்டு முத்து ராசன் உறங்கிப்போய்விட்டான். உணவருந்தியதும் அவனுக்கு உடனேயே தூக்கம் வந்துவிடும்.

சுரூ மீன் வெள்ளி மதியத்திற்கு வரும்வரை அலஸ் பட்டிக் காவலுக்கு இருக்கவேண்டும்! கடலில் புதைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் வலையைத் திருடர்கள் எடுத்துச் செல்லாமல் கண் விழித்துக் காத்திருக்க வேண்டும்!

பல தடவைகளில் திருடர்கள் பட்டிவலையைக் களவாடிச் சென்றிருக்கிறார்கள். சில தடவைகளில் வேலி வலையை யும் சேர்த்து அள்ளிச் சென்றிருக்கிறார்கள்.

அவர்கள் வரும்போது கடலில் எந்தச் சலனமுமே கேட்ப தில்லை. சிறு தோணியுடன் மிகவும் இலாவகமாக அவர்கள் ஊர்ந்து வருவார்கள். காவல் தோணியின் நங்கூரக் கயிற்றைத் துண்டித்துவிட்டார்களானால் காவல் தோணி சலனமின்றி, அசைந்தசைந்து நீரோட்டத் தோடு சேர்ந்துகொண்டு வெகுதூரம்போய்விடும். அதற்குப் பின், எந்தவிதப் பதட்டமுமின்றி, வலைகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அவர்கள் போய்விடுவார்கள். காவல் தோணிக்காரர்கள் ஒன்றோ பாதியிலோ கண் விழிக்கும் போது வலைகள் எதுவுமின்றி கடல் சூனியமாகக் கிடக்கும். அப்போதுதான் தோணி வலைப்பாட்டைவிட்டு வெகு தூரம் வந்துவிட்டதை அவர்களால் அறியமுடியும். வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு வலைப்பாட்டை நோக்கி அவர்கள் ஓடுவார்கள். அங்கேயும் சூனியமான கடலைத்தான் அவர்கள் காண்பார்கள்.

அலஸ் மிகவும் எச்சரிக்கையாகக் கடலின் முடிவுவரை பார்வையை வைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

வான நடு முகட்டின் வடபுறமாகப் பேரொளி காட்டி, கப்பல் போன்று நீண்டு நெடுத்து அணிவகுத்து நின்ற கப்பல் வெள்ளித் தொடரின் மென் ஒளியில் கடலின் மார்பு மின்னிக்கொண்டிருந்தது.

அலசின் நெஞ்சுக்குள்ளே ஆயிரம் எண்ணங்கள் முளை விட்டு, முளை விட்டு மடிந்துகொண்டிருந்தன.

சொர்ணத்தை அவன் நினைத்துப் பார்க்கிறான்.

சொர்ணத்தின் கண்களின் கடையிலே வழிந்து மார்புச் சட்டைமேல் குதித்த அந்தக் கண்ணீர்த் துளிகள் இப்போது அவன் கண்களோடு நிற்கின்றன.

“சொர்ணம் ஏன் அழுதாள்?” என்ற இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் காண அவள் நினைவு நெஞ்சைத் துளாவித் துளாவி வருகிறது.

நெடுமுரல் மீனொன்று தோணிக்குச் சமீபமாகப் பாய்ந்து பாய்ந்து கடலின் நெஞ்சை ஊடுருவிச் செல்கிறது.

இரண்டு கடற் புள்ளுக்கள், அந்த முரல் மீனுக்குப் பின்னால் மிதந்து தாழ்ந்து வேடிக்கை காட்டிக்கொண்டு இருளுக்குள் இருளாக வெகு தூரம்வரை சென்று மறைகின்றன.

அலசுக்கு வாய் புளிப்பாக இருந்தது.

மடிப்பெட்டியைத் திறந்து புகையிலைத் துண்டொன்றைக் கிள்ளி, அதைக் கீலமாக்கி, ஒரு சுருட்டை ஆக்கி, குச்சொன்றைக் கிழித்து அதைப் பற்றவைத்துக் கொண்டான். காற்று மயங்கிப் போய்க் கிடந்ததால் அது ஒரே முறையில் பற்றிக்கொண்டது.

நான்கு புகைகளை உந்திவரை இழுத்து விட்டபோது ஒருவித நிம்மதியாக இருந்தது. மேலெழுந்த புகையைப் பார்த்துவிட நிமிர்ந்த அவன் கண்கள் வானத்தைப் பார்த்தன. வானம் நிர்மலமாக இருந்தது. மறுபடியும் பார்

வையை மடக்கி வடபுறமாக அகல வீசினான். ஊரின் வெளிச்சங்கள் மின்மினியாகத் தெரிந்தன. அந்த மின் மினிகளின் நடுவிலே நீல நிறத்து மின்மினிகள் இரண்டு தன்னந்தனியாக உயர்ந்து நின்றன. அது கோவிலின் மொட்டைக் கோபுரங்கள் இரண்டினதும் மின்மினிகளாகும். கோவிலின் மொட்டைக் கோபுரங்களின் இடக் கோடியின் சிறு வீதியால் நாலு கவடுகள் வைத்துவிட்டால் மூன்றாவது வரும் குடிசைக்குள் சொர்ணம் இருக்கிறார்.

கால்வலியோடு சொர்ணம் சுருண்டு படுத்திருக்கும் காட்சி அலசின் கண்களுக்குத் தெரிகிறது—

சொர்ணம் தொடர்ந்து முன்குகிறார். - வேதனையால் துடிக்கிறார்—

-வறேணிக்கா அவளை ஆசுவாசப்படுத்துகிறார் - ஆனாலும் சொர்ணம் முனகிக்கொண்டே கஞ்சிபட்டுக் கொப்பளித்திருந்த இடங்களை ஊதிவிடும்படி கேட்கிறார்—

பாவாடையைச் சற்று நுகைத்துக் கொண்டே சொர்ணம் இருக்க, வறேணிக்காவல்ல வறேணிக்காவுக்காகத் தானே ஊதுவதுபோன்ற.....

சற்றுவேளை அந்த இதமான ஊதலுக்குக் காலைச் சரித்துச் சரித்துக்கொண்டிருந்த சொர்ணம் எதையோ நினைத்து, பாவாடையை இழுத்து கால்கள் முழுவதையும் மூடிக்கொண்டே அலசை வெருட்சியுடன் பார்க்கிறார். அவள் கண்களில் முட்டிநின்ற நீர் இமைகளால் வெட்டுண்டு மார்புச் சட்டை மேல்விழுந்து நனைத்துவிட.....

வேலிவலையோடு உரசி உரசி நகர்ந்துவந்து பட்டிவலைக்குள் புகுந்துவிட்ட பாரைமீனொன்று துள்ளிக் குதித்து, சிறகடித்து மரணத் துடிப்புத் துடிக்கிறது.

நினைபுத் தொடர் அறுந்து போக, அலஸ், கண்களைக் கூர்மையாக்கிக்கொண்டு பட்டிக்குள் புதைய வைக்கிறான்.

பாரைமீனின் மரணத் துடிப்புச் சிறிது சிறிதாக அடங்கிப்போக, அது தண்ணீரில் நில மட்டத்திற்குத் தாழ்ந்து

போகிறது. “அந்தப் பாரை மீன் ஐம்பது ரூபாவுக்காவது பெறும்” என்று அலஸ் எடைபோட்டுக்கொள்கிறான்.

புத்தம் புதியதான வலைக்குள் முதல் முதலாக இப்படி ஒரு மீன் பட்டுவிட்டது அலசுக்கு மிகவும் உற்சாகத்தைத் தந்தது. அது பாரை மீன்தானென்று அவன் இனங்கண்டு கொண்டான். அதுவும் அது கருங்கண்ணிப் பாரைதான் என்று அவனுடைய மனங் கூறியது. கருங் கண்ணிப் பாரை மீனின் சிறகடிப்பு அவனுக்குத் தெரியும். இந்தப் பதினைந்து வருடகாலக் கடல் அனுபவத்தில் இந்தக் கருங்கண்ணிப் பாரை மீனின் சிறகடிப்பை அவன் நன்கு புரிந்துவைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

கடல் வடு ஓடி, மீண்டு, பின் கடல் நுகைப்பெடுக்கும் போது இது பாடுகளை நோக்கி வருகிறது; எதையும் நின்று நிதானித்துச் செய்கிறது. தனக்கான வேட்டைகளைப் பிடிக்கும்போது மின்னல்போல வந்து இரை எடுத்துவிட்டு மின்னல்போலவே மறைந்துவிடுகிறது. எதிரிகள் வசம் சிக்கிவிட்டாலோ அதிலிருந்து மீண்டுகொள்ள உக்கிரகத்துடன், கடைசி மூச்சுவரை போராடுகிறது. இது தன்னந்தனியாக வருவதில்லை. பெருங் கூட்டத்துடனேயே வருகிறது. நிச்சயமாக அந்தக் கூட்டத்திற்கு ஒன்றே ஒன்றுதான் தலைமை தாங்கி வரும். இதன் வழிப்படியே கூட்டமும் வழி நடந்து கொள்ளும்.

இவைகளையெல்லாம் அறிந்துவைத்துக்கொண்டிருக்கும் அலஸ், தோணியின் ஆசனப் பலகையில் கையை ஊன்றி, தலையைப் பதியவைத்து, கடலின் அடிவயிற்றைப் பார்த்தான். பட்டிக்குள்ளான நீர் கலங்கிச் சிவத்திருந்தது.

ஒரு தடவை சந்தியாக் கிழவனுடன் அவன் வந்திருந்த போதும் இப்படித்தான் பட்டிவலை சிவந்து கலங்கிக் கிடந்தது.

இதே காலம்.

கிழவன் அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். அலசுக்கு அப்போது வயது பதினைந்திற்கு மேல் இருக்கவில்லை. பட்டிவலை கலங்கிக் கலங்கிச் சிவப்பாகியபோது, அவன் பயந்து

போய்சந்தியாக் கிழவனை அருட்டிவிட்டான். சந்தியாக் கிழவன் கண்விழித்துப் பார்த்தான்.

“எட பொடி கருங்கண்ணியடா பட்டிருக்கு; கூட்டமா வந்திருக்கு. கடிப்பு வலையை எடு” -என்று அவன் அலசைத் துரிதப்படுத்தினான்.

“மச்சம் மீளப்போகுது இறங்கடா இறங்கு” என்று கூறிவிட்டு கிழவன் பட்டிவலைக்குள் குதித்துவிட்டான். பட்டிக்குள் கடிப்பு வலையைப் போட்டு வளைத்து நிமித்திய போது “அப்பாடா எத்தனை கருங்கண்ணிப் பாரைகள்!”

வெற்றி முழக்கத்துடன் அவன் ஊமைக் குரலில் கத்திக் கொண்டே குதித்த குதிப்பு இப்போதும் அவன் மனதுடன் படிந்து நிற்கிறது.

இப்போது பட்டி வலைக்குள் கருங்கண்ணிப் பாரைகள் நிறைந்து நிற்பதாக அவன் மனதால் கண்டான். தோணியின் வலப்புற வங்கினால் ஓடிச்சென்று அவன் முத்துராசனை அருட்டினான். என்னவோ ஏதோவென்று முத்துராசன் பதறிக்கொண்டு எழுந்தான். அலசின் பாசையைப் புரிந்து கொண்டு பட்டிக்குள் கண்களைப் பாயவிட்டான். பட்டி செந் நிறமாகிக் கலங்கிக் கிடந்தது.

பாரைமீன் ஒன்று முன்பக்கத்தில் துள்ளிக் குதித்து சிறகடித்தது. மீன் கடலுக்குள் மீண்டும் போவதாக அவன் நினைத்தான். கடிப்பு வலையைப் பட்டிக்குள் தள்ளி விட்டு முத்துராசன் உள்ளே குதிப்பதன் முன் அலஸ் குறிப்பறிந்து முன்கூட்டியே குதித்துவிட்டான்.

அலஸ் வடகரைக்கும், முத்துராசன் தென்கரைக்குமாக நின்று கடிப்பு வலையைத் தாளப் பதித்து, கால் களால் நிலத்தோடு மருவி; மருவி, கால் பெருவிரல்களில் கடிப்பு வலையின் பெருங் கயிற்றை உறுதியாகக் சுற்றிக் கொண்டே மீன்கள் அப்பால் மீண்டுவிடாமல் நிதானமாக நிலத்தோடு உரசிக்கொண்டே இருவரும் தங்கள் தொழில் நுணுக்கத்தைக் காட்டினர்.

கடிப்பு வலை நிமிர்ந்து வரும்போது, அலஸ் தோணிக்குள் தாவி கடிப்பு வலையைத் தோணிக்குள் சாம்பி இழுத்தான். அவனால் தனித்து அதைச் செய்யவே முடியவில்லை. கடிப்பு மடியைச் சுருக்கி அலசின் கையில் கொடுத்துவிட்டு முத்துராசனும் தோணிக்குள் ஏறிவிட்டான். இருவருமாகச் சாம்பினர்.

“எடே தம்பி! கருங்கண்ணி பட்டிருக்கடா” என்று முத்துராசன் உற்சாகமாகக் கத்தினான். வெகு சிரமத்திற்குப்பால் கடிப்பு வலை தோணிக்குள் இழுக்கப்பட்டுவிட்டது.

அத்தனையும் கருங்கண்ணிப் பாரைகள்.

கடைசி வேளையிலும் அவைகள் தங்கள் உயிரைக் காத்துக்கொள்ளப் போராடின.

மடிக்குள் நிரம்பிநின்ற மீன்களைத் தோணிக்குள் கொட்டிவிட்டு வாயில் புறப்பட்டிக்குள் கடிப்பு வலையைப் போடவேண்டுமென அலஸ் தன் பாசையில் கூறினான். இதை முத்துராசனும் ஒத்துக்கொண்டு தலைவாயில் பட்டிக்குள் கடிப்பு வலையைப் போட்டுவிட்டு உள்ளே குதித்தான்.

மறுபடியும் ஒரு போராட்டம். பெருங்கதவால் மீண்டு விட முயலும் மீன்களை வளைத்து நடுப்பட்டிக்குள் சேர்க்க வேண்டும்! தலைவாயில் பட்டிக்குள்ளிருந்து மீன்கள் மீண்டு விடும் சந்தர்ப்பம் நிறைய இருந்தது. அலஸ் பெருவாயிலே மறைத்துக்கொண்டு மிக நுணுக்கமாகக் கடிப்பை வளைத்தான். இப்போதும் அவனுக்குத்தான் வெற்றி கிட்டியது.

மடிநிறைந்து வழிந்த மீன்கள், தோணிக்குள் கொட்டப்பட்ட போது அவைகள் பரந்து தோணி வங்குகளை அடித்தன.

முத்துராசன் களைத்துப்போய் விட்டான். அவனுக்கு மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்கியது. அலசுக்கு அப்படி எதுவும் ஏற்படவில்லை. வயிரம் பாய்ந்த அவன் தசை நார்கள் துன்னிப் புடைத்து இருட்டுக்குள் மின்னுவதைப்போல் இருந்தன. அவன் மீண்டும் ஒருதடவை சிறகுப்பட்டிக்குள் கடிப்பு வலையைப் போட்டு வளைக்கவேண்டுமெனக் கேட்டான்.

டான். முத்தூராசனுக்கு அது சரியாகப்பட்டாலும், அவனால் உடனடியாக எதற்குமே முடியவில்லை. அலசைப் பார்த்து கையமர்த்திவிட்டு, அவன் தோணியின் அணியத்தில் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்து இளைப்பாறிக்கொண்டான்.

ஆரூமீன் வெள்ளி படுவாயை நோக்கிச் சரிந்துகொண்டிருந்தது.

முத்தூராசனுக்கு மீண்டும் தூக்கம் வந்துவிட்டது. அவன் அப்படியே அயர்ந்துபோனான். அலசைக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. அவன் விழிப்பிருந்தான்.

முத்தூராசன் கண் விழித்தபோது விடிவெள்ளி முளைத்துவிட்டது.

அலசை சற்றுத் தூங்கும்படி அவன் வற்புறுத்தவே அலஸ் அணியத்திற்கு வந்து சரிந்துவிட்டான்.

நாடிக்கு முண்டுகொடுத்துக்கொண்டு முத்தூராசன் அலசையே நோக்கியபடி இருந்தான். அலசின் விசுவாச உணர்ச்சி முத்தூராசனின் மனதை அடைத்துக்கொண்டு அவன் மனதிற்குள் ஒரு பச்சாத்தாப உணர்வைக் கிளறிக்கொண்டிருந்தது.

சின்ன வயதிலிருந்து இன்றுவரை தனது குடும்பத்துடன் பின்னிக்கொண்டு இந்த ஊமை, மாடாக உழைத்து வருவதை மனதுக்குள் எண்ணி எண்ணிப் பொருமினான். அந்தப் பேத்திக் கிழவி ஒன்றைத் தவிர அவனுக்கு யார் இருக்கிறார்கள்? “கிழவியும் போய்விட்டால் அதன் பின்பு அவனை ஆதரிக்க இயலாத ஒரு வெறுமை நிலை வந்துவிடப் போகிறதே” என்று அவன் ஏங்கினான். “அவனுக்கும் வயதாகிவிட்டது. யாராவது ஒருத்தியைப் பிடித்து அவனுக்கு மெய்விவாகம் செய்து வைத்துவிட்டால்.....” என்று அவன் எண்ணியபோது, “இந்த ஊமையைக் கட்ட எவள் சம்மதிக்கப் போகிறாள்” என்ற கேள்வி ஒன்று பெரிதாக முளைத்து நின்றது.

நான்கு மாதங்களுக்கு முன் இஸ்திரிபாட் ஜோசையின் மகள் மேரியை அலசைக்குக் கட்டிவைப்பதற்காக முத்து

ராசன் ஜோசையிடம் கேட்டான். தம்பிப்பிள்ளையின் கள்ளுக் கொட்டிலில் இந்தப் பேச்சுத் தொடங்கியது. அப்போது ஜோசை சொன்னானே ஒரு சொல்! அது இன்னும் முத்தராசனின் நெஞ்சைப் பிளந்துகொண்டே இருக்கிறது.

ஜோசையின் மகள் மேரிக்குப் பெயரிட்டு தொட்ட தகப்பனாகிவிட்ட உரிமையை வைத்துக்கொண்டு அவன் ஜோசையைக் கேட்டான்.....

“கும்பா, உவன் அலசுக்கு மேரியம்மாவைச் செய்து வைப்பமோ...?”

“.....”

“ஏன் கும்பா பேசமாட்டியாம். அவன் நல்ல உழைப்பாளி; குடிவெறி இல்லாதவன். குடும்பத்தைப் பாக்கக் கூடியவன். கட்டிவைத்தா என்ன கும்பா?”

“ஆர் கும்பா ஊமைக்கோ...? தாய் தேப்பன் தெரியாதவனுக்கீகா.....?” ஆனாகி கிழவியின் ரைவளப்பிணிக்கோ? அவன் சிங்களவனுக்கோ? என்ன சாதியோ? எங்கடை சபை சந்தியிலே இல்லாதவனுக்கோ?”

“அதிலே என்ன கும்பா இருக்கு?”

“அப்பிடியெண்டால் கும்பா உன்ரை மோனைக் கட்டிவையன். அதுகும் நல்லதெல்லே... உன்னோடதானே அவன் தொழில் பார்க்கிறான். சின்ன வயசிலே இருந்தெல்லே அடிச்சுத்தாரான்.”—இதற்குமேல் முத்தராசனால் ஜோசையுடன் பேச முடியவில்லை. கள்ளுப் பிளாவில் இருந்த மிகுதியை அவசரமாக உறிஞ்சி இழுத்துவிட்டு ஜோசையுடனே கள்ளுக்கொட்டில் தம்பிப்பிள்ளையுடனே எதுவுமே பேசிக் கொள்ளாமல் அவன் வந்துவிட்டான். அவன் கள்ளுக் கொட்டில் படலையைத் தாண்டி வரும்போது—

“கேட்டியே தம்பிப்புள்ளை முத்தராசனின்ரை எளிய புத்தியை! அவன் ஊமை, அவனைக்கொண்டு அடி அடியெண்டு அடிச்சு உழைச்சுப்போட்டு அவனை என்னட்டைக் கட்டியடிக்கப் பாக்கிறதை! மடுக்கோயிலிலே ஆரோ சிங்களத்

தீன்ரை வம்பிலை பிறந்ததை வாங்கிக்கொண்டு வந்து கிழவி வளத்தெடுக்க, இப்ப அதை மற்றவையிட்டை கட்டி அடிக் கப் பாக்கிரான் முத்துராசன். ஏன் தன்ரை மோளுக்குக் கட்டினான்? என்ன தம்பிப்பிள்ளை நான் கேக்கிறதிலை பிழை இருந்தா நீ சொல்லு?" என்ற வார்த்தைகள் தெளிவாகக் கேட்டன. சற்று வேளை நிலைத்து நின்று இதைச் செவி மடித்துவிட்டு முத்துராசன் வந்துவிட்டான்.

“மடுக்கோயிலிலை ஆரோ சிங்களத்தீன்ரை வம்பிலை பிறந்ததை....” அன்று ஜோசை கூறிய வார்த்தைகள் இன்றும் முத்துராசன் நெஞ்சுக்குள் இரைவெடுக்கின்றன.

அசந்துபோய்க் கிடக்கும் அலசை இமை கொட்டாது பார்த்துக்கொண்டே அவன் இருந்தான்.

கிழக்கே வெள்ளாப்புக் கண்டது.

மண்டைதிவுக் கரையை நோக்கிக் காக்கக் கூட்டங்கள் கரைந்து பறந்து சென்றன. கடல் ஓய்ந்து களைத்துப் பெருமூச்செறிந்தது. அது இப்போது வருஷக்குத் திரும்பி விட்டது. கடற் பறவைகள் கூச்சலிட்டுப் பறந்து பறந்து பட்டி வலையைச் சுற்றிச் சுற்றிக் கரைந்து சென்றன.

ஜோடியாகப் பறந்துவந்த கடல் நாரைகள் இரண்டு பட்டிவலைக் கம்பங்களில் குந்தி சணத்தில் அரவங்கண்டு தொலைவுக்கு ஓடிச் சென்றன.

கடலின் மேற்பரப்பில் துள்ளிக் குதித்த மணலை மீன்களின் பளிச்சென்ற ஒளி தெளிவாகத் தெரிந்தது.

பட்டிவலைக் கலக்களுக்குள் கொய் மீன்கள் பளிச்சிடக் கொண்டு மின்னிப் பாய்ந்தன.

மடிப்பெட்டியை எடுத்து அதனுள் இருந்த கோடாப் போட்ட சுருட்டொன்றை வாயில் வைத்துப் பற்றவைத்துக்கொண்டே முத்துராசன் எழுந்தான். அலஸ் சவள் பல கையில் அயர்ந்துபோய்க் கிடந்தான்.

தோணி வங்குக்குள் கருங்கண்ணிப் பாரைகள் செத்துப்போய்க் கிடந்தன. அவைகளின் கதகதப்பான வாசனை முத்துராசனின் மூக்கைத் துளைத்தது.

13.

“முத்துராசனின் வலைப்பாட்டில் பாரை மீன் கூட்டம் பட்டிருக்காம்” என்ற செய்தி ஊருக்குள் மின்னல் வேகத்தில் பரவிவிட்டது,

வரேணிக்கா மீன் துறையில் முத்துராசனின் தோணியின் வரவுக்காகக் காத்திருந்தாள். தோணி கரைக்கு வந்துசேரச் சற்றுத் தாமதமாகிவிட்டது. தோணி வந்தது தான் தாமதம். ஜனக் கூட்டம் தோணியை வளைத்துக் கொண்டுவிட்டது. கால்பங்கு தோணி நிறைந்த அளவுக்கு பாரை மீன்கள்!

நெஞ்சை நிமிர்த்திக் கொண்டு இவ்விரண்டு மீன்களாக வாலில் பிடித்துத் தூக்கிக்கொண்டே கரைக்கு மீன்களைச் சேர்த்துக்கொண்டே இருந்தான் அலஸ். வரேணிக்காவின் பாதங்களுக்கு மீன்களால் அபிஷேகம் செய்து வைப்பதைப் போன்ற நிலையில் பாரை மீன்கள் போடப் பட்டிருந்தன.

“ஆர் நாப்பது உருவா; ஆர் நாப்பது உருவா; ஆர் நாப்பது உருவா நாப்பத்தொண்டு நாப்பது.”

“ஆர் நாப்பத்தைஞ்ச உருவா; ஆர் நாப்பத்தைஞ்ச உருவா; ஆர் நாப்பத்தைஞ்ச உருவா நாப்பத்தாறு... நாப்பத்தைஞ்ச.”

கூறல் உயர்ந்துகொண்டே போயிற்று. வரேணிக்காவின் குரல் மிகவும் ருங்கியாகவே இருந்தது.

“நாப்பத்தியாறு!”

“நாப்பத்தியேழு!”

“நாப்பத்தியெட்டு!”

“நாப்பத்தியெட்டரை!”

“நாப்பத்தியொன்பது!”

“அம்பது!” – இப்படிக்கேள்விகள் உயர்ந்து சென்று முடிவில் தலைக்கு ஐம்பதாகத் தீர்ப்பாகியது.

ஒரு மீன் அம்பது ரூபா.

யாவாரிகள் தலைக்கு இரண்டு மூன்றாகக் கொள்வனவு செய்தனர். மொத்தத்தில் இருபது மீன்கள் தேறின.

அய்யாசமாக ஒரு மீனை எடுத்து பறிக்குள் போட்டுக் கொண்டே வரேணிக்கா பணத்தை வசூலிக்கத் தொடங்கினாள்.

“கோப்பாய்க் கதிரி நூறு!”

“இருபாலைப் பொன்னன் நூத்தைம்பது!”

“புத்தூர் செல்லப்பன் நூத்தைம்பது!”

“மோட்டச் சைக்கிள் செல்லையன் நாநூத்தைம்பது!”

இப்படியே வரேணிக்கா குரல் வைத்துக்கொண்டே பணத்தை வசூலித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

கடிப்பு வலையைச் சுமந்து சென்று முற்றத்தில் போட்டு விட்டு முத்துராசன், தம்பிப்பிள்ளையின் கள்ளுக்கொட்டிலை நோக்கி ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்றுகொண்டிருந்தான்.

நலங்கல் போர்வையால் போர்த்தபடி வரேணிக்கா வியாபாரம் செய்யும் தொலுக்கையும், ஊமை அலசின் துரிதத்தையும் பார்த்து நெஞ்சம் பூரித்துப்போய் நின்றான் சந்தியாக் கிழவன்.

வியாபாரச் சலசலப்பு ஓய்ந்ததும், சவுள் பலகை, மரக் கோல் ஆகியவைகளைச் சுமந்துகொண்டு முத்துராசன் வளவுக்குச் சென்ற அலஸ், அவைகளை முற்றத்தில் போட்டு விட்டதுதான் தாமதம் அவன் கண்கள் எங்கோ எதையோ தேடித் துளாவின.

அடுக்களைக்குள் இருந்து சொர்ணம் வந்தாள்.

அவள் உடம்பு போர்வையால் போர்த்திருந்தது.

தலைமயிர் ஒழுங்கற்றுக் கலைந்துபோயிருந்தது.

சற்று வேளைக்கு முன்புதான் அவள் படுக்கையைவிட்டு எழுந்திருக்கவேண்டும்!

அவள் முகம் சுண்டிப்போயிருந்தது.

காலை நொண்டிக்கொண்டே அவள் முற்றத்துக்கு வந்தாள்.

அலஸ் அவளுக்குப் பக்கமாகச் சென்று, அவள் பாதம் வரை குனிந்து, கஞ்சிபட்ட வடுக்களைப் பார்க்க முனைந்தான்.

இலேசாகப் போர்வையை உயர்த்தி காலை முன் நீட்டி அவன் பார்ப்பதற்கு அவள் ஒத்தாசை செய்தாள்.

அந்தத் தொப்பளம் கண்டிருந்த இடங்கள் வற்றி, தோல் சுருங்கி இருந்தன. மை பூசி இருந்ததால் அவை கறுத்துப் போயிருந்தன.

அலஸ் அவளின் முகத்தை சற்றுவேளை கூர்ந்து பார்த்தான். அதிலிருந்த வேதனைச் சுவடுகளை அவன் கண்டிருக்கவேண்டும். எதையோ எண்ணிக்கொண்டு அவன் அவளின் நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்த்தான். அது சற்றுச் சூடாக இருந்தது.

சொர்ணம் அப்படியே நின்றாள்.

சண வேளைதான்!

அலஸ் தன் கரத்தை மீட்டுக்கொண்டான். எதுவும் பேசாமல் அவன் வெளியேறி வீட்டை நோக்கிச் சென்று விட்டான்.

சொர்ணம் முற்றத்திலேயே நின்றாள்.

காலை வெய்யிலின் இளஞ்சூடு அவளுக்கு இதமாகவே இருந்திருக்கவேண்டும்!

இரவெல்லாம் கடலுக்குள் இருந்து குளிரோடிவிட்ட அலசின் கரம்பட்ட நெற்றி இன்னும் குளிர்ந்துகொண்டதான் இருப்பதை அவள் உணர்ந்தாள்.

சற்று வேளை அங்கேயே நின்றவிட்டு சொர்ணம் கிணற்றடிக்குப் போனாள். மனதிற்குள் ஏதோ ஒரு உணர்வு புகுந்துகொண்டு அவளை அலைக்கழித்திருக்கவேண்டும்!

துலாக்கொடியைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு காரணமூயில்
லாது அவள் சிலையாக நின்றாள்.

அடுத்த வளவுக்குள் இருந்து சிசிலியாவின் குரல் வந்தது.

“என்னடி சொர்ணம் அப்படியே மலைச்சுப்போய் நிற்கிறாய்? என்னடி கெட்ட கனா எதுவும் கண்டிட்டியோ? கண்களெல்லாம் வீங்கிப்போய்க் கிடக்கு. இரா முழுதும் நித்திரை இல்லைப்போலையாக்கும்.”

சிசிலியாவின் இந்தப் பேச்சு சொர்ணத்தைக் கிள்ளி விட்டது.

“ஓமடி! உனக்கெண்டா நெடுக நல்ல கனாத்தான் வரும். எனக்கெங்கை நல்ல கனா வரப்போகுது? ஏதெண்டாலும் செத்தவீட்டுக் கனவல்லே வரும்”-என்று கிண்டலாகப் பேசிவிட்டு துலாக்கொடியை நகர்த்தி மெதுவாகச் சோரவைத்து, சிசிலியாவை நோக்கி வேலிப்பக்கம் போனாள்.

“என்னடி கொப்பருக்கு நல்லாப் பாரை பட்டுதாமடி. ஒரு மீன் அம்பது ருவாய்க்குப் போச்சதாம்! புதுக்கப் புதுக்கப் பாடுபடிச்சு நல்லாப் பட்டிருக்கு! செத்த வீட்டுக் கனா வருமெண்டு பஞ்சப்பட்டாயடி! எடி சொர்ணம்! ஊமை நல்ல கைராசிக்காரனடி! ஊமை தானாம் நேற்றுப் பாடுபடிச்சுக் கம்பை ஊண்டினதாம்! பாவம் ஊமை எண்டாலும் நல்ல வஞ்சகமில்லாத பிறவி!”

சிசிலி பேசி முடித்து ஊமைக்காகப் பச்சாத்தாப்பப்பட்டுக்கொண்டாள். சொர்ணம் எதுவும் பேசாமல் நின்றாள். சிசிலியாவே மீண்டும் பேசினாள்.

“கால் தொப்பளம் வத்திப்போச்சாடி? ஏனடி போர்வையைக் கழட்டாமல் இருக்கிறாய்? ஏதோ வில்லங்கம் போலே கிடக்கு. அந்தோனியாராணை உன்ரை முகத்திலே தெரியுது! அடி அம்மா நீ சும்மா கவலைப்படாதே. கொப்பர் உனக்கு நல்ல மாப்பிளையாகக் கட்டி வைப்பார். ஏன் கொப்பர் மாப்பிளை பாக்கவேணும்! பணக்காரவீட்டு உத்தி

யோக மாப்பிளை எல்லே உன்னைக் கட்டப்போகுதாம்! அவயிட்டைக் கடன் வாங்கித்தானும் கொப்பர் பட்டிவலை போட்டவர். உனக்கு நல்ல காலம் தானடி சொர்ணம்!”

சிசிலியாவின் இந்தப் பேச்சு சொர்ணத்தை ஒரு தடவை திடுக்குற வைத்தது. சணவேளை உடம்பெல்லாம்-சதையெல்லாம் - இரத்தமெல்லாம் செயலிழந்து தேங்கி நின்று மறுபடியும் செயல்படத் தொடங்கியது.

“என்னடி மோட்டுக் கதை கதைக்கிறாய் நீ? அவையட்டை கடன் வாங்கினா?” என்று சிசிலியாவின் பதி லொன்றை நோக்கி ஒரு அரை குறைக் கேள்வியை அவள் வீசினாள்.

“வேண்டினா ஒண்டுமில்லைத்தானடி! எண்டாலும் ஊரெல்லாம் கொய்யோ எண்டுபோச்சு! நீ உனக்குத் தெரியாதெண்டு சாலம் வைக்கிறாய் என்ன? எனக்குச் சொன்னா என்னடி பங்கே போட்டிடுவன்!”

சிசிலியா மீண்டும் குத்தலாகவே பேசினாள். இதற்கு மேல் சொர்ணத்தால் பொறுக்கமுடியவில்லை.

“ஓமடி ஓம். உன்ரை கொப்பரும்தான் சம்மாட்டியா ரிட்டை கடன் வேண்டினவ போடி, போடி!” என்று குத்தலாகவும் செல்லமாகவும் அவளைக் கண்டித்துவிட்டு அவளை விட்டுப் பிரிந்துவந்துவிட்டாள்.

“இஞ்சை வாடி! ஏனடி மிச்சக் கதையையும் கேக்காமல் போறாய்? போகாதையடி இஞ்சை வாடி! நான் சொல்லிறன் இஞ்சை வாடி” என்று சிசிலியா கெஞ்சும் பாவனையுடன் அவளை அழைத்தாள். ஆனாலும் சொர்ணம் அள்ளிடம் திரும்பிப் போகவில்லை. அவளுக்கு எந்தவித பதிலும் கூறாமலேயே வந்துவிட்டாள்.

14

தொடர்ந்தாற்போல் நான்கு நாட்கள் முத்து ராசன் வலைப்பாட்டில் பாரை மீன்தான் பட்டுவந்தது. இந்த நான்கு நாட்களிலும் மூவாயிரம் ரூபாவிற்கு மீன் விற்பனையாகிவிட்டது. ஐந்தாவது நாளாயிற்று. அன்று முத்துராசனுக்கு ஒரு மண்ணும் கிடைக்கவில்லை.

ஒரு நாள் கீளியும், கிளாத்தியுமாகப் பட்டிருந்தது.

வேறொரு நாள் ஓட்டியும், திரளியுமாகப் பட்டிருந்தது.

இன்னொருநாள் திருக்கையும், கெழிறுமாகப் பட்டிருந்தது. முடிவில் வெறும் சூக்காய் நண்டுகளுடனும், கூனி ரூலுடனும் பிடிபாடு ஓய்ந்துபோய்விட்டது.

வலையில் செழும்பேறிவிட்டால் அதைப் பிடுங்கி வந்து கண்டல் பட்டை சாயத்தில் ஊறவைத்து, அவித்து, சாய மேற்றி, பழுது பார்த்து மறுபடியும் உலரவிட்டுத்தான் புதிதாகப் பட்டி புதைக்கவேண்டும். இந்தச் சம்பிரதாயத்திற்கு உட்பட்டு முத்துராசனும், அலசும் சென்று வலையை மீட்டுவந்துவிட்டார்கள்.

முற்றத்தில் நின்ற ஒதியமர நிழலின் கீழ் இருந்து முத்து ராசனும், அலசும், சந்தியாக் கிழவனும் வலையைச் சரி செய்துகொண்டிருந்தனர்.

பட்டி வலை, வேலி வலை, சிறகு வலை என்ற விதங்களினாலான வலைக் கண்களைச் சீர் செய்ய ஒரு நாள் கழிந்துவிட்டது. அப்போதைக்கப்போது மூவருக்கும் வரேணிக்கா தேனீரும் உணவும் பரிமாறினாள். சந்தியாக் கிழவனுக்கோ நாரி வலிப்பு. நீண்ட நேரம் உட்கார்ந்திருக்க முடியவில்லை. அத்துடன் கண்களும் ஒரே புகைச்சல்!

முத்துராசனோ அடிக்கடி தம்பிப்பிள்ளையின் கள்ளுக் கொட்டிலுக்குச் சென்று வந்துகொண்டிருந்தான். இத

னால் அலஸ்தான் முழு வேலையையும் செய்து முடிக்க வேண்டியதாயிற்று.

பொழுது கருகிக்கொண்டு வந்தபோது அலஸ் அவசர அவசரமாக வேலி வேலையைச் சரிசெய்துகொண்டிருந்தான்.

தனக்காகத் தேனீர் கொண்டுவந்த சொர்ணத்தை நிமிர்ந்தும் பார்க்காது அவன் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தான். சொர்ணம் செருமினான்.

இது அவனுக்குக் கேட்கும் என்பது அவளின் அப்போதைய நினைப்பு.

அவன்தான் ஊமையாயிற்றே; செகிடனாயிற்றே!

சொர்ணம் அவனுக்கருகாமையில் முட்டுக்காலிட்டு இருந்து கொண்டே, “தேத்தண்ணீ!” என்று சற்றுப் பலமாகக் கூறினான். அந்த அசுகை கேட்டு அலஸ் திரும்பிய போது சொர்ணம் தேனீர்க் கோப்பையை நீட்டியபடி நின்றான்.

அலஸ் மிகப் பக்குவமாக அதை வாங்கி மடமட வென்று குடிக்க முயன்றான். ஆனால் தேனீர் சூடாக இருந்தது. ஆதலால் மெது மெதுவாக அவன் அதை உறிஞ்சி, உறிஞ்சிக் குடித்தான். சொர்ணம் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சற்று வேளைக்குப் பின், பக்கத்தே இருந்த குறைச் சுருட்டை வாயில் வைத்தபடி, நெருப்புப் பெட்டி வைத்திருந்த இடத்தை மறந்துபோய் அலஸ் அங்குமிங்குமாகத் தடவினான். வலைக்குக் கீழும் மேலுமாகத் தடவினான். நெருப்புப் பெட்டியை முத்தராசன்தான் எடுத்துச் சென்றிருக்கவேண்டும்!

சொர்ணம் அவன் வாயிலிருந்த குறைச் சுருட்டைப் பிடுங்கி தூர வீசினான்.

“என்னயிது குறைச்சுருட்டு புளுத்த மணம்” என்று வாய்விட்டுக் கூறிக்கொண்டே முற்றத்தைத் தாண்டி உள்ளே போனவள், ஒரு போயிலைக் கீலத்துடனும், நெருப்புப் பெட்டியுடனும் திரும்பிவந்தாள். அவளிடமிருந்து

போயிலைக் கீலத்தை வாங்கிய அலஸ் அதைச் சுருட்டாக்கியபோது சொர்ணம் ஒரு குச்சியை மூட்டிக்கொடுத்தாள்.

உப்புக் கசிவும் வேர்வையும் சேர்ந்த அலசின் உடம்பின் முதுகுப் புறத்திலும், தோள்களிலும் கடல் சாதாழைத் துண்டுகள் ஒட்டிக் கிடந்தன. சொர்ணம் பக்கத்தே இருந்த துவாயைக் கொண்டு அதைத் துடைக்க முயன்ற போது, அலஸ் அதைப் பெற்று தனது உடம்பைத் தானே துடைத்துக்கொண்டாள்.

முன்னும் பின்னுமாகக் கைமாறி உடம்பைத் துடைத்தபோது அவனின் நெஞ்சுப்புறத் தசைநார்கள் அழகாகப் பொருமிப் புடைத்தன.

வெளிப் படலையைத் திறந்துகொண்டு வரேணிக்காவந்தாள்.

“மகள்! ஊமைக்கு தேத்தண்ணி கலக்கிக் குடுக்கவா போறாய்?” என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தாள்.

“இப்பதானை குடுத்தனையை அம்மா” என்று சொர்ணம் பதில் கூறிக்கொண்டே வெறும் கோப்பையை எடுத்துக்கொண்டு அடுக்களைக்குள் நுழைந்தாள்.

கோவிலில் திருந்தாதி மணி ஒலித்தது.

“மகள் திருந்தாதி அடிக்குது மகள் லாம்பைக் கொளுத்திப்போட்டு கோயிலுக்குள் போவன் மகள்; நாளைக்குக் கடன் திருநாளெல்லே மகள்!”—வரேணிக்கா பாவசங்கீதத்துக்குப் போகவேண்டியதன் அவசியத்தை சொர்ணத்திற்கு நினைவுபடுத்தினாள்.

“சிலியா சொன்னதனை அங்கை ஊரிப்பட்ட சனமாக் கிடக்கு கொஞ்சம் பொறுத்துப் போவமெண்டு.”

—அடுக்களைக்குள்ளிருந்து சொர்ணம் பதில் சொல்லி முடித்தாள்.

வீட்டு விருந்தையில் விளக்கு ஏற்றப்பட்டது.

“சொர்ணம் போவோமே வெளிக்கிட்டிட்டியே?”

சிலியாவின் குரல் கிணற்றடி வேலிக்குள்ளிருந்து கேட்டது.

“மகள் அங்கை சிசிலியாப் பெட்டை கூப்பிடுது. நீ கோயிலுக்குப் போகவா போறாய். உலையை நான் பாக்கிறன் நீ போட்டுவா மகள்” என்று வரேணிக்கா கட்டளை யிட்டாள்.

சற்று வேளைக்குப் பின் சொர்ணம் உடுத்திக்கொண்டு கோவிலுக்குப் புறப்பட்டாள்.

அலஸ், வேலி வலையைப் பொத்தி சரி பார்த்துவிட்டு அதைப் பாடு சாத்திக்கொண்டிருந்தான்.

15.

கூடன் திருநாள் பூசைக்குச் சென்று முதல் பூசை முடிந்ததும், அவசர அவசரமாக வரேணிக்கா வீட்டுக்கு வந்து புட்டவித்து - ஒரு குழல் புட்டை சுழகில் தள்ளிக் கொண்டிருந்தபோது சொர்ணத்தின் சிணுங்கல் ஓசை அவளுக்குக் கேட்டது.

மட்டை வரிச்சலுக்கு ஊடாக அவள் பார்வையை வெளியே வீசினாள். சொர்ணமும் சிசிலியாவும் கோவிலிலிருந்து வந்துகொண்டிருந்தனர். சொர்ணம் கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டே வந்தாள்.

திடுக்குற்றபடி அடுக்களையைவிட்டு வெளியே வந்த வரேணிக்கா, “மகள், என்ன மகள்? என்ன மகள்?” - என்று அங்கலாய்த்தாள்.

சிசிலியா சொர்ணத்தையும் தள்ளிக்கொண்டு அடுக்களைக்குள் வந்ததும், வரேணிக்காவும் திகைத்துப்போய் உள்ளே வந்துவிட்டாள். சிசிலியா அடுக்களைப் படலையை இழுத்துச் சாத்திக்கொண்டே, “மாமி மாமி, மெல்லமாக்கையைணை; ஆரும் வந்தாலும்.” என்று அவளை ஆறுதல்

படுத்த முயன்றாள். இந்த முயற்சி வரேணிக்காவை மேலும் அவசரப் படவே வைத்தது. ஏதோ நடக்கக்கூடாதது நடந்துவிட்டதாக அவள் ஏங்கினாள்.

“எனைய் மாமி, சம்மாட்டியாற்றை மோன் குச் சொழுங்கை மூட்டிலை நிண்டு சொர்ணத்தைப் பகுடிபண்ணிப் போட்டாரணை, அதுதானணை வேறை ஒண்ணுமில்லையணை” என்று சிசிலியா லேசாகச் சொன்னாள்.

வரேணிக்காவின் உடம்பெல்லாம் ஓர் உணர்ச்சி வெறி நாய் போல ஓடிப் பரவியது.

அவள் மரமாக நின்றாள்.

சொர்ணம் விம்மிக்கொண்டேயிருந்தாள்.

வெளிப்படலை திறக்கப்படும் ஓசை கேட்டது.

வரேணிக்கா திடுக்கிட்டுக்கொண்டே அந்தப் பக்கமாகப் பார்த்தாள். அங்கே முத்துராசன் வருவது மட்டை வரிச்சினூடாகத் தெரிந்தது.

“மகள் கொப்பர் வாறார். அழாதை மகள்!” என்று அவளின் காதுக்குள் கூறிக்கொண்டே சொர்ணத்தின் கண்ணீரை முந்தானையால் துடைத்துவிட்டாள் வரேணிக்கா.

சொர்ணம் பொங்கிவரும் அழகையை மென்று விழுங்கி விட்டாள்.

மத்தியான உணவை முத்துராசன் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தபோது வரேணிக்கா முத்துராசனிடம் பேச்சைக் கொடுத்தாள்.

“சம்மாட்டியாற்றை காசைக் கொண்டுபோய்க் குடுத்துப்போட்டு எழுதிக் குடுத்த நோட்டை வாங்கிவர வாணை போறியள்.”

“அதுக்கிப்ப என்ன அவசரம்? சேந்திருக்கிற காசிலை சொர்ணத்துக்கு ஏதேன் நகை நட்டுச் செய்தா என்ன எண்டு யோசிக்கிறன்.”

“உரவையிட்டை வேண்டின கடனை முன்னுக்குக் குடுக்கவல்லோணை வேணும்!”

“சம்மாட்டியாருக்கு இப்ப என்ன அவசரம்? அவருக் கென்ன வட்டிதானை, பொறுத்துக் குடுப்பம்.”

“சம்மாட்டியாரிட்டை கடன்பட்டதிலை அப்புவும் முஞ்சையை நீட்டிக்கொண்டு திரியுது. அவேயின்ரை காசை இண்டைக்குக் கொண்டுபோய்க் குடுத்திட்டு வாணை.”

இதற்குமேல் முத்துராசனும் வறேணிக்காவும் எதுவும் பேசிக்கொள்ளவில்லை. மாலை ஐந்து மணியளவில் ரூபா ஆயிரத்து ஐந்நூறையும் சில்லறையாக சில நோட்டுக்களையும் முத்துராசனிடம் கொடுக்கும் போது வறேணிக்கா இப்படிக்கூறினாள்:

“முதல் காசையும் குடுத்துப்போட்டு வட்டிக் காசிலை ஒரு சதமும் புடிக்காமை எவ்வளவு என்று கேட்டுக் குடுத்துப்போட்டு வாணை.”

முத்துராசன் மடிக்குள் பணத்தைக் கட்டிக்கொண்டு சம்மாட்டியார் தேவசகாயம்பிள்ளையின் வீட்டை நோக்கிச் சென்றபோது அவர் வீட்டில் இல்லை.

“அவர்கள் மகளைப் பயணம் அனுப்புறதுக்கு றயில் ஸ்டேசனுக்கு போட்டாக” என்று சம்மாட்டியாரின் மனைவி பதில் சொன்னாள். அத்துடன், “உப்பிடி இருங்கோவன் வந்திடுவாக, உங்களோடை ஏதோ பேசவேணுமென்றும் கதைச்சாக” என்று இன்முகம் காட்டி வரவேற்றாள்.

“நான் போட்டுப் பிறகுவாறன். அவர் வந்தோண்ணை வந்ததெண்டு சொல்லுங்கோ. ராவைக்கு வாறன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே முத்துராசன் திரும்பிவிட்டான். திரும்பியவன் நேராகத் தம்பிப்பிள்ளையின் கள்ளுக் கொட்டிலுக்கு வந்து சேர்ந்தான். அவனை அவனின் கும்பா ஜோசைதான் வரவேற்றான்.

“எப்பிடிக்கும்பா என்ன வேளையோடை? நீ வலையைப் புடிங்கிப் போட்டியாம்! எப்பகும்பா வலை புதைக்கப் போறியன்?”

“நானைக்குப் புதைக்கலாம் என்று இருக்கிறன் கும்பா! சிறுத்தீவுப் பாட்டிலை கொய்பாயுதாம். அங்கதான் புதைக்க இருக்கிறன்” என்று ஜோசையின் கேள்விக்குப் பதில் கூறிக்கொண்டே முத்துராசன் உட்கார்ந்தான்.

“ஓமோம் கும்பா உன்ரை வலையிலை பவுண் கட்டியும் இனிமேல் படாமல் விடாது— பகிடி பகிடிபோல சம்மாட்டியார் வீட்டிலை சம்பந்தமும் கலக்கப் போறீரெல்லோ” என்று ஜோசை குத்தலாகப் பேசினான்.

“கும்பா பேய்க்கதை கதையாதையும் காணும்! பகுடி எனக்குப் பிடிக்காது கண்டிரோ...” என்று கோபமாக முத்தராசன் பேசினான்.

கள்ளக்கொட்டில் தம்பிப்பிள்ளைக்கு எதுவும் புரியவில்லை. அவன் அவசர அவசரமாக முத்தராசனுக்குக் கள்ளக் கொடுப்பதற்கான ஒழுங்குகளைக் கவனித்தான்.

“கும்பா உள்ளதைச் சொன்னால் ஏன் காணும் உடம்பெல்லாம் நோகுது! இனியென்ன சம்மாட்டியாற்றை பெடியனும் பெட்டையைத் தொட்டுப்போட்டான். இனியென்ன விடுவானே?” ஜோசையின் மிகுதிப் பேச்சையும் கேட்பதற்கு முத்தராசன் அங்கு இல்லை. ஆவேசம் பிடித்த வளைப்போல் வெளியேறி சில நிமிட நேரங்களுக்குள் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டான் வீடு அல்லோல கல்லோலப்பட்டது.

சிமிலி விளக்கு நொருங்கியது.

வறேணிக்காவும் சொர்ணமும் நையப் புடைக்கப் பட்டனர். அவர்கள் பேசியது எதுவுமே அவனுக்குக் கேட்கவில்லை.

சொர்ணம் அழுதுகொண்டிருந்தான்.

வறேணிக்காவிற்கு அழகை வரவில்லை.

சந்தியாக் கிழவன், கால்களுக்குள் முகத்தைப் புதைத்து நலங்கிய போர்வையால் தன்னை மூடிக்கொண்டிருந்தான்.

முத்தராசன் விராந்தையில் கிடந்த வலைக் குவியலுக்குள் கிடந்து கண்களை மூடவும், கண்களைத் திறக்கவும் முடியாமல் உளற்றிக்கொண்டிருந்தான்.

இடையே அலஸ் வந்தான்.

அவனால் எதையுமே புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

அவனை வரவேற்று அழைக்க யாருமில்லை!

சற்றுவேளை விராந்தையில் இருந்தவன்; பின்பு எழுந்து போய்விட்டான்.

அவன் போய் சற்று வேளைக்குள் பேத்திக் கிழவி பேணி விளக்கையும் காவிக்கொண்டு வந்தாள். அவளிடம் பேசுவதற்கும் யாரும் இல்லை. வெகுநேரம் விரிந்தையில் இருந்து பெருமூச்செறிந்துவிட்டு அவளும் போய்விட்டாள்.

16.

வலைக் குவியலுக்கு மேல் கிடந்த முத்துராசனின் கால் மாட்டிலிருந்து வரேணிக்கா தாழ்ந்த குரலில் தன்பாட்டில் பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

அவள் பேசியதெல்லாம் முத்துராசனுக்குக் நன்றாகக் கேட்டது.

சிசிலியாவும் சொர்ணமும் கோவிலால் வரும்போது சம்மாட்டியாரின் மகன் லேயோன் நான்கைந்து இளமட்டங்கள் புடைகுழ ஒழுங்கை மூட்டில் நின்று சொர்ணத்தின் கையைப் பிடித்து இழுத்ததையும், சொர்ணம் அவன் கையை வெடுக்கெனத் தட்டிவிட்டுச் சீறிச் சினந்ததையும், லேயோன் கேலி செய்ததையும், சொர்ணம் அழுது கொண்டுவந்து தன்னிடம் முறையிட்டதையும், சிசிலியா சொன்ன சாட்சியையும் வரேணிக்கா திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். விடியும் வரை அவள் இதையே சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்.

திடீரென முத்துராசன் எழுந்தான்.

வலைக் குவியல்மேல் சிதறிக்கிடந்த பண நோட்டுக்களை எடுத்து ஒன்று சேர்த்தான்!

படலையை நோக்கி நடந்துகொண்டிருந்தான்.

‘அந்தோனியாராணைச் சொல்லிப் போட்டன் அவர்களோடே ஒரு சண்டையும் பிடியாதையேணை!’

“மகள் சொர்ணத்துக்கு மேலை ஆணையிட்டுச் சொல் விப்போட்டன் அவர்களோடை ஒரு சண்டையும் பிடிக்காதயனை!”

படலைவரை முத்துராசனைத் தொடர்ந்துவந்த வரேணிக்கா இப்படி ஆணைகளை இட்டுவிட்டாள்.

எதுவுமே பேசாமல் வெளியேவந்த முத்துராசன் சம்மாட்டியார் வீட்டு வாயிலுக்கு வந்துவிட்டான்.

நன்றாக விடிந்துவிட்டது.

சம்மாட்டியார் வீட்டு வெளிக் கேற்றுப் பூட்டப்பட்டிருந்தது.

வீட்டின் முன் விரிந்தையில் மின்சார வெளிச்சம் எரிந்துகொண்டிருந்தது. அது இரவு அணைக்கப்படாமலே தொடர்ந்து எரிந்துகொண்டிருக்கவேண்டும்; அல்லது அதிகாலையோடு யாரோ எழுந்து அதை எரியவைத்திருக்கவேண்டும்!

முத்துராசன் சற்றுவேளை கேற்றைப் பிடித்தபடி நின்றான். பின்பு, “சம்மாட்டியார்; சம்மாட்டியார்!” என்று பலமாகக் குரல் வைத்தான்.

சம்மாட்டியாரின் “மெனிக்கே” என்ற பெட்டை நாய்-ஐடை நாய்க் குட்டி குரைத்துக்கொண்டே வந்தது. பின்னால் வயதான பெரிய நாய் மெதுவாக அனுங்கிக்கொண்டே கேற்றுவரை வந்து முத்துராசனைப் பார்த்து வாலை ஆட்டி ஆட்டி அனுங்கிக்கொண்டிருந்தது.

“மெனிக்கே” என்ற ஐடை நாய்க் குட்டிக்கு முத்துராசனைத் தெரிந்திருக்கவில்லை. அதைச் சமீபத்தில்தான் ஒரு சிங்கள நண்பரிடமிருந்து சம்மாட்டியார் வாங்கி வந்திருந்தார்.

சம்மாட்டியாரின் மனைவி வெளியே வந்தாள்.

“சம்மாட்டியாரெட்டைத்தான் வந்தான் கேற்றைத் திறவுங்கோ” என்று முத்துராசன் சற்று மிடுக்காகக் கூறினான். முத்துராசனின் மிடுக்கான ஓசையைக் கேட்ட அவள் எதுவும் பேசாமல் படக்கென உள்ளே போய்விட்டாள்.

முத்துராசன் அப்படியே நின்றான்.

சற்று வேளைக்குப் பின், வண்ணப் போர்வையால் முடியபடி சம்மாட்டியார் கேற்றண்டை வந்து கேற்றைத் திறந்தார்.

“ஆர் முத்துராசாவே? நானும் உன்னைக் காணத்தான் இருந்தனான். வாவா, உள்ளுக்கை வா! நேத்துப் பொழுது படைக்கை வந்தனீர் என்று என்றை அவ சொன்னவ, வாவா, உள்ளுக்கை வாடாப்பா” என்று பெரிதாக முத்துராசனை வரவேற்றார் சம்மாட்டியார்.

முத்துராசன் எதுவும் பேசாமல் விரும்பாதவரை வந்து விட்டான்.

“இஞ்சேரும், தேத்தண்ணி தரவாபோறீர்! இரண்டு பேருக்கும் தாரும்” என்று குசினிப்பக்கம் பார்த்துக் கூறி விட்டு, “இரன்ராப்பா, உப்பிடிக்க திரையிலே இரன்; ஏன் நிண்ட நிலையிலே நிக்கிராய் இரன்!” என்று சம்மாட்டியார் கதிரையைக் காட்டினார்.

“இல்லை வந்த காரியத்தை முடிப்பம்; இந்தாரும் உம் மடை காசு! வட்டியைக் கணக்குப் பாத்துச் சொல்லும்” என்று மடிக்குள்ளிருந்த பண நோட்டுக்களை மேசை மீது வைத்தான் முத்துராசன்.

“அதுக்கென்ன இப்ப அவசரம்; உதிலே இரு. பேசுவம்” என்று சம்மாட்டியார் அவனை நிதானப்படுத்த முற்பட்டார்.

“இருக்கிறதைப்பற்றிப் பேந்து பாப்பம் சம்மாட்டியார். உம்மடை முதலையும் வட்டியையும் எடுத்துக் கொண்டு என்றை நோட்டைத் தாரும் போவம்!” என்று முத்துராசன் பலமாகக் கூறினான்.

சற்றுவேளை சம்மாட்டியாருக்கு எதுவும் பேச முடியவில்லை. பின்பு சுதாகரித்துக்கொண்டு, “எட தம்பி நீ ஏன் கோவிக்கிரயெண்டு எனக்குத் தெரியுது! இப்ப என்ன ஊரிலே நடக்காததை நடந்துபோச்சு? உன்னை குமரைத் தொட்டவன் என்ன விடவே போறான்? நீ சீதனம் கீத

ணம் ஒன்றும் குடுக்கவேணாம்! அவனும் ஆசைப்பட்டிட்டான்; கையிலையும் பிடிச்சிட்டான்; இனி என்ன விடுகிறதே? எப்பன் ஆறுதலாப் பேசுவம் உப்பிடி இரு” என்று விஷயத்துக்கே வந்துவிட்டார்.

“வீண் கதையை விட்டிட்டுச் சம்மாட்டியார் என்றை நோட்டைத் தாரும் நான் போக!” என்று முத்துராசன் படக்கென்று பேசினான்.

“என்ன ஆகவும் எறிஞ்சு பேசினீர்! உம்மடை மேளை நீர் இனி ஆருக்கும் குடுக்கேலுமோ? நான் விடுவனோ? ஊர் விடுமோ?” என்று சம்மாட்டியார் சபதம் எடுக்கும் தோறணையில் பேசினார்.

“ஓமெண்ணுறன்! இனி என்ன செய்யிறது அவனும் ஆசைப்பட்டிட்டானெண்டு பாத்தா அவர்கள் பெரிய ஓளுப்பம் விடுகினம்!”

இப்படிக் குசினிப் பக்கமிருந்து சம்மாட்டியாரின் மனைவியானவளின் குரல் எழுந்தது.

முத்துராசனுக்கு அடக்கமுடியாத ஆத்திரம் வந்துவிட்டது.

“நீங்க ஊருக்கை பெரிய மனிசராயிருக்கிறியள், எண்டாலும் இந்த முத்துராசனை விலைக்கு வாங்கேலாது!” என்று கத்திக்கொண்டே முஷ்டியை உயர்த்தி மேஜை மேல் பலமாகக் குத்தினான் முத்துராசன்.

மேஜையின் அந்தத்தில் கொலுவிருந்த அந்தோனியார்திருச் சொருபம் சரிந்து நிலத்தில் விழுந்து நொருங்கிப் போயிற்று.

இதன்மேல் முத்துராசன் அங்கு நிற்கவில்லை.

அவன் கேற்றை நோக்கி வந்தான்.

கேற்று வாயிலிலே நான்கைந்து பேர்கள் சூழ்ந்து நின்றனர்.

சம்மாட்டியார் ஏங்கிப்போய் விருந்தையிலேயே இருந்தார்.

கேற்றை மடாரென்று இடித்துத் திறந்துகொண்டு முத்துராசன் வெளியே வந்துவிட்டான்.

சம்மாட்டியாரின் மெனிக்கே மெல்லிய குரலில் குரைத்தது.

17.

ஊரெல்லாம் பரபரப்பாகிவிட்டது.

ஊரின் பலபேர் முத்துராசனிடம் சமாதானம் பேசி வந்தனர். பெரும்பாலானவர்கள் ஊரின் வழக்கங்களைச் சுட்டிக் காட்டினர்.

ஊரில் பிர்தான இரு வழக்கங்கள் இருந்துவந்தன.

கோவில் பூசைக்குச் சென்றுவரும்போது ஒரு கன்னிப் பெண்மேல் விருப்பம் கொண்ட ஒரு இளந்தாரி அந்தப் பெண்ணின் கையைப் பிடித்து இழுத்துவிட்டால் பின்பு அவளை இந்த ஊரில் யாருமே கட்டிக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

இது ஒன்று.

ஊருக்குள் இருந்து வெளியிடங்களுக்கு யாரும் பெண் கொடுப்பதில்லை. ஆண்கள் சென்று வெளியூர்களில் பெண் எடுத்து வரலாமே தவிர பெண்களை யாருமே வெளியூரவர்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடாது.

இது இரண்டு.

இந்த இரண்டு வழக்கங்களையும் மீறிவிட யாருமே துணியமாட்டார்கள். இதுவரை இத்துணிவு யாருக்குமே வந்ததில்லை.

இந்த இரண்டு நடைமுறைகளைப் பலரும் முத்துராசனிடம் கூறிப் பயமுறுத்தியும் பார்த்துவிட்டனர். ஆனால்

முத்துராசனோ இந்தப் பயமுறுத்தல்களுக்கெல்லாம் பயந்து போகவில்லை. எதற்கும் தலைவணங்காதவனாக அவன் நிமிர்ந்து நின்றான்.

வேறு சிலர் சந்தியாக் கிழவனுக்கூடாக முத்துராசனைப் பணியவைக்க முயன்றனர். சந்தியாக் கிழவனோ தன்னை அணுகியவர்களையெல்லாம் தூக்கி எறிந்து பேசி அனுப்பி விட்டான்.

பெண்கள் கூட்டத்தினர் வறோணிக்கா மூலமாகக் காரியத்தைச் சாதிக்க முயன்றும் தோற்றுப்போயினர்.

சொர்ணத்தை யாராலுமே அணுக முடியவில்லை. அவளின் சினேகிதி சிசிலியா மூலமாக அவன் மனதை மாற்றி விடவும் முயற்சிகள் நடந்தன. ஆனால் சிசிலியாவோ இந்த விஷயத்தில் தலையிட முற்றாகவே மறுத்துவிட்டாள்.

முத்துராசனின் நியாயத்திற்கு ஆதரவாகத்தான் ஊரில் பலர் இருந்தனர். ஆனாலும் அவர்களால் முத்துராசனின் நியாயத்தை வெளியாகப் பேசிவிட முடியவில்லை. சம்மாட்டியாரிடம் அவர்கள் பல விஷயங்களில் கடமைப்பட்டிருந்தனர்.

தேவசகாயம் சம்மாட்டியார் ஊரின் சகலதுமாக இருந்தார்.

கோவில் காரியங்களிலிருந்து ஒவ்வொரு வீட்டின் காரியங்கள் வரை அவர் செல்வாக்குக்குள் அடக்கம்.

ஊருக்குள் முதல் முதலாக 'கரைவலை' என்ற பெருந்தொழிலை நடத்தி அதனாலும், வேறு விதங்களினாலும் நிறையச் சம்பாதித்துக்கொண்டவர். அவரின் கரைவலையில் நாற்பதுக்கும் அதிகமானவர்கள் கூலிக்கு வேலை செய்கின்றனர். இப்போது அவரின் கரைவலை முல்லைத்தீவுக்குட்பட்ட மாத்தலன் என்ற கரைப்பகுதியில் பாடுபிடித்து நிற்கிறது.

மாதத்தில் ஓரிரு தடவைதான் அவர் வலைப்பாட்டிற்குப் போய்வருவது வழக்கம். அவர் வலைப்பாட்டில் இருந்தாலென்ன இல்லாவிட்டாலென்ன தொழில் மட்டும்தான்

'ஓகோ' என்று நடக்கிறது. அவரின் மூத்த மகன் அங்கிருந்து எல்லாவற்றையும் சிறப்பாகக் கவனித்து வருகிறான். அந்தப் பகுதியில் எந்தச் சம்மாட்டிக்கும் இல்லாத வகையில் தேவசகாயம் சம்மாட்டியாரின் மீன்கள் உடனுக்குடன் விற்பனையாகிக்கொண்டே இருக்கின்றன. பல சிங்கள வியாபாரிகளுடன் அவர் இதமாக வைத்துக் கொண்ட உறவினால் அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் முந்திக் கொண்டு அவரின் மீன்களைக் கொள்முதல் செய்து வருகின்றனர்.

மூத்த மகன் குடும்பஸ்தகை இருந்தும் தந்தைக்குக் கீழ்ப்பட்டவகை, திறம்படத் தொழிலை நடத்தி, தனக்காகவும், தந்தைக்காகவும் சிறப்பாகச் சம்பாதித்துக்கொடுக்கிறான்.

ஒரு சிங்கள முதலாளியின் உதவிகொண்டு இளைய மகன் லேயோனை அரசாங்க உத்தியோகமொன்றில் அமர்த்திவிட்டார். லேயோன் தந்தைக்குச் சம்பாதித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்பதில்லை. முதல் முதலாக ஊருக்குள்ளிருந்து அரசாங்க உத்தியோகம் பெற்றவன் என்ற பெருமையுடன் கொழும்புமாநகரில் கலகலப்பாக வாழ்கிறான். சம்மாட்டியாரின் மனைவியானவள் இராசாத்திபோல வாழ்கிறாள்.

வீடுவாசல், எடுபிடி ஆட்கள் என்ற விதத்தில் சகல சுக போகங்களுடனும் இராச வாழ்வு நடத்தும் தேவசகாயம் சம்மாட்டியாரின் ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து முத்தூராசன் ஒருவன் மட்டும் வாழ்ந்துவிடத் துணிந்துவிட்டான்.

கடைசியில் ஒருநாள், கோவில் மூப்பரும், சங்கிலிஸ்தா மும் சேர்ந்துவந்து முத்தூராசனிடம் சமாதானம் பேசினார்.

முத்தூராசன் நிமிர்ந்து நின்றான். எதற்கும் அவன் சரிந்துகொடுக்கவில்லை.

இந்தச் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளுடன் நாட்களும் நகர்ந்துபோய்விட்டன.

தென் இலங்கையில் தமிழர், சிங்களவர் கெடுபிடி தொடங்கி, அது சற்று விரிவடைந்து வருவதான அறிகுறி

கள் பத்திரிகைகளில் வரும் செய்திகள் மூலம் தெரியவந்தன. இருந்தாற்போல ஒருநாள் வகுப்புக் கலவரமே தொடங்கிவிட்டதாகத் தகவல்கள் கிடைத்தன.

சம்மாட்டியாரின் வீட்டில் அழு குரல் கேட்டது.

சம்மாட்டியாரின் மனைவியானவள் அழுது புலம்பத் தொடங்கிவிட்டாள். “தன் மகனுக்கு ஏதும் நடந்து விடுமோ” என்ற ஏக்கம் பிரலாபமாக வெடிக்க ஊரே சம்மாட்டியாரின் வீட்டில் கூடிவிட்டது.

சம்மாட்டியார் செய்வதறியாது திகைத்துப் போனார்.

வேலையைவிட்டு வரும்படி தந்திக்கு மேல் தந்தி அடித்தார்கள். தந்திகளுக்குப் பதில்களே கிடைக்கவில்லை. “விலாசதாரி, விலாசத்தில் இல்லை” என்ற குறிப்புடன் கடைசியான ஒரே ஒரு தந்திமட்டும் திரும்பி வந்தது.

சம்மாட்டியாருக்கு ஐம்பொறிகளும் கலங்கிப்போய் விட்டன.

கொழும்புக்குப் போய் மகனைத் தேடிப் பிடித்துவரவும் அவருக்குத் துணிவு வரவில்லை.

தனது வாடிக்கை மீன் முதலாளிகளுக்கு டெலிபோன் செய்தும் பார்த்தாகிவிட்டது. திருப்தியான பதில்கள் இல்லை.

காலை மாலை ரெயில் ஸ்ரேசனுக்குச் சென்று மகனுக் காகக் காத்திருந்தார். நாளாந்தம் வந்துசேர்ந்த ஆயிரக் கணக்கானவர்களுள் மகன் லேயோன் இல்லவே இல்லை!

பத்து நாட்கள் கழித்து ஒரு நாள் லேயோன் வந்து சேர்ந்தான்.

அவன் சோபை இழந்து, காய்ந்து கருகிப்போய் இருந்தான்; எலும்பும் தோலுமாக இருந்தான். அவனின் வலது புறக் காது ஓட்ட அறுக்கப்பட்டு, அந்த இடத்தில் ஊறல் புண் இருந்தது. அவனைக் கட்டிக்கொண்டு தாயானவள் கதறினாள்.

லேயோன் வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் பிதற்றினான்.

மரண பயம் அவனைப் பிதற்றவைத்துவிட்டது.

தனக்கு அடைக்கலம் தந்த சிங்களத்தாய் ஒருத்தியை அடித்து நொறுக்கிவிட்டு, தன்னையும் நையப் புடைத்து, தனது வலப்புறக் காதை வெட்டிச் சென்றவர்களைப்பற்றி அவன் தொடர்பற்றுக் கூறினான்.

சம்மாட்டியாரின் வீட்டில் அமைதிவர நான்கு நாட்கள் ஆகிவிட்டன.

சிறிது சிறிதாக லேயோன் வெளியே உலாவத் தொடங்கிவிட்டான்.

கொழும்பில் இவனுடன் நட்பாக இருந்து, கலவரம் தொடங்கியதும் உயிரைப் பிடித்துக்கொண்டு ஓடிவந்து விட்ட சிலர் இவனிடம் வந்துபோயினர். குசு குசுத்துப் பேசினர்; பின்பு இவனையும் அழைத்துக்கொண்டு வெளியே போயினர்.

தொடர்ந்து நான்கைந்து நாட்கள் லேயோன் நண்பர்களுடன் வெளியே போய்வந்தான்.

ஒவ்வொரு நாட்களிலும் ஒவ்வொரு புதுப் புதுச் சம்பவங்கள் நகரத்தில் நடந்துவந்தன.

ஒரு நாள் சில பாண் போற்றணைகள் உடைக்கப்பட்டன.

மறு நாள் நான்கு சிங்களக் கடைகள் நொறுக்கப்பட்டன.

இன்னொரு நாள் சிங்களப் பெயர்ப் பலகைகள் தார் பூசி மறைக்கப்பட்டன.

18.

முத்துராசனின் வலை அரியாலக் கரையோடு மருவியிருக்கும் அறுகுப்பாட்டில் புதைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த அறுகுப்பாட்டில் இப்போது நெடுவால் திரளியும், ஊடகத்திரளியும் பட்டு வந்தமையால் ஊரின் பெரும் பான்மை வலைகள் அந்த அறுகுப்பாட்டிலேயே புதைக்கப்பட்டிருந்தன. பட்டிகள் ஒன்றைச் சேர்ந்தாற்போல மற்றொன்று பாயப்பட்டிருந்தமையால் திருடர்கள் பற்றிய பயமே இருக்கவில்லை. முத்துராசனும் அலசும் கடந்த நான்கு நாட்களாக விடிவெள்ளி முளைத்தபோதுதான் பட்டிக் களத்துக்குச் சென்றுவந்தனர்!

காரின் ரயர் ஒன்றை எடுத்து, அதன் அருகுப்புற ரபரைக் கீலமிட்டு ஒரு தடியோடு இணைத்து இணைத்து 'சூழ்' என்று சொல்லப்படும் நீள் பந்தமாகக் கட்டிக் கொண்டிருந்த சந்தியாக்கிழவன், இருட்டு வந்ததும் இறப்பிலே செருகப்பட்டிருந்த மண்டாவையும், பறியையும், சூழையும் எடுத்துக்கொண்டு கடற்கரையில் இறங்கிவிட்டான்.

எப்போதாவது இருந்துவிட்டு ஒருநாள், 'வேட்டைத் தண்ணீர்' சாப்பிட வேண்டுமென்ற அவா சந்தியாக்கிழவனுக்கு வந்துவிடும். அப்போதெல்லாம் இப்படிச் சூழ் பிடித்து, கடற்கரையில் கெண்டைக்கால் தண்ணீருக்குள் ஊர்ந்து செல்லும் வெள்ளை நண்டுகளையும், கரையின் மணல் பரப்போடு தலையைச் செருகியபடி தூங்கிக் கிடக்கும் எறியால் மீனையும் மண்டாக்கொண்டு வேட்டையாடி வருவதில் கிழவனுக்கு ஒருவித ஆசை. அவைகளை வறேணிக்காவிடம் கொடுத்து, 'வேட்டைத் தண்ணீர்' என்ற ஒரு வகைச் சூப்பை ஆக்கிக் குடிப்பானைல் போன இளமையே

வந்துவிட்டதான திருப்தி அவனுக்கு. அவனின் நலங்கல் போர்வை வீட்டுத் திண்ணையில் தொங்கியது.

முத்துராசன் வழமைபோல தம்பிப்பிள்ளையின் கள்ளுக்கொட்டிலுக்குப் போய்விட்டான்.

மாலைவெள்ளி படுவான்வரை செல்லும்வரை அலஸ் முத்துராசன் வீட்டின் திண்ணையிலிருந்து கடிப்பு வலையைச் சீர்செய்துகொண்டிருந்தான். காலை, கடிப்பு வலையிலிருந்து சில தும்பி மீன்களை மீட்டெடுத்தபோது அவை கடிப்பு வலையைச் சேதப்படுத்திவிட்டன.

சிமிலி விளக்கின் வெளிச்சத்தில் தலைகுனிந்தபடி வலையைச் சரிசெய்துகொண்டிருந்த அலசுக்குப் பக்கமாக இருந்த கப்பில் சாய்ந்து, மால்தடி ஒன்றை இலாவகமாக வைத்துக்கொண்டு புதிய வலைமால் ஒன்றைப் பின்னிக் கொண்டிருந்தாள் வரேணிக்கா.

வீட்டு வாயில் பக்கக் குந்துடன் சாய்ந்தபடி குப்பி விளக்கொன்றின் வெளிச்சத்திலிருந்து புதிய வர்ணச் சட்டை ஒன்றைத் தைத்துக்கொண்டிருந்தாள் சொர்ணம்.

வெளிப் படலை திறபடும் ஓசை கேட்டது. தகர விளக்கு ஒன்றை உயர்த்திப் பிடித்தபடி பேத்திக்கிழவி வந்துகொண்டிருந்தாள்.

“எடி பிள்ளை வரேணிக்கா, உவன் ஊமை கடிப்பு வலை பொத்தோணுமெண்டு வந்தான். பொத்திப் போட்டானே?” என்று கேட்டுக்கொண்டே வந்தாள்.

“ஓமெனை, நீயும் பேரனை விடுறேல்லை எண்டுதான் நிற்கிராய். வரவாணைபோராய்?” என்று கிழவியை வரவேற்றாள் வரேணிக்கா.

அலஸ் அவசர அவசரமாகக் கடிப்பு வலையைச் சுற்றி வைத்துவிட்டு பேத்திக் கிழவியுடன் போவதற்குத் தயாரானான்.

அப்போதுதான் முத்துராசனும் வந்து சேர்ந்தான்.

வரேணிக்கா எழுந்து அடுக்களைக்குள் சென்றுவிட்டாள்.

அலசையும் அழைத்துக்கொண்டு பேத்திக்கிழவி வெளியே போனாள்.

வறேணிக்கா அடுக்களைக்குள் இருந்து. “சாப்பிட வரவாணைபோறியள்?” என்று முத்துராசனை அழைத்தாள்.

முத்துராசன் எழுந்து குடத்தடிக்குச் சென்று வாய் கொப்பிளித்துவிட்டு சோற்றில் கையை வைத்தான்.

வடக்கிலிருந்து அவலக்குரல் ஒன்று எழுந்தது.

அது பேத்திக் கிழவியின் குரல்!

“ஐயோ! ஐயோ என்றை ஊமை! ஐயோ அந்தோனியாரே என்றை ஊமை?”

ஒருகணம்தான் முத்துராசன் திகைத்தான்.

கண்களை அங்குமிங்குமாக வீசினான்.

மூலையோடு கொடுவாக்கத்தி மின்னியது!

அதை முத்துராசன் பாய்ந்தெடுத்தான்.

வடக்குநோக்கி ஓடினான்.

வறேணிக்கா கையில் அகப்பட்ட ஒன்றைத் தூக்கினாள். முத்துராசனுக்குப் பின்னால் ஓடினாள்.

சிமிலி விளக்கை எடுத்துக்கொண்டு சொர்ணம் இருவருக்கும் பின்னால் ஓடினாள்.

படலையைத் தாண்டி, குச்சொழுங்கையைத் தாண்டி தெருமூட்டுக்கு முத்துராசன் வந்தபோது, பெருந்தெரு வெளிச்சத்தில் நான்கைந்து பேர் போய்க்கொண்டிருந்தது அவனுக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

“முரல் பாய்வாங்களே! திருக்கை அடிப்பாங்களே! திமிங்கலந்திம்பாங்களே, வாயில்லாத ஊமைக்கு அடிப்புப் போட்டாடா போறியள்? முரல்பாய்வாங்களே! திருக்கை அடிப்பாங்களே...”

பேத்திக்கிழவி நிலத்திலிருந்த மண்ணை வாரித் திட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

தலையின் இருபுறத்தையும் கைகளால் தாங்கிப்பிடித்த படி அலஸ் நிலத்தில் குனிந்திருந்தான்.

அவனின் வலக்கரத்தில் இரத்தம் தோய்ந்து வழிந்தது.

அவன் வலக்கரத்தின் காதுச் சோணை அறுக்கப்பட்டு விட்டது.

“எடி கிழவி! இந்த எளியவனை வீட்டை கூட்டிக்கொண்டு போனியோ வீட்டுக்கு நெருப்பு வைப்பம்! அந்தோனியாராணை விடியிறத்துக்கிடையில் சாம்பலாக்குவம்!”

இந்தக் குரல் பெருந்தெரு வெளிச்சத்துக்கப்பால் இருந்து ஒங்காரமாக எழுந்தது.

அது லேயோனின் குரல்!

“முரல் பாய்வானே! திருக்கை அடிப்பானே! திமிங்கலந் திம்பானே...!”

பேத்திக்கிழவி மண்ணை வாரி வாரி மீண்டும் மீண்டும் திட்டிக்கொண்டிருந்தாள்.

“டேய் நாயனே; பரதேசி நாயனே! இனி ஒருக்கா வாருங்கோடா பாப்பம்! ரோசமிருந்தா வாருங்கோடா பாப்பம்?”

கொடுவாக்கத்தியை உயர்த்திப் பிடித்தபடியே முத்தூராசன் கத்தினான்.

வறேணிக்கா அடக்கமாக அழுதுகொண்டே அலசை தூக்கி நிறுத்தி, தனது முந்தானைச் சீலையைக் கிழித்து, இரத்தம் வழியும் அலசின் காதுப் புறத்தை ஒற்றிப்பிடித்து மேலும் இரத்தம் வராது செய்ய முயன்றுகொண்டிருந்தாள்.

சொர்ணம் சிமிலி விளக்கை உயர்த்தி உயர்த்திப் பிடித்துக்கொண்டே அழுது விம்மினாள்.

“எடி, என்னடி வறேணிக்கா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே சந்தியாக்கிழவன் வந்தான்.

ஒரு கையில் ஆமுடனும், மறுகையில் மண்டாவுடனும் அலஸ் நின்ற இடத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தான்.

வறோணிக்காவும் சொர்ணமும் அலசைத் தாங்கிப்
பிடித்தபடி பேத்திக் கிழவியின் குடிசைக்குள் அழைத்
துச் சென்றனர்.

கிழவியின் வீட்டுக்கு முன்னால் அயலவர்கள் கூடிவிட்
டனர்.

அவர்கள் பலதும் பத்தும் பேசினர்.

அனுதாபப்பட்டனர்; ஆத்திரப்பட்டனர்; பின்பு கலைந்து
சென்றனர்.

19.

கூடல் செத்துப்போய்க் கிடந்தது.

கடலில் நெஞ்சைக் கிழித்துக்கொண்டு சிறு தோணி
ஒன்று அவசர அவசரமாகப் பாய்ந்தோடிச் சென்றது.

தன்னந் தனியாகத் தோணியின் நடுவே நின்று மரக்
கோலைத் துரிதமாக ஊன்றி ஊன்றித் தாங்கிக் கொண்
டிருந்தான் ஒரு இளைஞன்.

அவன் பூனைக்கண் யேசுதாசன்!

வலைகள் புதைக்கப்பட்டிருந்த மண்டைதீவுக் கரையை
நோக்கி அவன் விரைந்துகொண்டிருந்தான்.

செத்துப்போய்க் கிடந்த கடலின் மேற்பரப்பில் கூட்
டங் கூட்டமாக நின்ற தேறை மீன்கள் துள்ளிப் பாய்ந்து
சிலுசிலுத்து இலேசான நீர்நாதம் எழுப்பிக்கொண்டிருந்
தன.

கடலின் அடி வயிற்றிலிருந்து நெளிந்தோடும் சிறு
மீன்கள், கெவரடித்து பளிச்சிட்டு மின்னல் வெட்டுக்களைப்
பிறப்பித்தன.

முன் நீண்டுசென்ற தோணியின் அணியத்திற்குச் சமீபமாக சிறையா மீனென்று மேலெழுந்து தாவி அணியத்தை மோதி அடித்துவிட்டு வெகுதூரம்வரை குதித்தோடிச் சென்றது. ஈராட்டிக் காற்றின் அமைதியைக் கிழித்துக்கொண்டு கடல் சலசலத்தது.

மண்டைதீவுக் கரையிலிருந்து இரண்டொரு மனிதக் குரல்கள் ஈராட்டியில் மிதந்து வந்தன.

“கூ...கூ...ய் ய் ய்!”

பூனைக்கண் யேசுதாசன் இப்படிக் குரல்வைத்தான். பதிலுக்கு அக்கரையிலிருந்தும், “கூ...கூ...ய் ய் ய்” என்ற ஓசை எழுந்தது.

பூனைக்கண்ணின் தோணி இப்போது குறிப்பாக குரல் வந்த பக்கமாக ஓடியது.

சற்று வேளைக்குப்பின் பூனைக்கண்ணன் அந்தத் திக்கில் புதைக்கப்பட்டிருந்த பட்டி வலைக்குச் சமீபமாக நின்று கீழ்க் குரலில் பேசினான். வேறும் பலர் கீழ்க்குரலில் பேசினர்.

இதற்குப் பின் பூனைக்கண்ணின் தோணியுடன் வேறொரு தோணியும் சேர்ந்துகொண்டது.

இரண்டு தோணிகளும் மேற்கு நோக்கிப் போயின.

“கூ...கூ.....ய் ய் ய்” என்ற பூனைக்கண்ணின் ஓசைக்கு “கூ...கூ...ய் ய் ய்” என்ற பதில் ஓசையும் மேற்கு நோக்கி எழுந்தது.

அங்கேயும் மனிதக் குரல்கள் கேட்டன.

அதற்கப்புறம்.....

அதற்கப்புறம்.....

“கூ...கூ...ய் ய் ய்”

அதற்குப் பதில் கிடைத்தது. மனிதக் குரல்கள் கேட்டன.

கடலின் நடுவே அங்குமிங்குமாக மின்னி மின்னி வெளிச்சங்கள் தோன்றின.

கடலைச்சுற்றி எழுந்த 'கூகாய்யம்' ஓசைகள் ஓய்ந்து போயின.

கடலின் நடுவே பத்து தோணிகள்வரை சேர்ந்தாற் போல நின்றன. அதற்குப்பின் அவைகள் இக்கரையை நோக்கி—அந்தோனியார் கோவிலின் இரட்டைக்கோபுர வெளிச்சத்தைக் குறிவைத்து அணிவகுத்து வந்தன.

ஊமை அலசைப் பற்றியும், சின்னச் சம்மாட்டி லேயோனைப் பற்றியும் அவர்கள் பலதும் பத்தும் பேசினர்.

20.

அலஸ் சற்றுக் கண்ணயர்ந்து போனான்.

காதின் இரத்தக்கசிவு பூரணமாக நின்றுபோய்விட்டது. வலியும் குறைந்துவிட்டது.

சரிந்துகிடக்க முடியாதபடி தோள்புறங்களில் நோவு இருந்தது. அதனால் அவன் நீட்டி நிமிர்ந்தபடியே உறங்கிப் போனான்.

சொர்ணம் அலசுக்குப் பக்கத்தே விழிப்பிருந்தாள்.

அவள் கண்களில் நீர் சுரந்து சுரந்து; தொங்கி நின்று நின்று, இமைகளால் வெட்டுண்டு வெட்டுண்டு விழுந்து சிதறிச் சிதறி, மீண்டும் சுரந்து சுரந்து, தேங்கித் தேங்கி வெட்டுண்டு வெட்டுண்டு நெஞ்சத்தின் துடிப்பையெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது.

சொர்ணத்திற்கும் அலசுக்குமிடையே தகர விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது.

இடையிடையே சொர்ணத்தின் நெஞ்சிலிருந்து பீறிட்டுவந்த பெருமூச்சுக்களால் அந்த ஒளி காட்டி ஆடி

அசைந்து சிதைவுற்றபோதும் அது மீண்டும் மீண்டும் சுதாரித்துக்கொண்டு முழுமைபெற்றுப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது.

வெளியே— தெருப் படலைக்குப் பக்கத்தே வரேணிக் காவும், பேத்திக்கிழவியும், முத்துராசனும், சந்தியாக்கிழவனும் எதிரிகளின் வரவுக்காகக் காத்திருந்தனர்.

கொடுவாக்கத்தியை இறுகப் பிடித்தபடி வீதிக்கரை வேலியோரம் அங்குமிங்குமாக முத்துராசன் நடைபோட்டுக்கொண்டிருந்தான். சிங்களத்தி பெற்ற மகன் ஊமை அலசை விடிவதற்கிடையில் வீட்டோடு எரித்துவிடச் சபதமேற்றவர்களின் வரவுக்காக அவன் காத்திருந்தான். “நாயளே, பரதேசி நாயளே! ஆரெண்டாலும் வாருங்கோடா பாப்பம்” என்று அடிக்கொரு தடவை தனக்கு மட்டும் கேட்கக்கூடியதாகக் கூறிக்கொண்டு அவன் காத்திருந்தான்.

படலையின் நட்டுக்குநடுவாக வரேணிக்காவும் பேத்திக் கிழவியும் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு காத்திருந்தனர். வரேணிக்காவின் கையில் திருகுவலைப் பிடியும், பேத்திக் கிழவியின் கையில் வெற்றிலை இடிக்கும் சாவியும் இருந்தன. சிங்களத்தி பெற்ற மகன் ஊமை அலசை விடிவதற்கிடையில் வீட்டோடு எரித்துவிடச் சபதமேற்ற எதிரிகளை சந்திக்க அவர்கள் காத்திருந்தனர்.

இலேசாகத் தார் தெளிக்கப்பட்ட தெருவின் கல்லு விளிம்பிலே மண்டாவின் முனைகளைத் தேய்த்துத் தேய்த்து, உரசி உரசி, கூர் பார்த்துப் பார்த்து..... முதுமைகண்டு நடுங்கிக்கொண்டிருந்த கை விரல்களை வருடி வருடி, வரிசைப்படுத்தி வரிசைப்படுத்தி..... இருளை ஊடறுத்து மேற்குநோக்கி மேற்குநோக்கி, கிழக்கு நோக்கி கிழக்கு நோக்கி, தெற்கு நோக்கி தெற்கு நோக்கி, பெருந்தெரு வெளிச்சத்திற்கும் அப்பால், சம்மாட்டியாரின் வீடு நோக்கி வீடுநோக்கி சந்தியாக்கிழவன் காத்திருந்தான்.

சிங்களத்தி பெற்ற மகன் ஊமை அலசை விடிவதற்கிடையில் வீட்டோடு எரித்துவிடச் சபதமேற்றுச் சென்றவர்களின் வரவைக் காண சந்தியாக்கிழவன் நிதானமாகக் காத்திருந்தான்.

நட்டுக்கு நடுவே சந்தியாக்கிழவனால் நிலத்தில் குத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த சூழ்த்தடி தன் தீ நாக்குகளை உயர நீட்டி நீட்டி ஒளி கக்கிக்கொண்டிருந்தது.

இருந்தாற்போல பெருந் தெருப்பக்கம் மனித ஆரவாரங்கள் கேட்டன.

மண்டாத் தடியை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டே சந்தியாக்கிழவன் நிமிர்ந்து நின்றான்.

ஓசை வந்த திக்கில் நெஞ்சை நிமிரவைத்துக்கொண்டே முத்துராசன் இறுகப் பிடித்த கத்தியோடு எதிரிகளைச் சந்திக்கத் தயாராகிவிட்டான். "பரதேசி நாயனே, உங்களைத்தான்ரா பார்த்திருக்கிறன். வாருங்கோடா" என்று பலமாகக் கத்தினான்.

வறேணிக்கா படலைக்கு நட்டுக்குநடுவாக இறுகப் பிடித்த திருகுவலைப்பிட்யோடு ஓசை வந்த திக்கில் பார்வையைப் புதைய வைத்துக்கொண்டு தயாராக நின்றான்.

பேத்திக்கிழவியின் கையில் இரும்புக் கம்பி உயர நின்றது. "முரல் பாய்வாங்களே, ஆஞ்சானே அடிப்பாங்களே திமிங்கலந் திம்பாங்களே வாருங்கோடா பாப்பம்" என்று அவள் குரல் வைத்தாள்.

பெருந்தெரு வெளிச்சத்தின் தூரத்தில் மனிதத் தலைகள் தெரிந்தன.

பெருந்தெரு வெளிச்சத்தையும் தாண்டி மனிதத் தலைகள் முன்னேறி வந்தன.

அந்த மனிதர்களிடம் மரக்கோல்களும், சவள் பலகைத் தடிகளும், கடிப்புலைப் பெருந்தடிகளும் இருந்தன.

சந்தியாக்கிழவனின் நரம்புகள் முறுக்கேறித் துள்ளின.

மண்டாத்தடியை முன் நீட்டியபடியே சந்தியாக்கிழவன் இரண்டு கவடுகள் முன்வைத்தான்.

முத்துராசன் கிழவனை முந்திக்கொள்ளத் துடித்தான். கூட்டம் சமீபித்துச் சமீபித்து வந்தது.

கூட்டத்தின் முன்வரிசையிலே பூனைக்கண் யேசுதாசன் வந்தான்.

“டேய் யேசுதாசன், நீயுமா சம்மாட்டி பக்கம்?” என்று முத்துராசன் கத்தினான்.

“இல்லை முத்துராசண்ணை! நாங்க அலசு பக்கம். ஒரு பாஷையும் பேசத்தெரியாத ஊமை பக்கம்” என்று பூனைக்கண்ணன் யேசுதாசன் பதிலுக்குக் கத்தினான்.

யேசுதாசனின் ஓங்காரக்குரல் கேட்கவே சந்தியாக்கிழவனின் மண்டாத்தடி தாழப் பதிந்தது. அவன் சிலையாக நின்றான்.

“வெள்ளாப்புக் காணுறத்துக்கிடையிலே ஊமையை வீட்டோடை சாம்பலாக்கப் போறாங்களாம் சின்னச் சம்மாட்டியும் அவன்ரை ஆக்களும். அதையும் ஒருக்காப் பாத்திடுவம்!”

கூட்டத்திலிருந்து இனந்தெரியாத ஒரு குரல் மேல் எழுந்து ஒலித்தது.

மேலெழுந்து எரிந்த சூழ்தடியின் ஒளிப் பிரவாகத்தில் எல்லோர் முகங்களும் சிவப்பாகத் தெரிந்தன.

சந்தியாக்கிழவனின் கண்கள் ஏனோ எழுவான் கரையை நோக்கின.

அப்போதுதான் செட்டியைக் கொண்டான் வெள்ளி முளைத்து மேலே வந்துகொண்டிருந்தது. அதற்குப் பின்னால் விடிவெள்ளி முளைத்துவிடப்போகிறது.

சந்தியாக்கிழவன் படுவான்கரையை நோக்கினான். அங்கே கப்பல் வெள்ளி தலைகீழாக அடிவானச் சேற்றுக்குள் புதைவது நன்றாகத் தெரிந்தது. அவன் சிலையாக நின்றான்.

சந்தியாக்கிழவனின் கண்களிலிருந்து பிரசவித்த இரு சொட்டுக் கண்ணீர்த்துளிகள் அவன் நெஞ்சிலே குதித்தன. அவன் இன்னும் சிலையாகவே நின்றான்.

விடிவதற்கு இருப்பதுவே இன்னும் சிறிதுநேரம் தான்!

போர்க்களத்தில் புகுந்துவிட்ட தளபதிபோல சந்தியாக்
கிழவன், பொங்கும் அலைகளிடையே, நெஞ்சை நிமிர்த்தி முன்
சேறிச் செல்கின்றான்.....

கடலில் கவிழ்ந்துபோன படகுகளில் இருந்து பிணங்களாக
மிதக்கும் மனிதக் கட்டைகள்.....

அவன் தேடி வந்தவர்கள் இவர்களா.....?

கோரப் புயல் விளைத்துவிட்ட அனர்த்தம்..... கடலில் உ
பிரிந்த சடலங்கள்..... கரையில் 'ஓ'வென்று கதறிய
டெண்கள், பள்ளைகள்.....!

அடுக்கடுக்காக விறுவிறுப்பான சம்பவங்கள் கொண்ட
ஓர் சமூக நாவல்!

வீரகேசரி பிரசாரம்:

33.

விடுதலை